

T143535

ปัญหาพิเศษ

การศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกร 11
จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

A STUDY OF AREA FACTORS AFFECTING THE RUBBER PRODUCTS
OF FARMERS 11 PROVINCES IN NORTHEAST THAILAND

พงศ์วุฒิ ยากลีนหอม

PHONGWUT YAKLINHOM

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 143535
วันเดือนปี 10 มี.ค. 2559

b. 12799654
i.

หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (พัฒนาการเกษตร)
ภาควิชาพัฒนาการเกษตรและการจัดการทรัพยากร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2559

คณะเทคโนโลยีการเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองปัญหาพิเศษ

หัวข้อปัญหาพิเศษ การศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

A Study of Area Factors Affecting The Rubber Products of Farmers 11 Provinces in Northeast Thailand

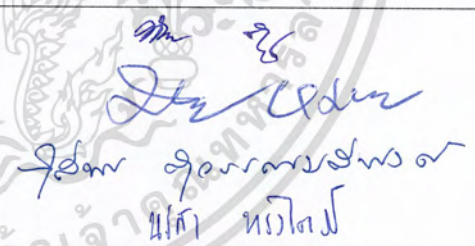
นักศึกษา นายพงศ์วุฒิ ยากลิ่นหอม

รหัสประจำตัว 55040602

ปริญญา วิทยาศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชา พัฒนาการเกษตร

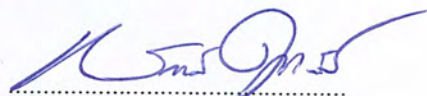
อาจารย์ที่ปรึกษา ดร.นริสา ทรงไตรย์

คณะกรรมการสอบปัญหาพิเศษ	ลายมือชื่อ
รศ.ดร.ทิพวรรณ ลิ้มงูร	
รศ.ดร.ปัญญา หมันเก็บ	
ดร.สุณีพร สุวรรณมณีพงศ์	
ดร.นริสา ทรงไตรย์	

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาพัฒนาการเกษตร

วันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2559

ผศ.ดร.สมศักดิ์ คุณาสวรรค์เวช

หัวหน้าภาควิชาพัฒนาการเกษตรและการจัดการทรัพยากร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อปัญหาพิเศษ

การศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีต่อผลผลิตยางพาราของ
เกษตรกร 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นักศึกษา

นายพงศ์วุฒิ ยากลิ่นหอม

รหัสประจำตัว

55040602

ปริญญา

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (พัฒนาการเกษตร)

สาขาวิชา

พัฒนาการเกษตร

พ.ศ.

2559

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ

ดร.นริสา ทรงไทรย์

บทคัดย่อ

ผลการวิจัยพบว่า การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อ ผลผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ อำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลุ่มตัวอย่างคือเกษตรกรผู้ผลิตยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 11 จังหวัด จำนวน 626 ราย ผลการศึกษาพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ใช้รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุดพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุดและจำนวนผลผลิตเฉลี่ย ในรูปน้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัมต่อปี รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด พบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด และได้ผลผลิตยางแผ่นดิบโดยเฉลี่ยรวม 8014.64 กิโลกรัมต่อปี มีสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา คือ ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย

กิตติกรรมประกาศ

ปัญหาพิเศษเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ของบุคคลหลายท่าน ซึ่งไม่อาจจะนำมากล่าวได้ทั้งหมด ซึ่งผู้มีพระคุณท่านแรกที่คุณศึกษาใคร่ขอกราบพระคุณคือ ท่าน ผศ.ดร.ธำรงค์ เมฆโหรา อาจารย์ผู้ที่ผลักดัน และสนับสนุนให้เกิดการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ขึ้น

ท่านที่สอง คือ ดร.นริสา ทรงไตรย์ อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ที่ได้ให้ความรู้ เทคนิค คำแนะนำ คำสอน และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในระหว่างการศึกษาวิจัย ด้วยความเอาใจใส่ทุกขั้นตอน จนทำให้ปัญหาพิเศษเล่มนี้สำเร็จลุล่วง

ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.ทิพวรรณ ลิ้มงูร รศ.ดร.ปัญญา หมั่นเก็บ และดร.สุณีพร สุวรรณมณี พงศ์ กรรมการสอบหัวข้อและโครงสร้างปัญหาพิเศษที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะในการจัดทำปัญหาพิเศษเล่มนี้

ขอขอบพระคุณ เกษตรกรชาวสวนยาง จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าในการทำงาน และให้ความร่วมมือในการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ นายกิตติพงศ์ ภูระหงษ์ นางสาวเกศกนก ผ่องสุขใจ นายพสธร ปัญญาวงศ์งาม นางสาวสุชญา เต็มงามธนา และนางสาวอุษณิษา นันทะวงษ์ คณะผู้ร่วมการศึกษาวิจัย ที่คอยอดทนอดกลั้น และให้ความช่วยเหลือแก่กันตลอดมา

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาใคร่ขอขอบพระคุณคุณพ่อ และคุณแม่ ที่อยู่เบื้องหลังในความสำเร็จ และได้ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจตลอดมา

พงศ์วุฒิ ยากลิ่นหอม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	I
กิตติกรรมประกาศ	II
สารบัญ	III
สารบัญตาราง	V
สารบัญภาพ	VII
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 สมมติฐานของการศึกษา	2
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	2
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 ข้อมูลพื้นฐานของยางพารา	4
2.2 ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	7
2.3 สภาพเศรษฐกิจและสังคม	10
2.4 ยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ (พ.ศ.2555-2559)	13
2.5 ยางพื้นที่เหมาะสมสำหรับการปลูก	17
2.6 การผลิตและการแปรรูปยางพารา	19
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
2.8 กรอบแนวความคิดในการศึกษา	34
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	35
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	35
3.2 เครื่องมือในการศึกษา	37
3.3 ขั้นตอนการศึกษา	37
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	39
บทที่ 4 ผลการวิจัยและวิจารณ์ผล	40
4.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคม และเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา	40
4.2 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกษตรกรได้รับ	73
4.3 ผลผลิตยางพารา	76
4.4 ราคาผลผลิตยางพารา	83
4.5 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร	84
ไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	89
5.1 สรุปผลการวิจัย	89
5.2 ข้อเสนอแนะ	92
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	95
ประวัติผู้วิจัย	105

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ยางพารา : เนื้อที่กรี๊ดได้ ผลผลิต และผลผลิตต่อไร่ ปี 2556 - 2558 (ปี 2557-2558 พยากรณ์ไตรมาส 3 เดือนกันยายน 2558)	28
3.1 การเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตร จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางในปี พ.ศ. 2557	36
4.1 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	53
4.2 ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	67
4.3 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่ได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	75
4.4 ข้อมูลผลผลิตน้ำยางสดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	77
4.5 ข้อมูลผลผลิตยางแผ่นดิบของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	79
4.6 ข้อมูลผลผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	82
4.7 ข้อมูลราคาที่ได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	84
4.8 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์	85

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.9	87

4.9 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญรูปภาพ

รูปที่

หน้า

2.1 กรอบแนวความคิดในการศึกษา

34

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

(Introduction)

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (Statement of the Problem)

การปลูกยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างพารามีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Hevea Brasiliensis*. เป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยมาก ซึ่งทำรายได้ให้กับประเทศปีละหลายร้อยล้านบาท เนื่องมาจากผลิตภัณฑ์จากยางพาราเป็นสินค้าส่งออกที่นำรายได้เข้าประเทศสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งของการส่งออกสินค้าเกษตรทั้งหมด (สถาบันวิจัยยาง, 2550) สำหรับประเทศไทยนิยมปลูกยางพาราในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยางพารานั้นเป็นพืชทางเลือกใหม่สำหรับเกษตรกร เนื่องจากมีราคาดีกว่าพืชชนิดอื่นที่ปลูกอยู่เช่น มันสำปะหลังหรืออ้อย และเนื่องด้วยความต้องการของตลาดโลกที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกยางพาราเพิ่มมากขึ้นเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่

การปลูกยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเริ่มต้นตั้งแต่ปี พ.ศ.2521 (กรมพัฒนาที่ดิน, 2548) โดยองการยาง หรือสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตรในปัจจุบัน ได้ร่วมกับนิคมสร้างตนเอง กรมประชาสัมพันธ์ ได้ทดสอบปลูกยางพาราในจังหวัดหนองคาย บุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งพันธุ์ที่ใช้ในการทดลองปลูกทั้งหมด 5 สายพันธุ์ได้แก่ GT1, RRIM600, PB5/51 และPB28/59 โดยปลูกด้วยวัสดุตัดตาในแปลง และต้นตอตา ผลจากการปลูกพบว่าประสบผลสำเร็จมีผลผลิตอยู่ในเกณฑ์ดี ไม่แตกต่างจากผลผลิตในภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยเหตุนี้จึงเริ่มมีงานวิจัยและพัฒนากการปลูกยางพาราในเขตแห้งแล้ง และถือเป็นการเริ่มขยายเขตปลูกยางพาราสู่เขตการผลิตใหม่ ของประเทศไทยอย่างจริงจัง และเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2546 คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินโครงการปลูกยางพาราเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่ ระยะที่ 1 ในเนื้อที่ 1,000,000 ไร่ ในปี 2547-2549 แบ่งเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 700,000 ไร่ และภาคเหนือ 300,000ไร่ จนกระทั่งปี พ.ศ.2551 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งหมด 2,799,209 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่สามารถเปิดกรีดหน้ายางได้ 569,668 ไร่ (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2551)ลักษณะพื้นที่ปลูกยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกษตรกรจะปลูกในพื้นที่ที่เป็นชั้นบันไดระดับกลาง (Middle Terrace) ไปจนถึงพื้นที่ภูเขา เช่นในจังหวัดเลย ลักษณะดินเป็นดินร่วนเหนียวถึงร่วนปนทราย ส่วนใหญ่เป็นสวนยางขนาดเล็ก ซึ่งในแปลงที่อายุยาง 1-3 ปี ยังไม่สามารถให้ผลผลิตได้ เกษตรกรยังไม่มีรายได้จากการปลูกยาง เกษตรกรจะทำการปลูกพืชแซมระหว่างแถวของต้นยาง เช่น มัน-สำปะหลัง ถั่ว ข้าว สับปะรด เป็นต้น

กรมพัฒนาที่ดิน (2539) ได้ทำการประเมินที่ดินและกำหนดคุณภาพที่ดินที่ยางพาราต้องการตามหลักของ FAO Framework พบว่า สภาพพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพารา ควรมีความลาดเอียงนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทของของพื้นที่ระหว่าง 1-35 เปอร์เซ็นต์ หรือไม่ควรเกิน 45 เปอร์เซ็นต์ และหากปลูกในพื้นที่ที่มีความลาดเทเกิน 15 เปอร์เซ็นต์ ควรปลูกแบบขั้นบันได ดินที่ปลูกควรเป็น ดินหน้าลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร เนื้อดินควรเป็นดินร่วน ดินร่วนเหนียว หรือดินร่วนเหนียวปนทราย มีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง มีการระบายน้ำและอากาศดี น้ำไม่ท่วมขัง ระดับใต้ดินลึกกว่า 1 เมตร ไม่เป็นดินเค็มและมีความเป็นกรดเป็นด่าง 4.0-5.5 โดยสภาพรานั้นเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยมาก ซึ่งทำรายได้ให้กับประเทศปีละหลายร้อยล้านบาท เนื่องจากมีราคาดีกว่าพืชชนิดอื่นที่ปลูกอยู่เช่น มันสำปะหลังหรืออ้อย และเนื่องด้วยความต้องการของตลาดโลกที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกยางพาราเพิ่มมากขึ้นเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่ และสภาพของดินก็เหมาะสมกับการปลูกยางพาราอีกด้วย จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ทำสวนยางพารา ที่ส่งผลถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมและปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่อย่างไรบ้างในปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา (Objective of the Study)

1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราใน 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่

1.2.2 เพื่อศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคม ขนาดการถือครองพื้นที่การทำสวนยาง และการใช้แรงงาน ของเกษตรกรผู้ทำสวนยาง 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่

1.3 สมมติฐานของการศึกษา (Hypothesis to be Tested)

ทราบปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่ ทราบสภาพเศรษฐกิจและสังคม ขนาดการถือครองการทำสวนยาง และการใช้แรงงาน ของเกษตรกรผู้ทำสวนยาง 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่ ว่าส่งผลต่อผลผลิตยางพาราอย่างไรบ้าง

1.4 ขอบเขตและข้อจำกัดของการศึกษา (Scope and Limitation)

พื้นที่ดำเนินการของโครงการได้แก่พื้นที่ 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

1.5 นิยามคำศัพท์ปฏิบัติการ (Operation Definition of Terms)

เกษตรกร คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สภาพเศรษฐกิจ คือ การกระทำใดๆ อันก่อให้เกิดการผลิต การจำหน่าย และการอุปโภค บริโภค ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

สังคม คือ ข้อมูลพื้นฐานของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ เช่น ชื่อ อายุ ที่อยู่ ศาสนา ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

ยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา คือ แผนยุทธศาสตร์พัฒนายางพาราระยะ 5 ปี (พ.ศ.2555-2559) รัฐบาลควรมีนโยบายผลักดันให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความสำคัญและเกิดกลไกการสนับสนุนต่างๆที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ ตั้งแต่การปลูก การผลิต การตลาด งานวิจัย กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และการสร้างบุคลากรด้านยางพาราเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมยางให้มีความเข้มแข็งขึ้น

ปัจจัยด้านพื้นที่ หมายถึง สิ่งส่งผลต่อปริมาณผลผลิตยางพารา เช่น คุณสมบัติทางกายภาพ ของดิน ขนาดการถือครองที่ดิน ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

ผลผลิตยางพารา หมายถึง ผลผลิตที่ได้จากการปลูกยางพารา ได้แก่ น้ำยางสด ยางก้อนถ้วย ยางแผ่น ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

ขนาดการถือครองพื้นที่การทำสวนยางพารา หมายถึง จำนวนพื้นที่ทั้งหมดที่เกษตรกรปลูกยางพารา ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

บทที่ 2

การตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(Review of Related Literature)

ในการศึกษาปัจจัยด้านพื้นที่ที่ส่งผลต่อผลผลิตยางพาราในเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ 11 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของยางพารา
2. ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. สภาพเศรษฐกิจและสังคม
4. ยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ (พ.ศ.2555-2559)
5. พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยาง
6. การผลิตและการแปรรูปยางพารา
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดงานวิจัย

2.1 ข้อมูลพื้นฐานยางพารา

2.1.1 ลักษณะทั่วไป

ยางพารา เป็นพืชพื้นเมืองของทวีปอเมริกาใต้ นำมาปลูกในประเทศไทยครั้งแรกที่จังหวัดตรัง ในปี พ.ศ. 2442-2444 โดยพระยารัษฎานุประดิษฐ์ มหิศรภักดี เป็นพืชยืนต้นขนาดใหญ่ อายุยาวนานนับร้อยปี เป็นพืชใบเลี้ยงคู่ รากเป็นระบบรากแก้ว ลำต้นตั้งตรง แตกกิ่งก้านสาขามาก เนื้อไม้เป็นไม้เนื้ออ่อน สีขาวปนเหลือง ใบเป็นใบประกอบ 1 ก้าน มีใบย่อย 3 ใบแตกออกมาเป็นชั้นๆ เรียกว่า ฉัตรดอกยางมีลักษณะเป็นช่อ โดยมีทั้งดอกตัวผู้และดอกตัวเมียอยู่ในช่อดอกเดียวกัน ผลสมบูรณ์แบบเปิดผลยางมีลักษณะเป็นพุ่มแต่ละพุ่มจะมีเมล็ดอยู่ภายใน เมล็ดมีสีน้ำตาลลายขาวคล้ายเมล็ดละหุ่ง ยางพารามีส่วนสำคัญที่มนุษย์นำไปใช้ประโยชน์ คือ น้ำยาง ซึ่งเป็นของเหลวสี-ขาวถึงขาวปนเหลือง ชุ่มชื้น อยู่ในท่อน้ำยาง ซึ่งเรียงตัวกันอยู่ในส่วนที่เป็นเปลือกของต้นยาง เจริญเติบโตได้ดีในพื้นที่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 10 องศาเหนือและใต้ของเส้นศูนย์สูตร ซึ่งมีพื้นที่เป็นที่ราบถึงลาดเอียงเล็กน้อย อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลไม่เกิน 200 เมตร ลักษณะดินควรเป็นดินร่วน ระบายน้ำและอากาศดี น้ำไม่ท่วมขังมีความเป็นกรดเป็นด่าง 4.0-5.5 และไม่เป็นดินเค็ม ปริมาณน้ำฝนไม่ต่ำกว่า 1,350 มิลลิเมตร/ปี และมีวันฝนตกไม่น้อยกว่า 120 วัน/ปี ความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยตลอดปีไม่น้อยกว่า 65 เปอร์เซ็นต์ และอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปี 24-27 องศาเซลเซียส (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2556)

2.1.2 พันธุ์ยางที่ส่งเสริม

1) สถาบันวิจัยยาง 251 (RRIT 251) เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงมาก ผลผลิตเฉลี่ย (10 ปีกรีด) 477 กิโลกรัม/ไร่/ปี มีการเจริญเติบโตปานกลางทั้งในระยะก่อนเปิดกรีดและระหว่างกรีด แตกกิ่งมากทั้งขนาดเล็กและขนาดกลาง การแตกกิ่งไม่สมดุลพุ่มใบทึบ ทรงพุ่มมีขนาดใหญ่เป็นรูปทรงกลม ผลิตใบค่อนข้างช้า เปลือกเดิมและเปลือกงอกใหม่หนาปานกลาง เหมาะสำหรับระบบกรีดครั้งลำต้นวันเว้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัน ถ้ากรีดลึกเป็นบาดแผลถึงเนื้อไม้เปลือกงอกใหม่เสียหายปานกลาง ด้านทานโรคเส้นดำและโรคเปลือกแห้งได้ดี ด้านทานโรคราสีชมพูและโรคใบร่วงที่เกิดจากเชื้อไฟทอปโทรา, ออยเดียม และคอลเลคโททริกัม ปานกลาง ข้อจำกัดของยางพันธุ์นี้ คือ ไม่ควรปลูกในพื้นที่ลาดชัน พื้นที่ที่มีหน้าดินตื้น และมีระดับน้ำใต้ดินสูง

2) อาร์อาร์ไอเอ็ม 600 (RRIM 600) เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูง ผลผลิตเฉลี่ย (13 ปีกรีด) 289 กิโลกรัม/ไร่/ปี มีการเจริญเติบโตปานกลางทั้งในระยะก่อนเปิดกรีดและระหว่างกรีด แตกกิ่งช้า กิ่งมีขนาดปานกลาง ทรงพุ่มเป็นรูปพัด เริ่มผลัดใบเร็วเปลือกเดิมบาง เปลือกงอกใหม่หนา เหมาะสำหรับระบบกรีดครั้งลำต้นวันเว้นวัน ถ้ากรีดลึกเป็นบาดแผลถึงเนื้อไม้เปลือกงอกใหม่จะเสียหายรุนแรง ด้านทานโรคเปลือกแห้งได้ดี แต่ไม่ต้านทานโรคใบร่วงที่เกิดจากเชื้อไฟทอปโทรา โรคเส้นดำและโรคราสีชมพู จึงไม่ควรปลูกยางพันธุ์นี้ในพื้นที่เขตภาคใต้ฝั่งตะวันตก และบริเวณชายแดนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2556)

2.1.3 การปลูก

2.1.3.1 การเตรียมดิน

การเตรียมพื้นที่ปลูกยาง ในกรณีที่เป็นพื้นที่ป่าหรือมีต้นไม้อื่นขึ้นอยู่ ควรเริ่มจากการโค่นต้นไม้ในแปลงที่จะปลูกยางออกให้หมด เก็บเศษไม้ไม่ให้เรียบร้อย ทำการไถ 2 ครั้ง พรวน 1 ครั้ง ส่วนพื้นที่ที่เตียนหรือปลูกพืชไร่อื่นอยู่ก่อนแล้ว สามารถไถ 2 ครั้ง และพรวน 1 ครั้ง ได้เลย สำหรับพื้นที่ลาดชัน ซึ่งมีความลาดชันเกิน 15 องศาต้องทำขั้นบันได

2.1.3.2 ระยะปลูก

ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ สภาพพื้นที่และเขตพื้นที่จะปลูกยางพื้นที่ราบต้องการปลูกพืชแซมยาง ระยะปลูกคือ 2.5x7 เมตร จะได้จำนวนต้นยาง 91ต้น/ไร่ ต่อมาพื้นที่ราบต้องการปลูกพืชคลุมดิน ระยะปลูกคือ 3x6 เมตร จะได้จำนวนต้นยาง 88ต้น/ไร่ ต่อมาพื้นที่ลาดชันต้องทำขั้นบันได ระยะปลูกคือ 2.5x8 เมตรหรือ 3x8 เมตรจะได้จำนวนต้นยาง 80/67 ต้น/ไร่ ตามลำดับ

2.1.3.3 การปลูก

ชนิดของต้นพันธุ์ที่นิยมใช้ปลูกกันมากในปัจจุบันคือ ต้นยางชำถุง ขนาด 1-2 ฉัตร ซึ่งก่อนปลูกหลังจากเตรียมพื้นที่และกำหนดระยะปลูกเรียบร้อยแล้ว ต้องขุดหลุม กว้างxยาวxลึก เท่ากับ 50x50x50 เซนติเมตร แยกดินบนดินล่างไว้คนละส่วน ตากดินทิ้งไว้ 10-15 วัน จากนั้นย่อยดินให้ร่วนแล้วผสมปุ๋ยหินฟอสเฟตกับดินบนอัตรา 170 กรัม/หลุม สำหรับในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ควรเพิ่มปุ๋ยอินทรีย์ อัตรา 5 กิโลกรัม/หลุม คลุกกับดินบนและปุ๋ยหินฟอสเฟตด้วย ระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยาง คือ ต้นฤดูฝนการปลูกด้วยต้นยางชำถุง เริ่มจากนำดินบนที่ผสมปุ๋ยหินฟอสเฟตเรียบร้อยแล้วใส่รองกันหลุม จากนั้นนำต้นยางชำถุงมาตัดก้นถุงออกประมาณ 1 นิ้ว เพื่อตัดปลายรากที่คดงอทิ้ง วางต้นยางที่ตัดก้นถุงออกแล้วลงไปหลุม โดยให้ดินปากถุงหรือรอยต่อระหว่างลำต้นและรากอยู่ระดับเดียวกับพื้นดินปากหลุมพอดี จัดต้นยางให้ตรงกับแนวต้นอื่น ใช้มีดกรีดด้านข้างถุงพลาสติกจากก้นถุงถึงปากถุงให้ขาดจากกันกลบดินล่างที่เหลือลงไปจนเกือบเต็มหลุม ค่อยๆ ดึงถุงพลาสติก ที่กรีดไว้ออกจากนั้นจึงกดอัดดินข้างถุงให้แน่น กลบดินเพิ่มจนเต็มหลุม อัดให้แน่นอีกครั้งพูนโคนเล็กน้อยเพื่อป้องกันน้ำขัง จากนั้นปักไม้หลักและใช้เชือกผูกต้นยางยึดไว้กับลมโยก (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2555)

2.1.4 การดูแลรักษา

2.1.4.1 การปลูกซ่อม หลังจากปลูกแล้ว ถ้ามีต้นยางตาย ให้รีบปลูกซ่อมด้วยต้นยางชำถุงให้เสร็จภายในช่วงฤดูฝน

2.1.4.2 การตัดแต่งกิ่ง ในช่วงยางเล็ก จะตัดแต่งกิ่งที่อยู่ต่ำกว่า 2 เมตร ออกให้หมด ส่วนยางใหญ่จะตัดกิ่งที่แน่นทึบ กิ่งแห้ง และกิ่งที่เป็นโรคออก

2.1.4.3 การใส่ปุ๋ย ปุ๋ยยางมี 3 สูตร ซึ่งเหมาะกับอายุยางและพื้นที่ปลูกยางต่างกัน ดังนี้

- 1) สูตร 20-8-20 เหมาะสำหรับยางก่อนเปิดกรีดที่ปลูกในภาคใต้และภาคตะวันออก
- 2) สูตร 20-10-12 เหมาะสำหรับยางก่อนเปิดกรีดที่ปลูกในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- 3) สูตร 30-5-18 เหมาะสำหรับยางเปิดกรีดแล้วในทุกพื้นที่ปลูกยาง(กรมส่งเสริมการเกษตร, 2555)

2.1.5 การป้องกันกำจัดศัตรูพืช

2.1.5.1 วัชพืชที่สำคัญในสวนยาง คือ หญ้าคา หญ้าไผ่ หญ้าลูกเห็บ สาบเสือ ไมยราบ เฟิร์น ต่างๆ ฯลฯ สามารถป้องกันกำจัดได้โดย

- 1) วิธีกล ได้แก่ การไถ การใช้จอบถาก ใช้มีดถาง ใช้รถตัดหญ้า ฯลฯ
- 2) วิธีปลูกพืชคลุม โดยใช้พืชตระกูลถั่ว เช่น คาโลโปโกเนียม เซนโทรมิมา และเพอราเลีย
- 3) ใช้สารเคมีกำจัดวัชพืช

2.1.5.2 โรคที่สำคัญสำหรับยางเล็ก คือ โรคโคนต้นแห้ง และโรคตายจากยอด การป้องกันที่ดี คือ ปฏิบัติดูแลรักษาให้ถูกต้องตามคำแนะนำ คลุมโคนยางในช่วงฤดูแล้ง และควรปลูกในที่ที่มีหน้าดินลึกกว่า 1 เมตร เท่านั้น ส่วนยางที่เปิดกรีดแล้ว โรคที่สำคัญ คือ โรคใบร่วง ที่เกิดจากเชื้อราต่างๆ โรคราสีชมพู โรคเส้นดำ โรคเปลือกเน่า โรคเปลือกแห้ง และโรคราก การป้องกันที่ดีที่สุดคือการดูแลรักษาให้ถูกต้องตามคำแนะนำ ทำสวนยางให้โปร่ง ใส่ปุ๋ยสม่ำเสมอและกรีดยางตามระบบครึ่งลำต้น วันเว้นวัน

2.1.5.3 แมลงสำหรับยางไม่เป็นปัญหา อาจมีอยู่บ้าง คือ ปลวก ซึ่งกัดกินต้นยางเล็กหรือต้นยางปลูกใหม่ การป้องกันกำจัดใช้สารเคมีฟิโพรนิล อัตรา 80 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร ราดโคนต้นให้ทั่วบริเวณราก ต้นละ 1-2 ลิตร (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2555)

2.1.6 การกรีดยาง

เป็นวิธีการเก็บเกี่ยวผลผลิตออกจากต้นยาง ต้นยางที่จะสามารถเปิดกรีดได้ต้องมีขนาดเส้นรอบต้นไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร (วัดที่ความสูงจากพื้นดิน 150 เซนติเมตร) และจะทำการเปิดกรีดเมื่อมีจำนวนต้นยางที่ได้ขนาดเปิดกรีดไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนต้นยางทั้งหมดในสวน โดยปกติจะเริ่มเปิดกรีดในช่วงต้นฤดูหนาว (ประมาณเดือนพฤศจิกายน) ระบบกรีดที่เหมาะสม คือ ครึ่งลำต้น วันเว้นวัน ผลผลิตที่ได้ คือ น้ำยาง ซึ่งเกษตรกรสามารถนำไปจำหน่ายในรูปของน้ำยางสดได้โดยตรง หรือจะไปทำเป็นยางแผ่นดิบจำหน่ายก็ได้ ผลผลิตเฉลี่ยของยางไม่ควรต่ำกว่า 250 กิโลกรัม (เนื้อยางแห้ง) ต่อไร่ต่อปี (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2555)

2.2 ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ประมาณ 170,226 ตารางกิโลเมตร เป็นภาคที่มีพื้นที่กว้างมากประกอบด้วย 20 จังหวัด ได้แก่ เลย หนองคาย นครพนม อุดรธานี หนองบัวลำภู สกลนคร ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มุกดาหาร ชัยภูมิ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด ยโสธร อำนาจเจริญ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ บึงกาฬ และอุบลราชธานี (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2554)

2.2.1 ที่ตั้งและขอบเขตของภาค

ทิศเหนือ ติดกับประเทศลาว ดินแดนที่อยู่เหนือสุดคือ อำเภอบึงกาฬ จังหวัดหนองคาย มีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนธรรมชาติ

ทิศตะวันออก ติดต่อกับประเทศลาว ดินแดนที่อยู่ตะวันออกสุดคือ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี มีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนธรรมชาติ

ทิศตะวันตก ติดต่อกับภาคกลาง ดินแดนที่อยู่ตะวันตกสุดคือ อำเภอนาแก้ว จังหวัดเลย มีเทือกเขาเพชรบูรณ์และดงพญาเย็นเป็นพรมแดนกั้นเขตแดน

ทิศใต้ ติดต่อกับประเทศกัมพูชาและภาคตะวันออก ดินแดนที่อยู่ใต้อสุดคือ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา มีภูเขาพนมดงรัก และสันกำแพงเป็นพรมแดนกั้นเขตแดน

2.2.2 ลักษณะภูมิประเทศของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลักษณะภูมิประเทศภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่ราบสูงเกิดจากการยกตัวของแผ่นดิน 2 ด้าน คือ ด้านตะวันตกและด้านใต้ของภาคทำให้มีความลาดเอียงไปทางตะวันออกมีลักษณะคล้ายกับแบ่งเป็น 2 เขตใหญ่ ได้แก่

1) บริเวณแอ่งที่ราบ

- แอ่งที่ราบโคราช เกิดขึ้นบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำมูลและชี ลักษณะเป็นที่ราบสูงสลับกับเนินเขา

- แอ่งสกลนคร อยู่ทางตอนเหนือของภาคตั้งแต่แนวเขาภูพานไปจนถึงแม่น้ำโขง มีแม่น้ำสงครามและห้วยน้ำก่ำไหลผ่าน

2) บริเวณเขตภูเขา

- ภูเขาทางด้านตะวันตกของภาค วางตัวแนวเหนือ-ใต้ ได้แก่ ภูเขาเพชรบูรณ์ และภูเขาดงพญาเย็น

- ภูเขาทางตอนใต้ของภาค ได้แก่ ภูเขาสันกำแพง ภูเขาพนมดงรัก

- ภูเขาที่แบ่งระหว่างแอ่งโคราชและแอ่งสกลนคร ได้แก่ทิวเขาภูพาน (Geography Funny, 2558)

2.2.3 แม่น้ำที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1) แม่น้ำมูล มีความยาวประมาณ 641 กิโลเมตร เป็นแม่น้ำสายสำคัญของอีสานตอนล่าง ต้นน้ำอยู่ที่ทิวเขาสันกำแพง แล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่จังหวัดอุบลราชธานี

2) แม่น้ำชี มีความยาวประมาณ 765 กิโลเมตร เป็นแม่น้ำสายที่ยาวที่สุดในประเทศไทย มีต้นกำเนิดที่ทิวเขาเพชรบูรณ์ และไหลไปรวมกับแม่น้ำมูลที่จังหวัดอุบลราชธานี (Geography Funny, 2558)

2.2.4 ลักษณะภูมิอากาศของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีลักษณะภูมิอากาศแบบร้อนชื้นสลับร้อนแห้งแล้งหรือทุ่งหญ้าเมืองร้อน ในช่วงฤดูร้อนภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้รับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ที่พัดมาจากมหาสมุทรอินเดียนำฝนมาตก ซึ่งฝนที่ตกจะมีปริมาณไม่มากนัก เพราะบริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นเขตเงาฝน คือ อยู่บริเวณด้านหลังของภูเขาที่มีฝนตกน้อย ฝนที่มีปริมาณมากของภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมากับพายุดีเปรสชัน ถ้าปริมาณพอเหมาะจะทำให้ปริมาณน้ำเพียงพอ แต่ถ้าหากมากน้อยเกินไปจะเกิดปัญหาน้ำท่วมหรือแล้งได้

ฤดูกาลของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แบ่งออกเป็น 3 ฤดู คือ

ฤดูฝน เริ่มประมาณปลายเดือนพฤษภาคมหรือต้นเดือนมิถุนายน สิ้นสุดเดือนตุลาคมส่วนใหญ่เป็นฝนที่มากับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และจากพายุดีเปรสชัน ภาคนี้มักเกิดปัญหาฝนทิ้งช่วงทำให้การเพาะปลูกได้รับความเสียหาย

ฤดูหนาว เริ่มกลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ ในเดือนตุลาคมเป็นช่วงของการเปลี่ยนฤดูจากฤดูฝนเป็นฤดูหนาว จึงทำให้มวลอากาศเย็นจากประเทศจีนแผ่ปกคลุมมาสู่ประเทศไทย ซึ่งจังหวัดทางตอนบนของภาคจะได้รับอิทธิพลของอากาศเย็นมากกว่าทางตอนล่างของภาค โดยเฉพาะจังหวัดเลยซึ่งมีอุณหภูมิต่ำสุดของประเทศ

ฤดูร้อน เริ่มจากเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม แต่ในเขตที่สูงมีความแห้งแล้งเพราะอยู่ทางไกลทะเล (เวซพล อ่อนละมัย, 2555)

2.2.5 ทรัพยากรธรรมชาติในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ดิน: สภาพดินส่วนใหญ่เป็นดินร่วนปนทราย มีพื้นที่ถือครองทางการเกษตร 57.9 ล้านไร่ เป็นพื้นที่ดินเค็มประมาณ 17.8 ล้านไร่ หรือร้อยละ 30.7 ของพื้นที่ทางการเกษตรในภาค โดยเป็นดินเค็มจัดไม่สามารถเพาะปลูกได้จำนวน 1.5 ล้านไร่ เค็มปานกลาง 3.7 ล้านไร่ และเค็มน้อย 12.6 ล้านไร่ นอกจากนี้ยังมีพื้นที่ที่มีโอกาสจะเป็นดินเค็มอีกประมาณ 19.6 ล้านไร่ ปัจจุบันทรัพยากรดินเสื่อมโทรมจากการเพาะปลูก ใช้ปุ๋ยเคมีเพิ่มขึ้น การถูกชะล้าง และเผาตอซังหลังเก็บเกี่ยว ดินเค็มโดยรวมแพร่กระจายมากขึ้นแต่พื้นที่เค็มมากและปานกลางลดลง ส่วนบริเวณใต้ดินของภาค เป็นแหล่งเกลือหินที่มีปริมาณสำรองประมาณ 18 ล้านล้านตันและเป็นแหล่งโปแตส ที่มีปริมาณสำรองกว่า 2,500 ล้านตัน ที่บริเวณ 2 อำเภอบ้านหินจระเข้ จังหวัดชัยภูมิ ประมาณ 500 ล้านตัน และบริเวณจังหวัดอุดรธานีประมาณ 2,000 ล้านตัน ที่สามารถพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องได้อีกมาก ซึ่งทรัพยากรแร่หลายชนิด (โปแตส เหล็ก ทองแดง) เหล่านี้ยังไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและเศรษฐกิจของภาคเท่าที่ควร

น้ำ: ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีลุ่มน้ำประธาน 3 ลุ่มน้ำ ได้แก่ (1) ลุ่มน้ำโขง (2) ลุ่มน้ำชี และ (3) ลุ่มน้ำมูล และมีอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ 11 แห่ง ได้แก่ เขื่อนอุบลรัตน์ สิรินคร ลำปาว น้ำอูน ลำตะคอง จุฬารักษ์ น้ำพุง มูลบย ลำนางรอง ห้วยหลวงและลำพระเพลิง ปริมาณน้ำฝนในภาค เฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 1,474 มิลลิเมตรต่อปียกเว้นบริเวณตอนในด้านตะวันตกของภาค ซึ่งได้แก่ ชัยภูมิ ขอนแก่น นครราชสีมา กาฬสินธุ์ จะมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยน้อยกว่าเกณฑ์เฉลี่ย โดยอยู่ที่ ระดับประมาณ 1,123 มิลลิเมตรต่อปี ส่วนจังหวัดในบริเวณริมแม่น้ำโขง เช่น หนองคาย นครพนม มุกดาหาร จะมีปริมาณน้ำฝนมากโดยอยู่ในที่ระดับประมาณ 2,000 มิลลิเมตรต่อปี ดังนั้นในภาพรวมแล้วทรัพยากรน้ำมีปริมาณเพียงพอกับความความต้องการแต่กักเก็บได้เพียงร้อยละ 17.0 ส่งผลให้ขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตรในฤดูแล้ง และน้ำท่วมในช่วงฤดูฝนเป็นประจำที่ผ่านมา พัฒนาระบบชลประทานได้เพียง 8.1 ล้านไร่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คิดเป็นเพียง ร้อยละ 14.1 ของพื้นที่การเกษตร ซึ่งยังมีศักยภาพที่จะพัฒนาระบบชลประทานได้อีก 7.1 ล้านไร่ ส่วนระบบประปาหมู่บ้านยังขาดแคลนอีกกว่า 9 พันแห่ง

ป่าไม้: พื้นที่ป่าไม้ในภาคปัจจุบันมีจำนวนเพียง 13.1 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 12.4 ของพื้นที่ภาค ปัจจุบันทรัพยากรป่าไม้เพิ่มขึ้นเนื่องจากการปลูกป่า ทั้งในพื้นที่อนุรักษ์ ป่าเศรษฐกิจ และป่าชุมชน แต่ยังคงมีพื้นที่เสื่อมโทรมกว่า 17 ล้านไร่ จากการเข้าครอบครองทางการเกษตร และมีพื้นที่ชุ่มน้ำหลายแห่งเริ่มเสื่อมสภาพจากการเข้าใช้ประโยชน์โดยขาดการดูแลรักษา (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2554)

2.2.6 สภาพพื้นที่และภูมิอากาศ

พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยางพาราควรสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 200 เมตร ซึ่งยางพาราจะเจริญเติบโตเป็นปกติคือ สามารถกรีดยางได้เมื่ออายุประมาณ 6 ปีเมื่อความสูงเพิ่มขึ้นทุกๆ 100 เมตรจะทำให้ต้นยางเจริญเติบโตช้ากว่าปกติ 6 เดือน แต่ในปัจจุบันพบว่าสามารถปลูกยางได้จนถึงระดับความสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 600 เมตร และควรเป็นพื้นที่ราบหรือมีความลาดเทเล็กน้อยไม่ควรเกิน 35 องศา การปลูกยางในพื้นที่ที่มีความลาดเทสูงจะเกิดการชะลอทางผิวหน้าดินสูงจนอาจเกิดแผ่นดินถล่มได้ง่ายหากมีปริมาณฝนตกหนักมาก ติดต่อกันหลายวัน อุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยางพาราเฉลี่ยตลอดปี 28 องศาเซลเซียสและไม่ควรปลูกยางในแหล่งปลูกที่มีอุณหภูมิต่ำกว่า 15 องศาเซลเซียส เพราะจะทำให้ต้นยางชะงักการเจริญเติบโตดังนั้นการปลูกยางบนที่สูงจึงมีผลต่ออายุเจริญเติบโตของต้นยางทั้งนี้เนื่องจากที่ระดับความสูงเพิ่มขึ้นทุกๆ 100 เมตรจะทำให้อุณหภูมิลดลง 0.5 องศาเซลเซียส ยางพาราเจริญเติบโตได้ดีในแหล่งที่มีฝนตกสม่ำเสมอตลอดปี และมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 2,000 มิลลิเมตรต่อปี แหล่งปลูกยางพาราของประเทศไทยทั้งภาคใต้และภาคตะวันออก ส่วนใหญ่มี ปริมาณน้ำฝนมากกว่า 1,400 มิลลิเมตรต่อปีอย่างไรก็ตามในพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำฝนต่ำกว่านี้คือมี ปริมาณน้ำฝน 1,200-1,400 มิลลิเมตรต่อปี เช่น ในพื้นที่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและ ภาคเหนือก็สามารถปลูกยางพาราได้แต่ทั้งนี้ต้องมีจำนวนวันฝนตก 120-150 วันต่อปี (กรมพัฒนาที่ดิน, 2548)

2.2.7 ลักษณะดิน

ดินที่เหมาะสมต่อการปลูกยางพาราควรมีคุณสมบัติทางกายภาพและทางเคมีเหมาะสม ซึ่งคุณสมบัติทางกายภาพได้แก่ ความลึกของหน้าดินปกติต้นยางจะต้องการดินที่มีหน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร โดยไม่มีชั้นของหินแข็งหรือดินดานขัดขวางการเจริญเติบโตของรากมีการระบายน้ำดีไม่มีน้ำขัง และระดับน้ำใต้ดินลึกกว่า 1 เมตร ลักษณะโครงสร้างของดินควรเป็นดินที่มีลักษณะเป็นก้อนเหลี่ยมมุมมน มีความร่วนเหนียวพอเหมาะ อุ่นน้ำได้ดีเนื้อดินควรเป็นดินเหนียว ร่วนเหนียว ร่วน หรือร่วนปนทราย กล่าวคือ ควรมีอนุภาคดินเหนียวอย่างน้อยคิดเป็นร้อยละ 35 เพื่อให้ดินสามารถเก็บความชื้นและดูดซับธาตุอาหารได้ดีและมี อนุภาคดินทรายคิดเป็นร้อยละ 30 เพื่อให้ดินมีการระบายอากาศดี ดินที่มีเนื้อดินเหมาะสมต่อการปลูกยาง ความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ 4.5-5.5 และไม่เป็นที่ดินเกลือ (กรมพัฒนาที่ดิน, 2548)

2.3 สภาพเศรษฐกิจและสังคม

2.3.1 เศรษฐกิจ

เศรษฐกิจ หมายถึง งานอันเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่ายจ่ายแจก และการบริโภคใช้สอยสิ่งต่าง ๆ ของชุมชน." รวมถึงด้านการให้บริการและการท่องเที่ยวที่มีปัจจัยกระตุ้นต่อการเติบโตของเศรษฐกิจ เศรษฐกิจยังอาจอธิบายได้ว่าเป็นเครือข่ายจำกัดโดยพื้นที่และเครือข่ายสังคมที่ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการตามอุปสงค์ และอุปทานระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการแลกเปลี่ยนหรือสื่อกลางการแลกเปลี่ยนด้วยมูลค่าเครดิตหรือเดบิตที่ยอมรับกันภายในเครือข่าย

2.3.2 สังคม

สังคม หมายถึง การอยู่ร่วมกันของมนุษย์โดยมีลักษณะความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหลายรูปแบบ เช่น อาชีพ อายุ เพศ ศาสนา ฐานะ ที่อยู่อาศัย ฯลฯ สำหรับระบบสังคมที่รวมถึงสิ่งมีชีวิตประเภทอื่นนอกเหนือจากมนุษย์อาจใช้คำว่าระบบนิเวศ (Link is External) ซึ่งมีความหมายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสิ่งมีชีวิตต่างๆกับสภาพแวดล้อม สังคมของมนุษย์เกิดจากกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจร่วมกันไม่ว่าจะในด้านใด เช่น ประเทศจังหวัด และอื่นๆ และมักจะมีวัฒนธรรม (Link is External) หรือประเพณี (Link is External) รวมถึงภาษาการ ละเล่นและอาหารการกินของตนเองในแต่ละสังคม การที่มนุษย์รวมกันเป็นสังคมนั้น ช่วยให้มนุษย์สามารถสร้างและพัฒนาสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ ซึ่งอาจเป็นไปได้ถ้าต้องทำสิ่งนั้นโดยลำพัง ขณะเดียวกันสังคมที่พัฒนาหรือกำลังพัฒนาเป็นเมืองขนาดใหญ่ ซึ่งมีการใช้เทคโนโลยีช่วยในการทำงานอย่างมากขึ้น ก็อาจส่งผลให้ประชากรที่ไม่สามารถปรับตัวตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง เกิดความรู้สึกลดเดี่ยวหรือความรู้สึกลัวตนเองไม่มีส่วนร่วมในสังคมขึ้นมาได้ (สารานุกรมเสรี, 2558)

สังคม คือ คนจำนวนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันตามระเบียบ กฎเกณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญร่วมกัน

องค์ประกอบพื้นฐานของสังคม

- 1) กลุ่มคน หรือประชากร (Population)
- 2) ความสัมพันธ์และการปฏิสัมพันธ์ (Relation & Interaction)
- 3) การจัดระเบียบทางสังคม (Social Organization)
- 4) สถาบันทางสังคม (Social Institution) (รัตเกล้า เปรมประสิทธิ์, 2555)

2.3.3 การพัฒนาเศรษฐกิจ (Economics Development)

การพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจโดยสม่ำเสมอและต่อเนื่องเป็นระยะเวลายาวนานพอที่จะทำให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคมและยกระดับการดำรงชีพของประเทศให้สูงขึ้น เกิดการเพิ่มขึ้นของรายได้ที่แท้จริงต่อบุคคล (Per Capita Real Income) ตลอดระยะเวลายาวนานเพื่อให้มาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนส่วนใหญ่ดีขึ้นกว่าเดิม การกระจายรายได้เป็นไปอย่างเสมอภาค ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับประโยชน์จากรายได้ที่เพิ่มขึ้นอย่างเท่าเทียมกัน การพัฒนาเศรษฐกิจประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างคือ

2.3.3.1 มีความเจริญทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นในระดับสูง

2.3.3.2 ความเจริญทางเศรษฐกิจสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

2.3.3.3 มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างทางสังคมที่เหมาะสม

นอกจากจะพิจารณาด้านความเจริญทางเศรษฐกิจยังพิจารณาการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

และสังคมด้านอื่นๆ ด้วย การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นการวิเคราะห์ในระยะยาวที่มุ่งให้อุปทานรวม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(Aggregate Supply) สูงขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเพื่อให้ผลผลิตของระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น มีการใช้ทรัพยากรหรือการจ้างงานภายในประเทศเพิ่มขึ้น (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.4 โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจ หมายถึง ส่วนประกอบที่สำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศ แบ่งได้ 3 ส่วนคือ การผลิตและการบริการ, ตลาดสินค้า และบริการ และปัจจัยการผลิตและการจำแนกแจกจ่ายผลผลิต แยกพิจารณาในแต่ละส่วนได้ดังนี้

2.3.4.1 โครงสร้างการผลิต หมายถึง การผลิตสินค้าและบริการจำแนกตามโครงสร้างการผลิตโดยใช้บัญชีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศ แบ่งได้ 11 สาขาการผลิต คือ สาขาเกษตรกรรม สาขาเหมืองแร่ สาขาอุตสาหกรรมการผลิต สาขาก่อสร้าง สาขาการไฟฟ้าและประปา สาขาการคมนาคมและขนส่ง สาขาค้าปลีกและค้าส่ง สาขาการธนาคารและประกันภัย สาขาที่อยู่อาศัย สาขาการบริหารราชการ สาขาบริการ

2.3.4.2 โครงสร้างตลาดสินค้าและบริการ แบ่งได้ 2 ตลาดคือ ตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ ผลผลิตที่ผลิตขึ้นได้ส่วนหนึ่งใช้บริโภคภายในประเทศและที่เหลือส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม มีผลผลิตหลายชนิดที่ผลิตขึ้นมาแล้วอาศัยตลาดต่างประเทศเป็นหลัก เช่น ตลาดยุโรปเป็นตลาดหลักของผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ตลาดเอเชียเป็นตลาดข้าวที่สำคัญของไทย

2.3.4.3 โครงสร้างของปัจจัยการผลิตและการแจกจ่ายผลผลิต ประชากรไทยส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรกรรม ดังนั้น ที่ดินจึงเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญ ส่วนในสาขาอุตสาหกรรมและบริการ ปัจจัยทุนและเทคโนโลยีมีบทบาทมากขึ้น โครงสร้างรายได้เน้นแรงงานภายในประเทศมาจากค่าตอบแทนของแรงงานและการประกอบที่มีเงินติดบุคคล (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.5 ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ หมายถึง การขยายกำลังการผลิตสินค้าและบริการโดยเพิ่มปริมาณและคุณภาพของทรัพยากร ปัจจัยการผลิต และประสิทธิภาพในการผลิตซึ่งมีผลทำให้ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น (Real GNP) และรายได้ที่แท้จริงต่อบุคคล (Real GNP per Capita) สูงขึ้น ส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจโดยสม่ำเสมอและเป็นเวลานาน ทำให้รายได้ที่แท้จริงต่อบุคคลสูงขึ้นและการกระจายรายได้ได้อย่างเสมอภาค ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับประโยชน์จากรายได้ที่เพิ่มขึ้นอย่างเท่าเทียมกัน ดำรงชีวิตได้อย่างสุขสบาย มีคุณค่าและอิสรภาพในด้านต่างๆ รวมถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม ระบบการเมือง ทักษะคน การศึกษา ค่านิยมทางสังคมให้เหมาะสม จะเห็นได้ว่า ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจเท่านั้น หรืออัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (GNP Growth Rate) เป็นเครื่องวัดการพัฒนาเศรษฐกิจ (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.6 ความจำเป็นในการพัฒนาเศรษฐกิจ

เป้าหมายในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมี 5 ประการคือ การมีรายได้และมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้น การกระจายรายได้ดีขึ้น การมีงานทำ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการควบคุมการเกิดมลภาวะเป็นพิษ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่มีคุณภาพและยั่งยืน แต่ทรัพยากรมีจำกัดต้องใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีประสิทธิภาพมากที่สุด มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและเพียงพอต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรในอัตราสูงไม่เป็นผลดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่อการพัฒนาประเทศเพราะจะไม่สอดคล้องกับทรัพยากรธรรมชาติของประเทศที่มีอยู่และเกิดการว่างงานขึ้น นอกจากนั้นผลผลิตเฉลี่ยต่อคนลดลงเพราะทรัพยากรและผลผลิตขยายตัวไม่ทัน (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.7 ตัวชี้วัดการเจริญเติบโตและการพัฒนาเศรษฐกิจ

การวัดการเจริญเติบโตและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไม่มีตัวชี้วัดใดที่สมบูรณ์ ต้องใช้ตัวชี้วัดหลายชนิดร่วมกัน เช่น ตัวชี้วัดรายได้ที่แท้จริงต่อบุคคลจะแสดงถึงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความสามารถในการผลิตของบุคคล แต่ไม่ได้แสดงถึงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในด้านอื่นๆ ดังนั้น ในการพิจารณาต้องใช้ตัวชี้วัดอื่นประกอบ เช่น ภาวะการณลงทุน ดุลการค้าระหว่างประเทศ อัตราการเพิ่มของประชากร อัตราการไม่รู้หนังสือ การเกิดอาชญากรรม ฯลฯ (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.8 จุดมุ่งหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจ

ทุกประเทศในโลกต้องการยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้สูงขึ้น ประเทศที่พัฒนาแล้วต้องการรักษามาตรฐานการครองชีพที่ดีและความมั่งคั่งของประเทศไว้ ประเทศกำลังพัฒนาต้องการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนและเพิ่มความมั่งคั่งของประเทศให้เทียบเท่าประเทศที่พัฒนาแล้ว สามารถสรุปถึงจุดมุ่งหมายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้ดังนี้

2.3.8.1 เพื่อให้รายได้ประชาชาติของประเทศเพิ่มขึ้น โดยใช้มาตรการและนโยบายต่างๆ ส่งเสริมการออม การลงทุน การผลิต ซึ่งแสดงถึง สภาพความเป็นอยู่และฐานะทางเศรษฐกิจของประชาชนในประเทศที่ดีขึ้น เพื่อให้การจ้างงานอยู่ในระดับสูง การว่างงานจะเกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ดังนั้น รัฐบาลต้องหาวิธีการส่งเสริมการลงทุนในประเทศเพื่อให้เกิดการจ้างงาน ประชาชนในประเทศมีงานทำ กระตุ้นการบริโภคและการลงทุนภายในประเทศ

2.3.8.2 สร้างและรักษาเสถียรภาพระดับราคาสินค้าในประเทศ หมายถึง การควบคุมภาวะเงินเฟ้อภายในประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม เนื่องจากประชากรที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศขยายตัว ปริมาณเงินหมุนเวียนเพิ่มขึ้น โอกาสที่จะเกิดเงินเฟ้อภายในประเทศสูง รัฐบาลจึงต้องหาวิธีควบคุมภาวะเงินเฟ้อโดยใช้นโยบายการเงินและการคลัง

2.3.8.3 กระจายรายได้อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม เมื่อการพัฒนาเศรษฐกิจเจริญเติบโตเต็มที่แต่ผลของการพัฒนาไม่กระจายสู่คนหมู่มากถือว่าการพัฒนาเศรษฐกิจที่ไม่สมบูรณ์ ต้องมีการกระจายรายได้ กระจายความมั่งคั่งสู่ประชาชนภายในประเทศให้เท่าเทียมกัน เพื่อให้ช่องว่างของรายได้น้อยลง (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.9 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ

2.3.9.1 การเติบโตแบบสมดุล (Balanced Growth) เป็นการลงทุนพร้อมกันทุกส่วนในระบบเศรษฐกิจของประเทศเพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงทั้งระบบ เนื่องจากอุตสาหกรรมหนึ่งจะก่อให้เกิด 1 ตลาด และเป็นที่มาของอุปทานของอุตสาหกรรมอื่นๆ และควรส่งเสริมให้มีการค้าระหว่างประเทศเพื่อขยายตลาด

2.3.9.2 การเติบโตแบบขาดดุล (Unbalanced Growth) เป็นการลงทุนเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีอัตราการพึ่งพิงระหว่างกันสูง ทำให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่การพัฒนาจะกระจุกตัวส่งผลให้การกระจายรายได้ไม่กว้างขวาง

2.3.9.3 การพัฒนาแบบสมดุล (Balanced Development) เป็นการพัฒนาทั้งในเชิงปริมาณ คุณภาพ และความเป็นธรรมในสังคมควบคู่กันไป ทำให้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจควบคู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไปกับการกระจายรายได้และการกระจายการพัฒนาไปสู่ส่วนภูมิภาค ตลอดจนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ คุณภาพชีวิต สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

2.3.9.4 การพัฒนาแบบยั่งยืน (Sustainable Development) เป็นการพัฒนาที่รักษาความสมดุลทั้งในด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมทั้งเชิงปริมาณ คุณภาพ และความ เป็นธรรมในสังคมควบคู่กันไปอย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพ ใช้ทรัพยากรสนองความต้องการใน ปัจจุบันโดยไม่ทำลายความสามารถในการใช้ทรัพยากรของคนในรุ่นหลัง (การพัฒนาเศรษฐกิจ, 2555)

2.3.10 แรงงาน

แรงงานมีความสำคัญในฐานะที่เป็นปัจจัยการผลิตในการผลิตสินค้า และเป็นทุนมนุษย์ที่สามารถพัฒนาศักยภาพให้สูงขึ้นได้ ตามความหมายของแรงงานเป็นประชากรที่อยู่ในวัยทำงานที่สามารถทำงานได้โดยใช้กำลังกายและกำลังความคิดที่มีหลายระดับความรู้ ความสามารถอันเป็น ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของประเทศชาติ ซึ่งความหมายของแรงงานมีค่าที่เกี่ยวข้องหลากหลายค่า ได้แก่ กำลังคน และกำลังแรงงาน นอกจากนี้ยังมีความหมายที่แบ่งย่อยลงไปเป็น ผู้มีงานทำ ผู้ว่างงาน ผู้ที่อยู่และไม่อยู่ในกำลังแรงงาน โดยที่ผู้มีงานทำยังจำแนกได้ตามสาขาการผลิตอีกหลายประเภท ซึ่ง แรงงานในทุกสาขาการผลิตมีความสำคัญอย่างยิ่ง และสร้างประโยชน์ทั้งในระดับสถานประกอบการ สังคม และประเทศชาติ

2.3.10.1 แรงงานหมายถึงทรัพยากรมนุษย์ที่ผ่านการบริหารจัดการจนทำให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

แรงงานแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) แรงงานฝีมือ (Skilled Labor) หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติ ทั้งนี้ ความชำนาญในงานอาชีพสามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานด้วยตนเองได้

2) แรงงานกึ่งฝีมือ (Semi-Skilled Labor) หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติที่มีความชำนาญเพียงบางส่วนของงานอาชีพ

3) แรงงานไร้ฝีมือ (Unskilled Labor) หมายถึง ผู้ที่ทำงานโดยใช้กำลังกาย ไม่จำเป็นต้องใช้ ความรู้ความชำนาญ เพียงได้รับคำแนะนำบ้างเล็กน้อยก็สามารถทำงานได้

(ชาญโชติ ชมพูนุท, 2555)

2.4 ยุทธศาสตร์วิจัยทางพาราแห่งชาติ (พ.ศ.2555-2559)

2.4.1 ยุทธศาสตร์การผลักดันนโยบายที่จำเป็น

รัฐบาลควรมีนโยบายผลักดันให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความสำคัญและเกิดกลไก การสนับสนุนต่างๆที่ จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ ตั้งแต่การปลูก การผลิต การตลาด งานวิจัย กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และการสร้างบุคลากรด้านยางพาราเพื่อพัฒนา อุตสาหกรรมยางให้มีความเข้มแข็งขึ้น

2.4.1.1 กลยุทธ์การดำเนินงาน

2.4.1.1.1 สนับสนุนด้านการผลิตยางพารา เน้นความสำคัญของนโยบาย การรักษาเสถียรภาพราคายาง เพื่อ ป้องกันความผันผวนของราคายาง นโยบายการเงินสงเคราะห์ ยาง (Cess) ให้เกิดประโยชน์ สูงสุดต่อวงการยางพารา และนโยบายด้านการพัฒนากำลังคน ทั้งการ เพิ่มจำนวนและคุณภาพของ นักวิจัย/นักวิชาการด้านยางพารา การสร้างแรงจูงใจคนเข้าทำงานใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงงานอุตสาหกรรมยางพารา สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนยางพาราในมหาวิทยาลัยผ่านการวิเคราะห์ความต้องการกำลังคนด้านยางพาราของประเทศ

2.4.1.2 กำหนดและทบทวนกฎระเบียบต่างๆ ให้เอื้อต่อการผลิตและการประกอบการ ผ่านกลไกการสนับสนุนจากภาครัฐ

2.4.1.3 กำหนดมาตรการเพื่อกระตุ้นการสร้าง Demand ภายในประเทศ รัฐบาลควรมีนโยบายสนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ยางพาราในหน่วยงานภาครัฐ เช่น ยางในงานวิศวกรรม ยางล้อรถ เป็นต้น และจัดให้มีการรับรองผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มาจากผลงานวิจัยเพื่อสร้างความเชื่อมั่นกับผู้บริโภค

2.4.1.4 บริหารจัดการผลิตภัณฑ์ยางที่ไม่ใช้แล้วอย่างเป็นระบบ เช่น ภาครัฐออกกฎหมายเพื่อควบคุม และจัดการผลิตภัณฑ์ยางที่ไม่ใช้แล้ว (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2554)

2.4.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ

การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและเป็นผลิตภัณฑ์ปลายน้ำที่มีความโดดเด่น ในอุตสาหกรรมที่มีการใช้ ยางพาราเป็นลำดับต้นๆ โดยทำวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและปรับปรุงกระบวนการผลิตเดิมให้สามารถแข่งขันได้ แบ่งเป็น 2 กลุ่มอุตสาหกรรมหลักคืออุตสาหกรรมยางล้อและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางข้น

2.4.2.1 อุตสาหกรรมยางล้อ

วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตล้อยางเพื่อยกระดับมาตรฐานยางล้อไทย จากปัจจุบันอยู่ที่ระดับ 3 สู่ระดับ 2 โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนากลุ่มยางรถบรรทุกและยางเรเดียลของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กที่เป็นของคนไทย

2.4.2.1.1 กลยุทธ์การดำเนินงาน

1) การจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบผลิตภัณฑ์ยางล้อ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานห้องปฏิบัติการทดสอบ (ISO 17025) และมีเครื่องมือทดสอบ รวมถึงบุคลากรอย่าง พอเพียง

2) สร้างบุคลากรด้านวิศวกรและช่างเทคนิค ให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอต่อการเติบโตของอุตสาหกรรม

3) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต โดยให้ความสำคัญกับการวิจัย และพัฒนาเทคโนโลยีให้ทันสมัย เช่น การวิจัยสูตรยางเพื่อให้มีน้ำหนักลดลงและลด ต้นทุน การวิจัยเพื่อหาสารอื่นๆ ทดแทนการใช้ Aromatic Oil ที่มีการห้ามใช้ใน ประเทศแถบยุโรป พัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดพลังงานในสายการผลิต รวมทั้งพัฒนา เทคโนโลยีการออกแบบล้อยาง เป็นต้น

2.4.2.2 อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางข้น

เน้นการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตให้สามารถแข่งขันกับประเทศคู่แข่ง เช่น มาเลเซีย ได้ โดยให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กที่เป็นของคนไทย ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางข้นที่เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมหลักของประเทศและมีการผลิตอยู่ในลำดับต้นๆของโลก คือ อุตสาหกรรมถุงมือยาง อุตสาหกรรมเส้นด้ายยืด และ อุตสาหกรรมถุงยางอนามัย ซึ่งแต่ละอุตสาหกรรมจะมีกลยุทธ์การดำเนินงานแตกต่างกันไปดังนี้

2.4.2.2.1 กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมถุงมือยาง

1) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต และเทคโนโลยี สนับสนุนอื่นๆ ตลอดกระบวนการผลิต เน้นการวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยีการผลิตและเครื่องจักรที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพ เทียบเท่าหรือ เหนือกว่าประเทศมาเลเซีย เช่น การพัฒนาเครื่องถอดถุงมือยางด้วยระบบ Automatic การออกแบบพิมพ์มือที่มีประสิทธิภาพและราคาเหมาะสม ลดต้นทุนด้านพลังงานที่ใช้ในการผลิตหรือ การใช้พลังงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และพัฒนาวิธีการควบคุมคุณภาพในสายการผลิตที่มีความแม่นยำสูง

2) สนับสนุนให้มีห้องปฏิบัติการรับรองคุณภาพที่ผ่านการรับรองห้องปฏิบัติการทดสอบตามมาตรฐาน ISO17025 จำนวนพอเพียงเพื่อการ รับรองมาตรฐานคุณภาพถุงมือยางทันต่อความต้องการของคู่ค้า

2.4.2.2.2 กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมเส้นด้ายยางยืด

1) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตให้มีคุณภาพสม่ำเสมอ ให้ความสำคัญกับการวิจัยที่ผู้ผลิตสามารถนำไปใช้ควบคุมคุณภาพวัตถุดิบ และกระบวนการผลิตให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพสม่ำเสมอตรงตามความต้องการของคู่ค้า

2) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น การหา สารเคมีที่ไม่เป็นพิษ แทนการใช้กรดในกระบวนการผลิต การพัฒนาระบบ บำบัดสารเคมีที่ใช้แล้วในกระบวนการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ยุ่งยาก และมีต้นทุนไม่สูง

2.4.2.2.3 กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมถุงยางอนามัย

1) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เทียบเท่ากับผลิตภัณฑ์ที่ผลิต จากน้ำยางสังเคราะห์ มีเป้าหมายในการพัฒนาสูตรการผลิตให้ได้ถุงยาง อนามัยที่มีความบางระดับ 0.05 - 0.01 มิลลิเมตร และมีความแข็งแรง ดีกว่าหรือเทียบเท่าถุงยางอนามัยที่ผลิตจากน้ำยางสังเคราะห์

2) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตเพื่อลดแรงงาน ให้ ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเครื่องจักรในสายการผลิตให้เป็น Automatic ในส่วนต่างๆ ให้ได้มากที่สุดจนสามารถลดการใช้แรงงานคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ราคาเหมาะสม และใช้งานได้ง่าย

2.4.2.3 การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ

เน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มจากน้ำยางสดและน้ำยางข้น ตลอดจนผลพลอยได้จากน้ำยาง ให้เกิดการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด และการสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ให้เป็นทางเลือกกับผู้ผลิตและผู้บริโภค

2.4.2.3.1 กลยุทธ์การดำเนินงาน

1) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการใช้ประโยชน์จากสารที่ไม่ใช่ยางในน้ำยาง (Non Rubber Constituents) เนื่องจากประเทศไทยมีจุดแข็งด้านมีน้ำยางสด จึงสามารถวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากสารที่ไม่ใช่ยางในน้ำยาง

2) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางให้มีคุณสมบัติเทียบเท่าพลาสติกชีวภาพ (Bio Plastic) สามารถทดแทนการใช้พลาสติก มีคุณสมบัติย่อยสลายได้ง่าย เพื่อความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

3) สนับสนุนการสร้างบุคลากรวิจัยด้านน้ำยางและสาขาที่เกี่ยวข้องทุกระดับ เช่น สาขาชีวเคมี และเคมีวิเคราะห์ เป็นต้น ด้วยการบริหารจัดการผ่านกระบวนการทำวิจัย รวมถึงการ

สนับสนุนให้เกิดการเผยแพร่ ผลงานวิจัยและแลกเปลี่ยนความรู้ด้านน้ำอย่างกว้างขวางและสามารถเข้าถึงได้ง่าย

4) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านไม้ยางพารา ทั้งด้านการผลิตและการแปรรูป (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2554)

2.4.3 ยุทธศาสตร์การสนับสนุนการส่งออก

มาตรการที่ช่วยสนับสนุนการส่งออกจะเป็นอีกหนึ่งสิ่งสำคัญที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการยางพาราสามารถลดต้นทุนด้านต่างๆ และช่วยเพิ่มโอกาสในการแข่งขันบนเวทีโลก จึงต้องให้ความสำคัญในการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและกำหนด ทิศทางเพื่อสนับสนุนการส่งออกผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้นดังต่อไปนี้

2.4.3.1 กลยุทธ์การดำเนินงาน

2.4.3.1.1 สนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructural) เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรม เช่น จัดตั้งเครือข่ายวิจัยยางพารา การวิจัยและพัฒนาาระบบพลังงานของประเทศ การวิจัยและพัฒนา อุตสาหกรรมแม่พิมพ์ยาง การวิจัยและพัฒนาเพื่อการสนับสนุนและสอดคล้องตามมาตรฐาน สิ่งแวดล้อมโดยเน้น CleanTechnologyการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลสารสนเทศด้านยางพาราครบวงจร โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยหรือองค์ความรู้ใหม่ให้ทราบอย่างทั่วถึงและสามารถเข้าถึงได้ง่าย

2.4.3.1.2 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านโลจิสติกส์ และโซ่อุปทาน ปัจจุบันพบว่าต้นทุนด้านการขนส่งระหว่างต้นน้ำจนถึงปลายน้ำสูง ดังนั้นควรเน้นการวิจัยและปรับปรุงกระบวนการต่างๆ เพื่อการลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์ และโซ่อุปทานของประเทศ เช่น การวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลสนับสนุนให้เกิดรูปแบบตลาดยางพาราที่เหมาะสมกับแต่ละท้องถิ่น และมีการกระจายตัวของตลาดยางพาราให้มากขึ้นกว่าปัจจุบัน สนับสนุนงานวิจัยที่เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจ กำหนดการกระจายตัวของแหล่งปลูกยางพารา และการตั้งโรงงานผลิตผลิตภัณฑ์กลางน้ำให้เพียงพอต่อการรองรับวัตถุดิบเข้าสู่ กระบวนการผลิต

2.4.3.1.3 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านการมาตรฐานยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้ความสำคัญกับการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพวัตถุดิบให้มีความสม่ำเสมอตั้งแต่วัตถุดิบต้นน้ำและกลางน้ำสู่การผลิตในอุตสาหกรรมปลายน้ำ ด้วยการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อคุณภาพน้ำยางและ การควบคุมปัจจัยเหล่านั้น สนับสนุนให้ยกเลิกข้อกำหนดการห้ามนำน้ำยางสกิมเป็นวัตถุดิบในการ ผลิตยางแท่ง และสนับสนุนการวิจัยให้ได้ข้อมูลในการกำหนดมาตรฐาน เพื่อให้มีมาตรฐานยางและ ผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ รวมทั้งให้เกิดความร่วมมือด้านการมาตรฐานกับต่างประเทศ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2554)

2.4.4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มีประสิทธิภาพ

การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต ตลอดจนเครื่องจักรที่ใช้ผลิตเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อการเพิ่มประสิทธิภาพให้กับ อุตสาหกรรมยางทั้งระบบ เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยียางส่วนใหญ่ยังไม่เป็นของคนไทยอย่างแท้จริง ดังนั้นการสนับสนุนให้ เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม จะช่วยให้อุตสาหกรรมยางไทยพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและยั่งยืนต่อไป การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตได้จำแนกออกเป็น 2กลุ่ม คือ เทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมต้นน้ำ และเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมกลางน้ำ

2.4.4.1 การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมต้นน้ำ

2.4.4.1.1 กลยุทธ์การดำเนินงาน

1) การวิจัยและพัฒนาพันธุ์ยางและผลผลิตน้ำยาง ให้ความสำคัญกับการวิจัย และพัฒนาพันธุ์ยางของไทยให้มีผลผลิตต่อไร่เพิ่มสูงขึ้นและมีคุณภาพตรงตามความต้องการของผู้ประกอบการ การคัดเลือกพันธุ์ยางให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ การพัฒนา กระบวนการหรือเครื่องมือกรีดยางให้มีประสิทธิภาพและต้นทุนต่ำ การวิจัยเพื่อเพิ่มเวลาในการกรีดยางให้สามารถกรีตได้หลายช่วงมากขึ้น นอกเหนือจากการกรีดยางตอนเช้า การบำรุงดูแลรักษาสวนยางอย่างถูกต้อง และพัฒนาฝีมือแรงงานกรีดยางนอกระบบให้มีทักษะที่ถูกต้อง

2) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการเพิ่มมูลค่าและลดต้นทุนในอุตสาหกรรมต้นน้ำ ให้ความสำคัญกับการวิจัยที่สร้างมูลค่าเพิ่มของยางก้อนถ้วยและเศษยางที่เกษตรกรสามารถทำได้ง่าย มีต้นทุนการผลิตไม่สูง การวิจัยและพัฒนาอุปกรณ์ทดสอบ/วิธี ทดสอบ/วิเคราะห์น้ำยางที่ให้ผลแม่นยำ รวดเร็ว ราคาเหมาะสม เช่น อุปกรณ์วัด % DRC อุปกรณ์ตรวจหาสิ่งปลอมปนในน้ำยาง เป็นต้น และพัฒนากระบวนการถ่ายทอด เทคโนโลยีใหม่หรือภูมิ-ปัญญาชาวบ้าน โดยให้เกษตรกรสามารถเข้าถึง และเข้าใจได้ง่าย เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้จริง

2.4.4.2 การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมกลางน้ำ

2.4.4.2.1 กลยุทธ์การดำเนินงาน

1) สนับสนุนการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพและปรับปรุงคุณสมบัติน้ำยาง พัฒนาการผลิต และวิธีการควบคุมคุณภาพน้ำยางให้มีความสม่ำเสมอและมีคุณภาพและคุณสมบัติ สอดคล้องตามความต้องการของแต่ละอุตสาหกรรม เช่น การหา Parameters. กำหนดคุณภาพน้ำยางที่สามารถบ่งชี้คุณสมบัติการขึ้นรูปและคุณภาพผลิตภัณฑ์ประเภท ต่างๆ ได้อย่างแม่นยำการวิจัยเพิ่มปริมาณ % DRC. ของน้ำยางขึ้นตามความต้องการของผู้ใช้ เพื่อลดต้นทุนการขนย้าย เป็นต้น

2) สนับสนุนการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพยางแห้ง พัฒนาการผลิตและวิธีการ ควบคุมคุณภาพยางให้มีความสม่ำเสมอและมีคุณภาพสอดคล้องตามความต้องการ ของแต่ละอุตสาหกรรม เช่น การผลิตยางมีความหนืดเหมาะสม ลดพลังงานที่ต้องใช้ในสายการผลิตเพื่อขึ้นรูปผลิตภัณฑ์ประเภทต่างๆ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2554)

2.5 ยางพื้นที่เหมาะสมสำหรับการปลูก

ประเทศไทยตั้งอยู่ในเขตร้อนมีสภาพแวดล้อมเหมาะสมต่อการปลูกยางเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคใต้ และบางจังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นแหล่งปลูกยางเดิม ต่อมาได้มีการขยายพื้นที่ปลูกยางไปยังแหล่งปลูกยางใหม่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ซึ่งมีสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการปลูกยาง เช่นการขาดความชื้นอุณหภูมิต่ำลมแรง ประกอบกับในแหล่งปลูกยางดังกล่าวมีสภาพพื้นที่เป็นที่สูง ลาดชันความลึกของดินโครงสร้างเนื้อดินการระบายน้ำและสมบัติทางเคมีของดินต่ำแต่ยางพารามีคุณสมบัติสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้ดี จากการทดสอบการปลูกยางเมื่อปี 2521 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีปริมาณน้ำฝนและการกระจายตัวของฝนน้อยกว่าทางภาคใต้ พบว่าต้นยางเจริญเติบโตเป็นที่น่าพอใจ และจากการทดสอบการปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือเปรียบเทียบกับภาคใต้ พบว่าต้น ยางในภาคใต้เปิดกรีดได้เร็วกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา 143535 ไปถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประมาณ 6 เดือน โดยต้นยางที่ปลูกในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเปิดกรีดได้ เมื่ออายุ 7½ ปี ให้ผลผลิตยางเฉลี่ย 221 กิโลกรัมต่อไร่ ผลผลิตทางภาคเหนือเฉลี่ย 260 กิโลกรัมต่อไร่ ส่วนผลผลิตภาคใต้เฉลี่ย 285 กิโลกรัมต่อไร่ แต่โดยทั่วไปผลผลิตยางในแปลงเกษตรกรเป็นเพียงร้อยละ 67 ของผลผลิตทางวิชาการ ทั้งนี้พบว่า การให้ผลผลิตของต้นยางไม่ว่าผลผลิตน้ำยางหรือเนื้อไม้ขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการคือ พันธุ์ยาง ความเหมาะสมของพื้นที่ และการจัดการสวนยาง เพราะฉะนั้นในการปลูกสร้างสวนยางนอกจากพิจารณาเลือกพันธุ์ยางและการจัดการสวนยางที่ถูกต้องแล้วยังต้อง พิจารณาความเหมาะสมของพื้นที่สำหรับปลูกยางด้วย โดยพิจารณาจากปัจจัยทางดินและปัจจัยทางภูมิอากาศ ดังนี้ (กรมวิชาการเกษตร, 2552)

2.5.1 ปัจจัยทางดิน

2.5.1.1 เป็นพื้นที่ที่ความลาดชันไม่เกิน 35 องศา ถ้าความลาดชันเกินกว่า 15 องศา จำเป็นต้องทำขั้นบันได

2.5.1.2 หน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร มีการระบายน้ำดี ไม่มีชั้นหิน หรือชั้นดินดาน

2.5.1.3 ระดับน้ำใต้ดินต่ำกว่าระดับผิวดินมากกว่า 1 เมตร

2.5.1.4 เนื้อดินเป็นดินร่วนเหนียวถึงร่วนทราย ไม่เป็นดินเกลือหรือดินเค็ม

2.5.1.5 ไม่เป็นพื้นที่นาหรือที่ลุ่มน้ำขัง สีของดินควรมีสีสม่ำเสมอตลอดหน้าตัดดิน

2.5.1.6 ดินไม่มีชั้นกรวดอัดแน่นหรือแผ่นหินแข็งในระดับสูงกว่า 1 เมตร เพราะจะทำให้ต้นยางไม่สามารถใช้น้ำในระดับรากแขนงในฤดูแล้งได้ และหากช่วงแล้งยาวนานจะมีผลทำให้ต้นยางตายจากยอด

2.5.1.7 ระดับความสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 600 เมตร หากสูงเกินกว่านี้ อัตราการเจริญเติบโตของต้นยางจะลดลง

2.5.1.8 ค่าความเป็นกรด-ด่าง (pH) ระหว่าง 4.5-5.5 ไม่เป็นดินด่าง (กรมวิชาการเกษตร, 2552)

2.5.2 ปัจจัยทางภูมิอากาศ

2.5.2.1 ปริมาณน้ำฝนไม่น้อยกว่า 1,250 มิลลิเมตรต่อปี

2.5.2.2 มีจำนวนวันฝนตก 120-150 วันต่อปี

การปลูกยางในภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ได้พิจารณาปัจจัยด้านภูมิอากาศ โดยเฉพาะด้านอุทกวิทยาเป็นเกณฑ์เบื้องต้น แล้วนำไปประเมินความเหมาะสมของพื้นที่ร่วมกับแผนที่ความเหมาะสมของดิน นำมาจัดแบ่งเขตภูมิอากาศสำหรับยางพาราตามสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย 6 เขต คือ

เขตที่ 1 ปริมาณน้ำฝนต่ำกว่า 1,000 มิลลิเมตรต่อปี เป็นพื้นที่ที่ไม่แนะนำให้ปลูกยางพารา

เขตที่ 2 ปริมาณน้ำฝนอยู่ระหว่าง 1,000-1,200 มิลลิเมตรต่อปี มีช่วงฤดูแล้งประมาณ 5 เดือน มีศักยภาพในการปลูกยางพาราต่ำ

เขตที่ 3 ปริมาณน้ำฝนอยู่ระหว่าง 1,200-1,400 มิลลิเมตรต่อปี มีช่วงฤดูแล้งประมาณ 3-4 เดือน เป็นเขตที่เหมาะสมปานกลางสำหรับยางพารา การกระจายตัวของน้ำฝนเป็นปัจจัยสำคัญต่อผลผลิตยาง

เขตที่ 4 เป็นเขตที่เหมาะสมมากสำหรับยางพารา มีปริมาณน้ำฝนอยู่ระหว่าง 1,500-2,200 มิลลิเมตรต่อปี มีช่วงฤดูแล้งประมาณ 1-3 เดือน ปัจจัยด้านอุทกวิทยาไม่เป็นขีดจำกัด

เขตที่ 5 เป็นเขตที่มีปริมาณน้ำฝนสูงมาก ปริมาณน้ำฝนอยู่ระหว่าง 2,300-3,000 มิลลิเมตร ต่อปี ปริมาณน้ำฝนเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นขีดจำกัดต่อการเก็บเกี่ยวผลผลิตยาง

เขตที่ 6 เป็นเขตที่มีปริมาณน้ำฝนสูงมากเกินไป จนเป็นขีดจำกัดที่รุนแรงสำหรับยางพาราทั้ง ในด้านโรค และการเก็บเกี่ยวผลผลิต (กรมวิชาการเกษตร, 2552)

2.6 การผลิตและการแปรรูปยางพารา

2.6.1 การผลิตน้ำยาง

แหล่งผลิตน้ำยางใหญ่ที่สุดในโลกคือ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คิดเป็นร้อยละ 90 ของแหล่งผลิตทั้งหมด ส่วนที่เหลือมาจากแอฟริกากลาง ซึ่งพันธุ์ยางที่ผลิตในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ พันธุ์ฮีเวียบราซิลเลียนซิส (*Hevea brasiliensis*) น้ำยางที่กรีตได้จากต้นจะเรียกว่าน้ำยางสด (Field latex) น้ำยางที่ได้จากต้นยางมีลักษณะเป็นเม็ดยางเล็ก ๆ กระจายอยู่ในน้ำ (Emulsion) มีลักษณะเป็นของเหลวสีขาว มีสภาพเป็นคอลลอยด์ มีปริมาณของแข็งประมาณร้อยละ 30-40 pH 6.5-7 น้ำยางมีความหนาแน่นประมาณ 0.975-0.980 กรัมต่อมิลลิกรัม มีความหนืด 12-15 เซนติพอยส์ ส่วนประกอบในน้ำยางสดแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเนื้อยาง 35% ส่วนที่ไม่ใช่ยาง 65% ส่วนที่เป็นน้ำ 55% ส่วนของลูทอยด์ 10%

น้ำยางสดที่กรีตได้จากต้นยาง จะคงสภาพความเป็นน้ำยางอยู่ได้ไม่เกิน 6 ชั่วโมง เนื่องจากแบคทีเรียในอากาศ และจากเปลือกของต้นยางขณะกรีตยางจะลงไปปนในน้ำยาง และกินสารอาหารที่อยู่ในน้ำยาง เช่น โปรตีน น้ำตาล ฟอสโฟไลปิด โดยแบคทีเรียจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นหลังจากแบคทีเรียกินสารอาหาร คือ จะเกิดการย่อยสลายได้เป็นก๊าซชนิดต่าง ๆ เช่น ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ก๊าซมีเทน เริ่มเกิดการบูดเน่าและส่งกลิ่นเหม็น การที่มีกรดที่ระเหยง่ายเหล่านี้ในน้ำยางเพิ่มมากขึ้น จะส่งผลให้ค่า pH ของน้ำยางเปลี่ยนแปลงลดลง ดังนั้นน้ำยางจึงเกิดการสูญเสียสภาพ ซึ่งสังเกตได้จาก น้ำยางจะค่อย ๆ หนืดขึ้น เนื่องจากอนุภาคของยางเริ่มจับตัวเป็นเม็ดเล็ก ๆ และจับตัวเป็นก้อนใหญ่ขึ้น จนน้ำยางสูญเสียสภาพ โดยน้ำยางจะแยกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเนื้อยาง และส่วนที่เป็นเซรัมดังนั้นเพื่อป้องกันการสูญเสียสภาพของน้ำยางไม่ให้อนุภาคของเม็ดยางเกิดการรวมตัวกันเองตามธรรมชาติ จึงมีการใส่สารเคมีลงไปปนในน้ำยางเพื่อเก็บรักษาน้ำยางให้คงสภาพเป็นของเหลว โดยสารเคมีที่ใช้ในการเก็บรักษาน้ำยางเรียกว่า สารป้องกันการจับตัว (Anticoagulant) ได้แก่ แอมโมเนีย โซเดียมซัลไฟด์ โพรมัลดีไฮด์ เป็นต้น เพื่อที่รักษาน้ำยางไม่ให้เสียสูญเสียสภาพ

การนำยางธรรมชาติไปใช้งานมีอยู่ 2 รูปแบบคือ รูปแบบน้ำยาง และรูปแบบยางแห้ง ในรูปแบบน้ำยางนั้นน้ำยางสดจะถูกนำมาแยกน้ำออกเพื่อเพิ่มความเข้มข้นของเนื้อยางขั้นตอนนี้ก่อนด้วยวิธีการต่าง ๆ แต่ที่นิยมใช้ในอุตสาหกรรมคือการใช้เครื่องเซนตริฟิวส์ ในขณะที่การเตรียมยางแห้งนั้นมักจะใช้วิธีการใส่กรดอะซิติกลงในน้ำยางสด การใส่กรดอะซิติกเจือจางลงในน้ำยาง ทำให้น้ำยางจับตัวเป็นก้อน เกิดการแยกชั้นระหว่างเนื้อยางและน้ำ ส่วนน้ำที่ปนอยู่ในยางจะถูกกำจัดออกไปโดยการรีดด้วยลูกกลิ้ง 2 ลูกกลิ้ง วิธีการหลัก ๆ ที่จะทำใหยางแห้งสนิทมี 2 วิธีคือ การรมควันยาง และการทำยางเครพ แต่เนื่องจากยางผลิตได้มาจากเกษตรกรจากแหล่งที่แตกต่างกัน ทำให้ต้องมีการแบ่งชั้นของยางตามความบริสุทธิ์ของยางนั้น ๆ (การผลิตยางธรรมชาติ, 2547)

2.6.2 การเก็บน้ำยาง

เมื่อกรีตยางแล้ว น้ำยางก็จะไหลไปตามรอยที่ทาไว้ผ่านล้นรองน้ำยางและไหลลงถ้วยรองรับน้ำยางในที่สุด ภายหลังจากกรีตยางไปแล้วประมาณ 3 ชั่วโมง ส่วนมากน้ำยางก็จะหยุดไหลก็จะเริ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เก็บน้ำยางได้ ซึ่งผู้เก็บน้ำยางโดยปกติจะเป็นคนเดียวกับคนกรีดยาง จะถือถังหิ้วหรือหาบปีปไปเก็บน้ำยาง เก็บน้ำยางในถ้วยแล้วเทลงไปในถังหรือปีปที่ถือ หลังเทน้ำยางจากถ้วยก็จะใช้ไม้ปาดน้ำยางกวาดน้ำยางออกจากถ้วยให้หมด แล้วนำถ้วยไปเก็บคว่ำไว้บนท่วงลวดที่ใช้ตาด้วย เพื่อไม่ให้ถ้วยสกปรก และป้องกันฝุ่นละอองตกลงไปในถ้วย น้ำยางที่เก็บได้จะถูกนำมารวบรวม แล้วลำเลียงไปส่งยังโรงงานทำยางแผ่นอีกต่อหนึ่ง สำหรับสวนขนาดใหญ่ แต่หากเป็นสวนขนาดเล็กก็จะหาบหรือหิ้วไปทำแผ่นที่บ้าน

ปัจจุบันในบางท้องที่จะมีพ่อค้ามารับซื้อน้ำยางสด ๆ เลย ในกรณีที่เจ้าของสวนไม่ประสงค์จะทำยางแผ่นเองก็จะสามารถขายเป็นน้ำยางไปได้ โดยพ่อค้าดังกล่าวจะมีรถบรรทุกประกอบขึ้นเป็นถังสำหรับใส่น้ำยางออกไปรับ ซื้อถึงสวน ขั้นตอนการซื้อขายจะคิดจากน้ำหนักของน้ำยางสดทั้งหมด และหาความเข้มข้นของน้ำยางโดยจะมีเครื่องมือวัดค่าออกมาแล้ว หาค่าเฉลี่ยเป็นน้ำหนักยางแห้งตีราคาออกมาเป็นกิโลกรัม ซื้อขายในราคาเท่ากับราคายางชั้นสองของตลาดในแต่ละวัน (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.6.3 การทำยางแผ่น

หลังจากที่เก็บน้ำยางจากสวนนำเข้ามารวบรวมยังถังรวมน้ำยาง ในบริเวณโรงงานหรือบริเวณที่จะทำยางแผ่นแล้ว จะต้องรีบทำยางแผ่นทันที เพราะสิ่งแวดล้อมทั่วไป เช่น ความร้อนจากอากาศจะทำให้ยางเกิดบูดหรือรัดตัวขึ้นทุกขณะ สำหรับอุปกรณ์ก็เช่นเดียวกันจะต้องเตรียมไว้ให้พร้อมและล้างทำความสะอาดก่อนทุกครั้ง แม้อุปกรณ์เหล่านั้นจะสะอาดอยู่แล้วก็ตาม อุปกรณ์ดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ได้แก่

- จักรรีดยาง ทั้งรีดเรียบและรีดดอก
- ถังรวมน้ำยาง
- กรดฟอร์มิคหรือกรดซัลฟูริก
- โองใส่ น้ำ
- ตะก
- เครื่องกรองน้ำยางเบอร์ 40 และ 60
- ไบพายกวนน้ำยาง
- ที่ตวงน้ำยางขนาด 3 ลิตร
- โต้ะสำหรับขนาดแผ่นยาง
- อ่างเคลือบสำหรับผสมน้ำกรด

(สำนักงานตลาดกลางยางพาราจังหวัดหนองคาย, 2558)

2.6.4 ขั้นตอนและวิธีทำยางแผ่น

- 1) ผสมน้ำยางกับน้ำโดยอัตราส่วน 1:1 ถ้าเป็นน้ำยางที่ได้จากต้นยางอ่อนยังมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งต่ำอยู่ อาจจะมีผสมส่วนของน้ำน้อยลงเหลือน้ำยาง 3 ส่วนต่อน้ำ 2 ส่วน โดยปริมาณก็ได้
- 2) นำส่วนผสมของน้ำยางนี้เทผ่านตะแกรงกรอง 2 ชั้น เบอร์ 40 และ 60
- 3) ตวงส่วนผสมของน้ำยางที่ผ่านการกรองแล้วนี้ใส่ในตะกอลูมิเนียม ตะกอละ 5 ลิตร หรือกว้านิดหน่อย
- 4) ผสมน้ำกรดฟอร์มิค โดยใช้น้ำกรด 2 ช้อนสักระบายต่อน้ำ 3 กระป๋องนม ใส่ น้ำกรดที่ผสมแล้วนี้ 1 กระป๋องนมต่อน้ำยาง 1 ตะก (น้ำกรดที่ผสมแล้วไม่ควรเก็บไว้เกิน 2 วัน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) ก่อนเทน้ำกรดที่ผสมแล้วใส่น้ำยาล้างควรรใช้ที่สำหรับกวนน้ำยาล้าง พายกวนน้ำยาล้างในตะกุงที่ จะใส่กรดสัก 1-2 เทียบก่อน แล้วจึงค่อย ๆ เทส่วนผสมของน้ำกรดลงไปตามความยาวของตะกุง แล้ว ใช้ไม้พายกวนอีก 5-6 เทียบ

6) ในระหว่างการกวนจะมีฟองอากาศเกิดขึ้นมากมาย ให้ช้อนฟองอากาศออกให้หมด ซึ่ง ฟองอากาศนี้สามารถทำน้ำขี้ยางขึ้นดีได้

7) หลังจากตักฟองอากาศออกหมดแล้ว ควรปิดฝาตะกุงเพื่อป้องกันสิ่งสกปรกลงไป นำไปตั้ง ที่ไว้ประมาณ 30-45 นาที ยางในตะกุงก็จะแข็งตัว

8) เมื่อยางแข็งตัวดีแล้ว ก่อนนำไปเทน้ำหนักควรรินน้ำหล่อไว้ทุกตะกุงเพื่อสะดวกในการเลาะ ยางออกจากข้างตะกุง

9) คำว่าตะกุงลงบนแท่นนวด ยางจะหลุดออกจากตะกุง จากนั้นทำการนวดด้วยมือหรือไม้ นวดก็ได้ตามถนัด นวดให้ยางเป็นแผ่นบางลงมีความหนาประมาณ 1 เซนติเมตร

10) นำยางที่นวดจนบางแล้วนี้ เข้าเครื่องรีดเรียบ 3 ครั้ง ให้แผ่นยางหนาประมาณ 3-4 มิลลิเมตร แล้วจึงนำเข้าเครื่องรีดดอก 1 ครั้ง จะได้ยางแผ่นดิบที่มีขนาดพอเหมาะ ความหนา ประมาณ 2-3 มิลลิเมตร

11) นำยางที่ผ่านเครื่องรีดดอกแล้วไปล้างน้ำให้สะอาด โดยจุ่มลงในโอ่งหรือถังน้ำเพื่อล้าง กรดออก ยางแผ่นที่ทำด้วยกรดฟอร์มิคควรแช่น้ำประมาณ 30 นาที แล้วจึงนำไปผึ่งลมในที่ร่ม ไม่มีฝุ่น อากาศถ่ายเทได้สะดวก เมื่อยางแห้งก็สามารถเก็บไว้ขายได้ หรือถ้าหากมีโรงรมควัน เมื่อน้ำหยุดไหล หลังจากผึ่งไว้สักครู่ก็สามารถนำเข้าโรงรมได้เลย ซึ่งจะใช้เวลาในการรมควันประมาณ 4 วัน ที่ อุณหภูมิระหว่าง 110-145 องศาฟาเรนไฮต์ จะได้ยางที่สุกสม่ำเสมอ (สำนักวิจัยและพัฒนาการ จัดการที่ดิน, 2548)

2.6.5 ลักษณะของยางแผ่นขึ้นดี

1) เป็นสีเหลืองมีผิวน้ำ ไม่คอดกัว ยาวประมาณ 70-80 เซนติเมตร หนาประมาณ 3-4 มิลลิเมตร หนัก 0.8-1 กิโลกรัม

2) สะอาดปราศจากฟองอากาศ

3) มีสีใสสม่ำเสมอทั้งแผ่นไม่มีขาว

4) มีความยืดหยุ่นดี ไม่ฉีกขาดง่าย และมีรอยดอยยางเห็นเด่นชัด (สำนักวิจัยและพัฒนาการ จัดการที่ดิน, 2548)

2.6.6 การรักษาสภาพน้ำยาง

เมื่อ ได้น้ำยางสดจากต้นยางหากไม่มีการรักษาสภาพน้ำยางจุลินทรีย์ในอากาศ จะปะปนใน น้ำยางและใช้สารกลุ่มน้ำตาล เป็นอาหารทำให้เกิดความเป็นกรด นั่นคือมีอนุมูลบวกเกิดขึ้นและ เกิดปฏิกิริยาสะเทินกับอนุมูลลบรอบ ๆ ผิวอนุภาคยาง ทำให้น้ำยางเสียสภาพก่อนจะนำไปแปรรูป ดังนั้นจึงต้องมีการรักษาสภาพน้ำยางโดยการเติมสารเคมี เช่น สารละลายแอมโมเนีย ร้อยละ 0.05 ต่อน้ำหนักน้ำยาง สารละลายโซเดียมซัลไฟท์ ร้อยละ 0.02 – 0.05 ต่อน้ำหนักน้ำยาง

การรักษาสภาพน้ำยางชั้นในปัจจุบันมีใช้อยู่ 5 ระบบคือ

1) น้ำยางชั้นแอมโมเนียสูง ใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.7

2) น้ำยางชั้นแอมโมเนียต่ำ ใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับสารละลาย โซเดียมเพนตะคลอโรไฟีนิตปริมาณร้อยละ 0.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) น้ำยาล้างแชมพูแชมพูใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับสารละลายกรดบอริกปริมาณร้อยละ 0.24

4) น้ำยาล้างแชมพูแชมพูใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับซิงค์ไดไฮดรอกไซด์ปริมาณร้อยละ 0.2

5) น้ำยาล้างแชมพูแชมพูใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับเตตระโซเดียมไฮดรอกไซด์ปริมาณร้อยละ 0.013 และซิงค์ออกไซด์ (ในรูปดีสเพ็ชชัน) ปริมาณร้อยละ 0.013 (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.6.7 การทำยางแผ่นดิบ

เมื่อรวบรวมน้ำยางสดจากสวนแล้วกรองแยกสิ่งสกปรกและสิ่งเจือปนออก เติมน้ำทำให้ยางจับตัว ริดเป็นแผ่นแล้วทำให้แห้ง โดยอาจทำเป็นยางแผ่นดิบ ยางแผ่นผึ่งแห้ง หรือยางแผ่นรมควัน ราคาภายในท้องตลาดแตกต่างกันตามคุณภาพของแผ่นยางที่ผลิตได้ การทำยางแผ่นชั้นดีนั้น มีหลักการง่าย ๆ คือ ทำยางให้สะอาด ริดแผ่นยางให้บาง สีของแผ่นยางสม่ำเสมอ ใช้น้ำและน้ำกรดถูกอัตราส่วน ซึ่งมีขั้นตอนการทำดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเก็บรวบรวมน้ำยาง

- 1) ควรเช็ดถ้วยยางให้สะอาดก่อนรองรับน้ำยาง
- 2) ทำความสะอาดถังเก็บน้ำยางก่อนใช้ทุกครั้ง
- 3) อย่าใส่ขี้ยางหรือใบไม้ลงในถังเก็บน้ำยาง จะทำให้ยางสกปรก จับตัวเป็นก้อนเร็ว กรองน้ำยางได้ยาก

- 4) ถังเก็บน้ำยางควรมีฝาปิด เพื่อป้องกันมิให้น้ำยางล้นออกมานอกถังในระหว่างนำไปยังโรงทำยางแผ่น

ขั้นตอนที่ 2 การทำความสะอาดเครื่องมือ

ต้องทำความสะอาดเครื่องมือทำยางแผ่นทุกชนิด ก่อนและหลังจากใช้งานแล้ว เครื่องมือการทำยางแผ่นควรให้เปียกน้ำทุกครั้งก่อนใช้เพื่อความสะดวกในการทำความสะอาดหลังใช้เสร็จ เครื่องมือที่จำเป็นในการทำยางแผ่น

- 1) เครื่องกรองลวดเบอร์ 40 และ 60

- 2) ตะก

- 3) ถังสำหรับใส่น้ำและน้ำยาง

- 4) โต๊ะขนาดยาง

- 5) เครื่องรีดชนิดลื่นและชนิดดอก

- 6) โรงเรือนหรือเพิงอย่างง่าย ๆ

- 7) กระจาดตวงน้ำยางและน้ำ

- 8) ใบพายสำหรับกวนน้ำยาง

- 9) ภาชนะผสมน้ำกรด

ขั้นตอนที่ 3 การกรองน้ำยาง

กรองน้ำยางด้วยเครื่องกรองลวดเบอร์ 40 และ 60 เพื่อเอาสิ่งสกปรกออก โดยวางเครื่องกรองซ้อนกัน 2 ชั้น เบอร์ 40 ไว้ข้างบน และเบอร์ 60 ไว้ข้างล่าง

ขั้นตอนที่ 4 การตวงน้ำยางใส่ตะก ตวงน้ำยางที่กรองแล้ว ใส่ในตะกที่สะอาด ตะกละ 3

ลิตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 5 การผสมน้ำกับน้ำยาง เติมน้ำสะอาดลงในตะกอนที่ใส่น้ำยางไว้แล้วตะกอนละ 2 ลิตร จะได้อัตราส่วนผสมระหว่างน้ำยางกับน้ำในอัตรา 3 ส่วนต่อ 2 ส่วน (อัตราส่วนผสมอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าหากน้ำยางเจือจางบ้างแล้ว เช่น กรณีที่ฝนตกขณะเก็บน้ำยางหรือจากเหตุอื่น ๆ)

ขั้นตอนที่ 6 การเลือกใช้น้ำกรดและการผสมน้ำกรด เพื่อให้ยางแข็งตัวและได้ยางแผ่นที่คุณภาพดี ตรงตามความต้องการของผู้ซื้อหรือโรงงานอุตสาหกรรม ควรเลือกใช้กรด “ฟอร์มิก” ชนิดความเข้มข้น 90% ซึ่งมีคุณสมบัติแตกต่างจากกรดชนิดอื่นคือ ไม่มีสี กลิ่นฉุนจัด หากสูดดมจะแสบจมูกอย่างรุนแรง และละลายน้ำได้ดีมาก

ข้อดีของกรดฟอร์มิก คือ

- 1) ยางแผ่นแข็งตัวสม่ำเสมอ หากทำให้เจือจางด้วยน้ำสะอาดที่ถูกต้อง
- 2) สามารถระเหยได้ ไม่ตกค้างในแผ่นยาง
- 3) ไม่ทำให้แผ่นยางเหนียวเหนอะ
- 4) คุณสมบัติและความยืดหยุ่นของแผ่นยางคงเดิม
- 5) ไม่ทำให้โรงเรือนและแผ่นยางมีกลิ่นเหม็น
- 6) ไม่ทำให้เครื่องมือและอุปกรณ์เสียหายมากนัก จะทำให้อายุการใช้งานยาวนาน การผสมกรดฟอร์มิก เพื่อให้ยางแผ่นแข็งตัวในเวลา 30 - 45 นาที ควรผสมกรดฟอร์มิกในอัตราส่วนกรดฟอร์มิก 30 มิลลิลิตร (2 ช้อนแกง) ผสมน้ำสะอาด 1,170 มิลลิลิตร (3 กระป๋องนม) แล้วควนให้เข้ากันโดยเทกรดลงในน้ำ และควรใช้ภาชนะที่เป็นกระเบื้องเคลือบหรือ แกลลอนพลาสติกในการผสม

ขั้นตอนที่ 7 การใช้น้ำกรดผสมน้ำยาง ใช้ใบพายควนน้ำยางในตะกอน 1-2 เทียบ แล้วตวงน้ำกรดที่ผสมแล้ว 390 มิลลิลิตร (1 กระป๋องนม) เทลงในน้ำยางให้ทั่วตะกอน ขณะที่เทน้ำกรดใช้ใบพายควนน้ำยางไปประมาณ 6 เทียบ (น้ำกรดฟอร์มิก 1 ขวด ทำแผ่นยางได้ ประมาณ 90 - 100 แผ่น)

ขั้นตอนที่ 8 การกวาดฟองน้ำยาง ขณะควนน้ำยางจะมีฟองเกิดขึ้น ใช้ใบพายกวาดฟองออกจากตะกอนให้หมด เก็บรวบรวมใส่ภาชนะไว้ขายเป็นเศษยางชั้นดี ฟองน้ำยาง ถ้าไม่กวาดออก เมื่อนำยางไปรมควันจะทำให้เห็นรอยจุดอากาศในแผ่นยาง ทำให้ได้ยางชั้นต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

ขั้นตอนที่ 9 การใช้วัสดุปิดตะกอน ควรใช้แผ่นสังกะสี หรือวัสดุอื่นใดก็ได้ปิดตะกอนเพื่อป้องกันมิให้ฝุ่นละอองหรือสิ่งสกปรกตกลงในน้ำยางที่กำลังจับตัว ทิ้งไว้ประมาณ 30 - 45 นาที

ขั้นตอนที่ 10 การนวดแผ่นยาง เมื่อยางจับตัวแล้ว กอนนำไปนวดควรรินน้ำสะอาดหล่อไว้ทุกตะกอนเพื่อสะดวกในการเทแห้งยางออกจากตะกอน การนวดยางควร นวดแผ่นยางบนโต๊ะที่สะอาด ซึ่งปูด้วยลูมิเนียมหรือแผ่นสังกะสี นวดด้วยมือ หรือ ไม้กลมแล้วแต่ถนัด นวดยางให้หนา ประมาณ 1 เซนติเมตร

ขั้นตอนที่ 11 การรีดแผ่นยางด้วยเครื่องรีดเส้น นำยางแผ่นที่นวดแล้ว เข้าเครื่องรีดเส้น 3-4 ครั้ง ให้บางประมาณ 3-4 มิลลิเมตร

ขั้นตอนที่ 12 การรีดแผ่นยางด้วยเครื่องรีดดอก หลังจากนำแผ่นยางเข้าเครื่องรีดเส้นแล้วก็นำยางเข้าเครื่องรีดดอกจะช่วยให้แผ่นยางแห้งเร็วขึ้นเมื่อนำไปรมควัน

ขั้นตอนที่ 13 การล้างแผ่นยาง แผ่นยางที่รีดดอกแล้วควรล้างด้วยน้ำสะอาดเพื่อล้างน้ำกรดและสิ่งสกปรกที่ติดอยู่ตามผิวของแผ่นยางออกให้หมด

ขั้นตอนที่ 14 การผึ่งแผ่นยาง แผ่นยางที่ล้างด้วยน้ำสะอาดแล้ว ควรนำมาผึ่งไว้ในที่ร่ม ไม่ควรนำออกไปผึ่งหรือตากไว้กลางแจ้ง เพราะจะทำให้ยางแผ่นเสื่อม คุณภาพได้ง่าย อย่าวางแผ่นยางบนพื้น หรือพาดแผ่นยางในที่ที่มีฝุ่น หรือถูกสิ่งสกปรกได้ง่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 15 การเก็บยางแผ่นเพื่อรอจำหน่าย หลังจากผึ่งยางแผ่นไว้ประมาณ 6 ชั่วโมง ให้เก็บรวบรวมยางแผ่น โดยพาดไว้บนราวในโรงเรือนเพื่อรอจำหน่าย (ถ้ามีโรงรมให้นำเข้า รมควันหรืออาจจะอบยางในโรงอบพลังงานแสงอาทิตย์ เพื่อให้ยางแผ่นแห้งป้องกันเชื้อรา และสามารถเก็บไว้ได้นาน) เกษตรกร เจ้าของสวนยางจะขายยางให้ได้ราคาสูง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำยางแผ่นให้มีคุณภาพดี และรวมกลุ่มกันขายยางร่วมกันคราวละมาก ๆ (สำนักเกษตรกลางบางเขน จังหวัดหนองคาย, 2558)

2.6.8 การผลิตยางแท่ง

ประเทศไทยเริ่มผลิตยางแท่งเมื่อปี พ.ศ. 2511 เพื่อปรับปรุงรูปแบบให้มีขนาดเหมาะสมกับการใช้ในภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีการตรวจสอบคุณภาพทางวิทยาศาสตร์ และจำแนกชั้นตามข้อกำหนดมาตรฐาน วัตถุดิบที่ใช้ผลิตยางแท่งใช้ได้ทั้ง น้ำยางสดที่ต้องทำให้จับตัวก่อนและยางแท่งที่จับตัวแล้ว เช่น ยางแผ่นดิบ เศษยางกันถ้วย ขั้นตอนที่สำคัญในการผลิตคือ ตัดย่อยยางดิบให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ อย่างรวดเร็ว ล้าง อบให้แห้ง และอัดเป็นแท่งสี่เหลี่ยมขนาด 33.3 กิโลกรัม (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.6.9 การผลิตยางก้อนถ้วย

การผลิตยางก้อนเป็นการแปรรูปน้ำยางเพื่อนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางแท่งยางก้อนที่ผลิตไม่ได้คุณภาพมีสิ่งสกปรกปนอยู่มาก ทำให้ต้นทุนการผลิตยางแท่งสูงตามไปด้วยเนื่องจากต้องเสียเวลาและพลังงานในการกำจัดสิ่งสกปรกที่ติดมากับก้อนยาง การผลิตยางก้อนที่มีคุณภาพจะทำให้ขายได้ราคาดี ยางก้อนที่ได้มาตรฐานต้องมีลักษณะเป็นรูปถ้วย สะอาด ไม่มีสิ่งปะปน ไม่มีกลิ่น สีสวย การผลิตยางก้อนถ้วยเป็นวิธีการที่ง่าย สะดวก ประหยัดค่าใช้จ่ายในการผลิต ใช้เวลาและแรงงานน้อย ต้นทุนการผลิตต่ำ

การผลิตยางก้อนถ้วยต้องวางแผนการผลิตให้สอดคล้องกับ ระบบกรีตที่ชาวสวนใช้-ปริมาณน้ำยางต่อต้นในแต่ละครั้งกรีต ขนาดของแปลงกรีต เบอร์เซ็นต์เนื่อยางแท่งของน้ำยางที่กรีตได้ ข้อมูลเหล่านี้จะใช้ในการคำนวณปริมาณการใช้กรีต การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และกำหนดเวลาในการทำงาน จำนวนแรงงานที่ใช้ เป็นต้น (สมดุศลย์ พวงเกาะ, 2558)

การผลิตยางก้อนนั้นมีหลายรูปแบบในการทำให้น้ำยางจับตัว ดังนี้

1. การทำยางก้อนถ้วยบนต้นยาง

วิธีที่ 1 การหยอดน้ำกรดลงในถ้วยรองน้ำยางก่อนการกรีต มีวิธีการดังนี้

- 1) กรีตยางครั้งแรกเพื่อเตรียมน้ำเลี้ยงเซรุ่ม โดยกรีตยางลงในถ้วยแล้วปล่อยให้แห้งตัวตามธรรมชาติ เป็นเวลา 2 วัน
- 2) แคะยางก้อนถ้วยขึ้นเสียบกับลวดที่รองรับถ้วยน้ำยาง
- 3) หยอดน้ำกรดเจือจางความเข้มข้นประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ (กรดฟอร์มิค 90% อัตรา 1 ซีซี ต่อน้ำสะอาด 90 ซีซี) 1 ครั้งปีบ (12-15 ซีซี) ลงในถ้วยที่มีน้ำเลี้ยงเซรุ่ม
- 4) กรีตยาง ระวังอย่าให้สิ่งสกปรกตกลงในถ้วยรองน้ำยาง กรีตจนหมดทั้งแปลงแล้วจึงกลับมาเก็บยางก้อนที่เสียบไว้ใส่ภาชนะ
- 5) ยางที่กรีตไว้ปล่อยให้แห้งตัว แล้วจึงเก็บในวันถัดไป
- 6) เก็บก้อนยางรวบรวมใส่ภาชนะ (ถุงปุ๋ย หรือถุงตาข่ายในลอน)
- 7) นำมาผึ่งบนแคร่ไม้ในร่มไม่ให้ก้อนยางติดกัน ประมาณ 7-10 วัน สามารถจำหน่ายได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีที่ 2 การหยอดน้ำกรดลงในน้ำยางหลังจากน้ำยางหยุดไหล มีวิธีการดังนี้

- 1) กรีดยางทั้งแปลงให้น้ำยางไหลตามปกติ
- 2) เมื่อน้ำยางหยุดไหล จึงหยอดกรดลงในถ้วยรองน้ำยาง 1 ครั้งบิบ (ประมาณ 12-15 ซีซี) คนให้เข้ากัน

- 3) ปลอ่ยให้น้ำยางจับตัวเป็นก้อนในถ้วย
- 4) ก่อนกรีดครั้งต่อไปเก็บก้อนยางจากถ้วยเสียบลวดทิ้งไว้
- 5) เมื่อกรีดครั้งต่อไปเก็บก้อนยางที่เสียบลวดไว้ใส่ภาชนะ แล้วแคะยางก้อนในถ้วยขึ้นเสียบลวดไว้ ยางก้อนที่เก็บใส่ภาชนะแล้วนำมาผึ่งบนแคร่

วิธีที่ 3. การหยอดน้ำกรดลงในน้ำยางหลังจากน้ำยางหยุดไหล

เหมือนวิธีที่ 2 แต่จะแตกต่างกันตรงที่วิธีที่ 3 นี้ จะกรีดน้ำยางลงในถ้วยแล้วหยอดกรดให้จับตัว ทำเช่นนั้นทำหลายๆ ครั้งกรีด (3-4 ครั้งกรีด) จนกว่าจะได้ยางก้อนเต็มถ้วยจึงแคะก้อนยางออกครึ่งหนึ่ง

2. การทำยางก้อนถ้วยในโรงเรือน เป็นการผลิตยางก้อนถ้วยที่ได้คุณภาพดีที่สุดในปัจจุบัน ซึ่งมีวิธีการผลิต ดังนี้

- 1) เก็บรวบรวมน้ำยางจากต้นยางนำมาที่โรงเรือนสำหรับการผลิตยางก้อนถ้วย
- 2) กรองน้ำยางให้สะอาดโดยใช้วิธีเดียวกันกับการผลิตยางแผ่นดิบ
- 3) นำถ้วยรองน้ำยางที่ผ่านการทำความสะอาดแล้ววางเรียงบนโต๊ะหรือบนพื้นที่เรียบสม่ำเสมอ

- 4) เทน้ำยางที่ผ่านการกรองแล้วลงในถ้วยรองน้ำยาง ถ้วยละ 300 ซีซี
- 5) เตรียมกรด โดยใช้กรดฟอร์มิค 90% อัตราเนื้อกรด 0.4% ของเนื้อยางแห้ง ก่อนใช้น้ำไปเจือจางให้มีความเข้มข้นที่ 2% ซึ่งสามารถเจือจางกรดโดยประมาณ คือ ตวงน้ำสะอาด 1 ลิตร ผสมกรดฟอร์มิค 90% ลงไป จำนวน 2 ช้อนแกงครึ่ง

6) เทน้ำกรดที่เจือจางแล้วลงในถ้วยน้ำยาง อัตรา 24 ซีซี (3 ช้อนแกง) ต่อถ้วย 1 ถ้วย (300 ซีซี) กวนให้เข้ากันดี ด้วยพายขนาดเล็ก ไม่ต้องปิดฝาอากาศออก

7) ทิ้งไว้ให้จับตัวเป็นก้อน วันรุ่งขึ้นจึงนำไปแขวนไว้บนราวให้แห้ง ประมาณ 7-10 วัน ก็สามารถนำไปจำหน่ายได้

การจำหน่ายยางก้อนนั้นขึ้นอยู่กับผู้รับซื้อว่าจะมีมาตรฐานหรือต้องการคุณภาพแบบใด ยกตัวอย่างบางพื้นที่ในจังหวัดหนองคาย ซื้อขายยางก้อนถ้วยกันสดๆ ทั้งที่ยังชุ่มน้ำอยู่ก็พ่อดำก็รับซื้อ แต่ในบางพื้นที่อาจไม่เหมือนกันพ่อดำอาจต้องการเฉพาะยางก้อนที่แห้งดีแล้วเท่านั้น ชาวสวนยางจึงควรศึกษาก่อนการผลิตจำหน่าย

จากงานวิจัยของ ณพรัตน์ พิซิตชลชัย และคณะพบว่า การผึ่งยางในวันแรกเปอร์เซ็นต์ความชื้นในก้อนยางจะลดลงมากที่สุด คือประมาณ 12-16% และหลังจากผึ่งยางก้อนไป 7 วัน ค่าความชื้นลดลงน้อยมาก หรือมีค่าเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งคงที่นั่นเอง ทั้งนี้ เนื่องจาก บริเวณผิวของยางก้อนแห้งและเคลือบก้อนยาง ทำให้ความชื้นที่ยังมีเหลืออยู่ไม่สามารถระเหยออกไปได้อีก (ณพรัตน์ พิซิตชลชัย, 2558)

2.6.10 การแปรรูปยางพาราของประเทศไทย

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2532) รายงานว่า ผลผลิตยางของประเทศไทยได้แก่ น้ำยางสด ยางแผ่นดิบ และเศษยางหรือขี้ยาง สำหรับน้ำยางสดและยางแผ่นจะนำมาแปรรูปได้ 5 ชนิด คือ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ น้ำยางข้น และยางแผ่นผึ่งแห้ง

1) ยางแผ่นรมควัน การผลิตยางธรรมชาติของไทยส่วนใหญ่เป็นยางแผ่นรมควันถึงร้อยละ 78.30 ของปริมาณยางทั้งหมด (2525-2530) สามารถจัดชั้นคุณภาพได้เป็น 7 ระดับ ยางแผ่นรมควันที่ผลิตได้สูงที่สุดจะเป็นยางแผ่นรมควันชั้น 3 ร้อยละ 56.07 รองลงมาได้แก่ยางแผ่นรมควันชั้น 4 ร้อยละ 10.56, ชั้น 2 ร้อยละ 7.32, ชั้น 5 ร้อยละ 2.38, ชั้น 1 ร้อยละ 1.77 และชั้น 1 พิเศษร้อยละ 0.16 ส่วนที่เหลือจะเป็นยางที่ต่ำกว่าชั้น 5 เศษยางแผ่นรมควันและยางแผ่นรมควันไม่ทราบชั้น เหตุที่ไทยผลิตยางแผ่นรมควันชั้น 3 ได้มากเนื่องมาจากวัตถุดิบ คือ ยางแผ่นดิบที่ได้มาส่วนใหญ่ได้มาจากสวนยางขนาดเล็ก ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ความสกปรกของเนื้อยางมีมากทำให้เสียเวลาในการรมควัน ยางแผ่นรมควันสามารถนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางจำพวกยางรถยนต์ ยางรถจักรยานยนต์ ยางรถจักรยาน ทั้งยางนอกและยางใน ยางเครื่องบิน ท่อยาง ยางรัดของ และสายพานตัววี

2) ยางแท่ง ปริมาณการผลิตยางแท่งนั้น เป็นอันดับสองรองจากการผลิตยางตามปกติในประเทศไทยตั้งแต่ปี 2525-2530 ผลิตได้เฉลี่ยต่อปี ร้อยละประมาณ 14.66 ของผลผลิตทั้งหมด ยางแท่งที่ผลิตได้ในปี 2530 สามารถจัดชั้นมาตรฐานเป็นยางแท่ง (Technically specified Rubber-TSR, TTR) TTR 20 ร้อยละ 12.70 ซึ่งผลิตจากยางแผ่นดิบชั้น 3 ขี้ยางและเศษยางแผ่น และยางแท่ง TTR 5L ร้อยละ 1.18 ซึ่งผลิตจากวัตถุดิบน้ำยางสด (Latex) ส่วนที่เหลือจะเป็นยางแท่ง TTR 5, TTR10 และ TTR 50 ซึ่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งจะแตกต่างกันในแต่ละระดับชั้น ยางแท่งสามารถแปรรูปเป็นผลผลิตยางจำพวกยางรถยนต์ ยางเครื่องบิน และยางสำหรับรัดของต่าง ๆ

3) ยางเครพ ช่วงระยะเวลา 6 ปี ตั้งแต่ปี 2525-2530 ปริมาณการผลิตยางเครพโดยเฉลี่ยต่อปีประมาณร้อยละ 4.95 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ผลผลิตที่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นยางเครพสีน้ำตาลที่ผลิตได้จากขี้ยาง ในปี 2530 มีปริมาณการผลิตเป็นประมาณร้อยละ 3.10 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ผลผลิตที่ได้จะอยู่ในระดับยางเครพสีน้ำตาล ชั้น 2 ร้อยละ 3.07 สีน้ำตาลเข้มหนา ชั้น 3 ร้อยละ 0.02 และชนิดอื่นอีก ร้อยละ 0.01 สำหรับยางเครพชนิดขาวซึ่งผลิตจากน้ำยางสดที่เป็นยางเครพคุณภาพดีไทยยังผลิตไม่ได้ สำหรับผลิตภัณฑ์ยางที่ทำจากยางเครพ ได้แก่ ยางรถชนิดต่างๆ เป็นต้น

4) น้ำยางข้น ปริมาณการผลิตน้ำยางข้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก จากปริมาณการผลิตเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.24 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ในปี 2525 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.90 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2530 เนื่องจากอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางหลายประเภทที่มีศักยภาพในการส่งออก มีการใช้น้ำยางข้นเป็นวัตถุดิบสำคัญ เช่น การผลิตถุงมือยาง ถุงยางอนามัย เส้นยางยืด เบาะพองน้ำ อุปกรณ์ทางการแพทย์ อื่นๆ เป็นต้น

5) ยางแผ่นผึ่งแห้ง เป็นยางดิบแห้งชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับยางแผ่นรมควันแต่ทำแห้งโดยกรรมวิธีผึ่งลมร้อน หรืออบในห้องอบยาง โดยใช้ความร้อนที่ไม่มีควัน ปริมาณการผลิตยางผึ่งแห้งในช่วงปี 2525-2530 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากปริมาณการผลิตเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.28 ของปริมาณ

การผลิตทั้งหมดในปี 2525 เพิ่มเป็นร้อยละ 1.76 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2530 ยางแผ่นผึ่งแห้งจะใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางรัดของเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันยางชนิดนี้ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นยางที่สามารถนำมาทดแทนยางแท่ง TTR 5L ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 ยางพารา: เนื้อที่กรีตได้ ผลผลิต และผลผลิตต่อไร่ ปี 2556 - 2558 (ปี 2557-2558 พยากรณ์ไตรมาส 3 เดือนกันยายน 2558)

จังหวัด (กก.)	เนื้อที่กรีตได้ (ไร่)			ผลผลิต (ตัน)			ผลผลิตต่อเนื้อที่กรีต		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
รวมทั้งประเทศ	16,462,714	17,399,664	18,082,915	4,305,069	4,427,337	4,271,827	262	254	236
ภาคเหนือ	454,401	571,895	659,135	88,757	99,028	99,204	195	173	151
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	2,498,713	2,922,368	3,253,934	556,526	645,325	648,966	223	221	199
ภาคกลาง	1,940,236	2,069,103	2,167,301	491,446	509,610	491,090	253	246	227
ภาคใต้	11,569,364	11,836,298	12,002,545	3,168,340	3,173,374	3,032,567	274	268	253
มุกดาหาร	117,600	134,202	146,989	26,897	29,958	30,574	229	223	208
ยโสธร	4,307	52,908	58,857	9,646	11,265	11,536	216	213	296
อำนาจเจริญ	23,538	30,641	30,641	5,119	6,666	5,197	217	218	139
อุบลราชธานี	255,662	292,942	323,694	57,215	62,925	64,415	224	215	199
ศรีสะเกษ	167,527	181,774	194,544	38,177	40,853	41,049	228	225	211
สุรินทร์	70,934	81,917	93,776	14,462	16,343	17,161	204	200	183

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 (ต่อ) ยางพารา: เนื้อที่กรีตได้ ผลผลิต และผลผลิตต่อไร่ ปี 2556 - 2558 (ปี 2557-2558 พยากรณ์ไตรมาส 3 เดือนกันยายน 2558)

จังหวัด	เนื้อที่กรีตได้ (ไร่)			ผลผลิต (ตัน)			ผลผลิตต่อเนื้อที่กรีต		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
บุรีรัมย์	150,828	157,921	161,765	32,445	33,299	33,000	215	211	204
ร้อยเอ็ด	27,095	37,752	44,297	5,680	7,663	7,885	210	203	178
กาฬสินธุ์	82,554	91,111	97,061	17,432	19,424	19,412	211	213	200
ขอนแก่น	45,511	50,686	54,446	10,111	10,912	11,107	222	215	204
นครราชสีมา	17,091	26,627	29,163	3,510	5,158	5,279	205	194	181

ที่มา: ศูนย์สารสนเทศการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อร จุนถิระพงศ์ (2543) นอกจากนี้ได้มีงานศึกษาหนึ่งทีศึกษากลกระทบบทางเศรษฐกิจและสังคมของการผลิตยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นพื้นที่ปลูกยางใหม่ ปัญหาที่พบคือ ความเสียหายของหน้ากรีดจากการที่เกษตรกรขาดความชำนาญในการกรีดและปัญหาเรื่องโรค โดยเฉพาะอาการเปลือกแห้ง โรคตายจากยอดและโรคราสีชมพู มีการประเมินการสูญเสียเมื่อต้นยางพาราเกิดโรค โดยใช้สมการพรมแดนการผลิตจากวิธี Stochastic ผลที่ได้พบว่าปริมาณน้ำยางที่สูญเสียจากการเกิดโรคต่างๆ อยู่ในระดับ 12.97-186.19 กรัมต่อต้น จากนั้นศึกษาผลกระทบของอุตสาหกรรมยางพาราต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยใช้แบบจำลอง Input-Output ซึ่งในทางเศรษฐกิจได้ส่งผลกระทบต่อมูลค่าผลผลิต มูลค่าเพิ่ม และมูลค่าการจ้างงานของสาขาการผลิตต่างๆในระบบเศรษฐกิจโดยเฉพาะสาขาการผลิตที่เกี่ยวข้องกับยางแผ่นรมควัน ยางเครพ และยางแท่ง ทำให้มีการใช้ทรัพยากรภายในประเทศมากขึ้นเพื่อผลิตเป็นสินค้าส่งออก รายได้จึงเพิ่มขึ้น ส่วนทางด้านสังคมช่วยให้เกษตรกรผู้ปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีสภาพความเป็นอยู่ ตลอดจนคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จากรายได้ต่อเดือนที่เพิ่มขึ้นจนสามารถส่งเสียบุตรหลานให้ได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น อีกทั้งแรงงานได้ย้ายกลับถิ่นฐานเดิม และอยู่อย่างถาวร

จันทวรรณ คงเจริญ (2546) ศึกษาความเป็นไปได้ทางเศรษฐศาสตร์ในการปลูกยางพาราแทนพืชเศรษฐกิจในจังหวัดหนองคาย มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพการใช้ประโยชน์ทางการเกษตรของทรัพยากรดินในจังหวัดหนองคายและศักยภาพในการขยายการผลิตยางพาราทดแทนพืชเศรษฐกิจอื่นนั้นพบว่า การปลูกยางพาราสามารถปลูกทดแทนพืชเศรษฐกิจอื่นๆ ได้สัญญา สัญญา วิวัฒน์ (2550) ทฤษฎีศักยภาพ ในการพัฒนาและการแพร่กระจาย (Development Potential Diffusion Theory) มีลักษณะผสมผสานความรู้ทางสังคมวิทยาและความรู้ทางมนุษยวิทยา รวมทั้งได้นำองค์ประกอบทางกายภาพหรือสรีระภาพ (Physical Environment) เข้ามาร่วมพิจารณาด้วย ทฤษฎีนี้ กล่าวถึงสังคมหนึ่งสังคมใดจะมีการพัฒนาหรือเจริญก้าวหน้าขึ้นจะต้องมีปัจจัยหลายอย่างสนับสนุน โดยกล่าวถึงปัจจัย 6 ประการ คือปัจจัยทางทรัพยากรธรรมชาติทรัพยากรมนุษย์องค์การทางสังคม ภาวะผู้นำในหมู่บ้าน การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับข้าราชการของรัฐและการฝึกอบรม โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ ส่วนที่เป็นศักยภาพ (Potential) ของชุมชนซึ่งประกอบด้วยปัจจัยแรก 4 ประการ หมายความว่า หากชุมชนใดมีปัจจัยทั้ง 4 ประการครบ มีแนวทางว่าชุมชนนั้นจะมีความเจริญมากกว่าชุมชนที่มีปัจจัยเหล่านั้นอยู่น้อย ส่วนปัจจัยที่ 5 เป็นส่วนของทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรม (Diffusion Theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ความเจริญจะเกิดขึ้น ณ ชุมชนใดชุมชนหนึ่งก่อน แล้วจึงแพร่กระจายออกไปยังแหล่งอื่นหรือชุมชนอื่น โดยที่มีการติดต่อระหว่างคนต่างชุมชนหรือโดยเฉพาะคนที่ต่างวัฒนธรรมกัน เป็นการแพร่กระจาย ความรู้ความคิดและสิ่งแปลกใหม่ ที่เรียกว่า นวัตกรรม ส่วนการฝึกอบรมเป็นปัจจัยเสริมแรงผลักดันให้ชุมชนมีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ดังนั้นการปลูกยางพารา ศักยภาพของการปลูกยาง คือ ปริมาณน้ำยาง และจำนวนต้นยาง เนื่องจากนำมาซึ่งรายได้ ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของเกษตรกร

ชรัตน์ มงคลสวัสดิ์ และคณะ (2549) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประกอบแบบจำลองพื้นที่ สำหรับประเมินความเหมาะสมของที่ดินสำหรับปลูกยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญและทำรายได้ให้กับประเทศไทยนิยมปลูกกันมากในภาคใต้และภาคตะวันออก แต่ใน

ปัจจุบันรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมให้ขยายพื้นที่ปลูกมายังภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้มีพื้นที่ปลูกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางตอนบนของภาค แต่ด้วยข้อจำกัดด้านสภาพภาพของพื้นที่ และยางพารานั้นเป็นพืชเศรษฐกิจชนิดใหม่ สำหรับเกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงจำเป็นต้องมีข้อมูลในการเลือกพื้นที่ที่มีศักยภาพ และเพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนการ นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพารา การศึกษาในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อหาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพาราด้วย ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ โดยยึดแนวทางการประเมินที่ดินตามหลักการของ FAO (องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ) ที่ได้เสนอไว้ในปี 1983 โดยวิเคราะห์ความ ต้องการของยางพารา เพื่อคัดเลือกและบูรณาการคุณภาพที่ดินในภาพรวมพร้อมทั้งวิเคราะห์ด้านเศรษฐกิจร่วมด้วย แล้วประกอบ แบบจำลองด้วยระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ โดยการบูรณาการคุณภาพที่ดิน การอนุรักษ์พื้นที่ และประเมินด้านเศรษฐกิจ ผล การศึกษาสามารถจำแนกพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพาราในระดับเหมาะสมมาก ปานกลาง เล็กน้อย และไม่เหมาะสม คิดเป็น ร้อยละ 5.28, 16.70, 19.03 และ 58.98 ตามลำดับ ชั้นข้อมูลผลลัพธ์จากการศึกษานี้ สามารถใช้เป็นข้อมูลสนับสนุนการเลือกพื้นที่ที่มี ศักยภาพสำหรับปลูกยางพาราได้โดยตรง เป็นข้อมูลสนับสนุนการขยายพื้นที่ปลูกและเทคโนโลยีการปลูกยางพาราที่เหมาะสมใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้สัมฤทธิ์ผลต่อไป

สุรจิต ภูภักดิ์ (2547) การประเมินศักยภาพของพื้นที่เพื่อการปลูก พืชเศรษฐกิจ เช่น กล้วยพารา ที่ดำเนินการในระดับภาคและระดับประเทศ เมื่อนำผลการวิเคราะห์มาใช้ในระดับจังหวัดหรือระดับที่ต่ำกว่า เช่นระดับอำเภอและตำบล มักให้รายละเอียดที่ไม่เพียงพอ การวิจัยครั้งนี้ได้อาศัยข้อมูลมือสองที่ละเอียดขึ้นมาใช้ ในการประเมินศักยภาพของพื้นที่เพื่อการปลูกยางพาราในจังหวัดอุบลราชธานี จากการใช้แผนที่กลุ่มชุดดินมาตราส่วน 1: 50,000 และปัจจัยสภาพภูมิอากาศ เช่น จำนวนเดือนที่แล้งต่อปี ปริมาณความชื้นวิกฤตในช่วงเดือนที่แล้ง การสูญเสียวันกรีดยาง ซึ่งประเมินจากข้อมูลภูมิอากาศย้อนหลัง 15 ปี จำนวน 18 สถานีในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี การวิเคราะห์ศักยภาพของพื้นที่ ที่ใช้หลัก FAO-Sys (องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ) โดยอาศัยระบบ GIS ทำให้ทราบว่าจังหวัดอุบลราชธานีมีพื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกยางพาราในระดับความเหมาะสมมากและเหมาะสมปานกลาง ร้อยละ 55 หรือประมาณ 5.3 ล้านไร่ พื้นที่ที่เหมาะสมจะอยู่ส่วนด้านทิศตะวันตกด้านทิศเหนือและด้านทิศใต้ของจังหวัด ซึ่งมีปริมาณฝนเฉลี่ยเกินกว่า 1,600 มม. ต่อปี ส่วนพื้นที่ไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมอย่างยิ่งมีประมาณร้อยละ 42 ของพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ลุ่มเหมาะสำหรับเป็นพื้นที่นาอยู่บริเวณตอนกลางและตะวันตกของจังหวัด ผลงานวิจัยสามารถใช้ประกอบการวางแผนและตัดสินใจในการปลูกยางพาราในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไปอย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของโซนต่างๆที่ได้จากการวิเคราะห์ที่ยังจะดำเนินการต่อไปในระยะต่อไปของงานวิจัย

ชรัตน์ มงคลสวัสดิ์และคณะ ศูนย์ภูมิภาคเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศภาคตะวันออกเฉียงเหนือมหาวิทยาลัยขอนแก่น (2550) การบูรณาการข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงพื้นที่ปลูกยางพาราด้วยระบบสารสนเทศ ภูมิศาสตร์ สามารถเป็นข้อมูลเพื่อวางแผนในการพัฒนาประเทศได้เป็นอย่างดีเนื่องจาก ข้อมูลเชิงพื้นที่ที่สามารถแสดง ถึงพื้นที่ปลูกยางพาราตามรายลุ่มน้ำหรือรายจังหวัดได้ สามารถเข้าถึงข้อมูลได้รวดเร็ว สะท้อนถึงสถานการณ์ที่แท้จริง เป็น

ข้อมูลสำหรับติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน และบอกถึงความสัมพันธ์กับพื้นที่และ แหล่งน้ำหมู่บ้าน หรือชุมชน สามารถนำข้อมูลไปบูรณาการให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด 4 ปี (2558-2561) ยางพารา เป็นพืชเศรษฐกิจใหม่ของกลุ่มจังหวัด ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีพื้นที่เพาะปลูกมากที่สุดใน กลุ่มจังหวัดภาคอีสานสัดส่วนร้อยละ 70 ปัจจุบันสัดส่วนพื้นที่ปลูกลดลงเหลือร้อยละ 50 เนื่องมาจากการเพิ่มของพื้นที่ปลูกในกลุ่มภาคอีสานที่เหลืออีก 4 กลุ่มจังหวัด แนวโน้มการเพาะปลูกเพิ่มขึ้นในทิศทางที่ต่ำกว่า 4 กลุ่มภาค อีสานปริมาณผลผลิตเพิ่มขึ้นตามพื้นที่ปลูก แต่ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง การส่งออก ยางพาราไปประเทศจีนมากที่สุด (ร้อยละ 42.5 ของการส่งออกทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ญี่ปุ่น (ร้อยละ 12.4) มาเลเซีย (ร้อยละ 11.5) สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 6.9) และเกาหลีใต้ (ร้อยละ 6.1) ตามลำดับ

ชรัตน์ มงคลสวัสดิ์ (2550) วัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อประเมินพื้นที่ปลูกยางพาราด้วย ข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียม และระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ และทดสอบการใช้ข้อมูลดาวเทียม THEOS สำหรับหาพื้นที่ปลูกยางครอบคลุมพื้นที่ลุ่มน้ำโขง ซึ่งภาพถ่ายดาวเทียมที่ใช้ในครั้งนี้ได้แก่ภาพถ่ายดาวเทียม SPOT2, 4, 5 ที่บันทึกภาพช่วงเดือนธันวาคม พ.ศ.2548 – เดือนเมษายน พ.ศ.2550 จำนวน 37 ภาพ สร้างสีผสมเท็จ (Red Green Blue) จาก 3 ช่วงคลื่น ได้แก่ Near Infrared (0.790-0.89) Shortwave Infrared (1.58-1.75) และช่วงคลื่นสีแดง (0.61-0.68) โดยการวิเคราะห์พื้นที่ปลูกยางพาราด้วยวิธีแปล ภาพด้วยสายตาโดยตรงจากจอภาพ พร้อมกับตรวจสอบเบื้องต้นกับภาพถ่ายดาวเทียมที่มีรายละเอียดสูงที่ให้บริการ ผ่าน Internet โดยทำการจำแนกอายุของยางออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ยางพาราอายุน้อยกว่า 5 ปี ยางพาราอายุ 5-10 ปี และยางพาราอายุมากกว่า 10 ปี ผลการศึกษาพบว่าลุ่มน้ำโขงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ 29,184,058.52 ไร่ มีพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งหมด 901,392.47 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 3.09 ของพื้นที่ลุ่มน้ำโขงโดยกระจายตัวอยู่ในบริเวณลุ่มน้ำโขง ตอนบนเป็นส่วนใหญ่ เช่น ในจังหวัดหนองคาย เลย เป็นต้น พื้นที่ปลูกส่วนใหญ่เป็นยางที่มีอายุน้อยกว่า 5 ปี รองลงมา เป็นยางอายุมากกว่า 5-10 ปีและ 10 ปี โดยมีพื้นที่ 601,953.62 107,978.24 191,460.53 ไร่ ตามลำดับ และพบว่าในกลุ่ม น้ำห้วยคอง ลุ่มน้ำห้วยอี และลุ่มน้ำโขงส่วนที่ 7 มีพื้นที่ปลูกยางพารามากที่สุด และเมื่อตรวจสอบความถูกต้องจากการสำรวจภาคสนามมีค่าสัมประสิทธิ์ KAPPA เท่ากับ 92.95 เปอร์เซนต์ การบูรณาการข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงพื้นที่ปลูกยางพาราด้วยระบบสารสนเทศ ภูมิศาสตร์ สามารถเป็นข้อมูลเพื่อวางแผนในการพัฒนาประเทศได้เป็นอย่างดีเนื่องจาก ข้อมูลเชิงพื้นที่สามารถแสดง ถึงพื้นที่ปลูกยางพาราตามรายลุ่มน้ำหรือรายจังหวัดได้ สามารถเข้าถึงข้อมูลได้รวดเร็ว สะท้อนถึงสถานการณ์ที่แท้จริง เป็นข้อมูลสำหรับติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน และบอกถึงความสัมพันธ์กับพื้นที่และ แหล่งน้ำ หมู่บ้าน หรือชุมชน สามารถนำข้อมูลไปบูรณาการให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สัญญา สัญญาวิวัฒน์, และRogers, E. M. (2550) ศักยภาพการทำสวนยางพาราของเกษตรกรที่พิจารณาจากปริมาณน้ำยางที่ผลิตได้ต่อไร่ มีความสัมพันธ์กับสภาพพื้นที่ที่ต่างกัน และสภาพแหล่งน้ำที่มีน้ำตลอดปีกล่าวคือ สภาพพื้นที่ที่มีลักษณะลาดเทเล็กน้อยและพื้นที่ควนเขามีปริมาณน้ำยางที่ผลิตได้ต่อไร่ในระดับสูงที่คิดเป็นสัดส่วนมากกว่าพื้นที่ที่มีลักษณะราบลุ่ม และพื้นที่

ลาดชัน และศักยภาพของการผลิตปริมาณน้ำอย่างต่อเนื่องของสภาพแหล่งน้ำที่มีน้ำตลอดปีสูงกว่าสภาพแหล่งน้ำที่มีน้ำใช้เพียงแค่ฤดูฝนอย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้จะเป็นสาเหตุมาจากสภาพพื้นที่ที่มีลักษณะลาดเท และพื้นที่ความเข้านั้นเกษตรกรจะปลูกยางพาราเพียงอย่างเดียว ไม่ปลูกพืชชนิดอื่นแซม ทำให้ยางพาราได้รับแสงแดดที่เพียงพอรวมถึงไม่ถูกแย่งปุ๋ยหรือธาตุอาหารต่างๆ จากพืชชนิดอื่นส่งผลให้ ต้นยางมีความสมบูรณ์อันทำให้ปริมาณน้ำยางที่ผลิตได้สูงกว่าพื้นที่ราบลุ่มที่มักมีการ ปลูกแซมยาง

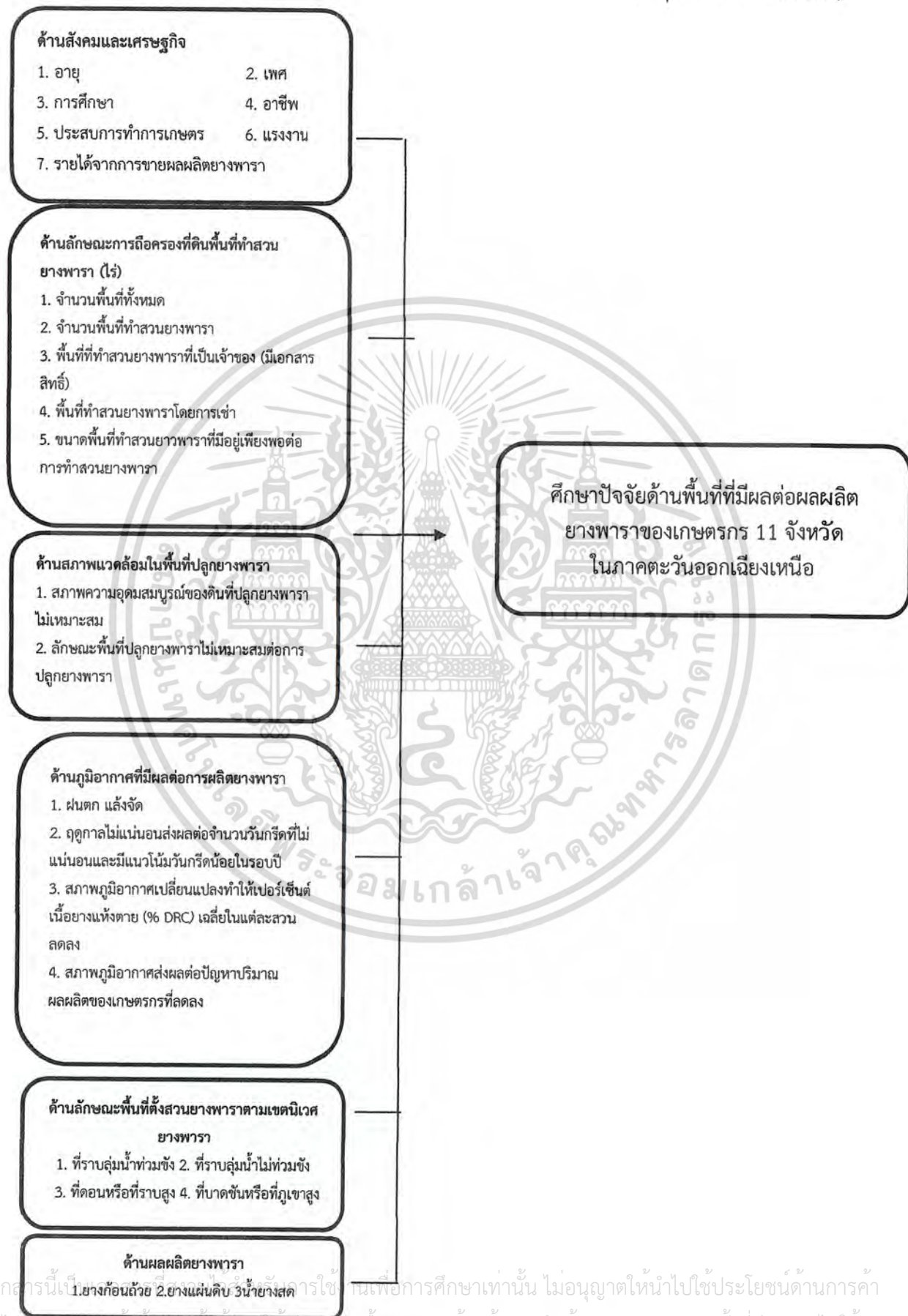

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8 กรอบแนวคิดงานวิจัย (Conceptual Framework)

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

เอกสารนี้เป็นของลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยสงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการศึกษา

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

(Research Methodology)

การศึกษาเรื่องปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกรใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางพาราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) ในพื้นที่ดำเนินการของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 40,511 ราย

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) ใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 626 ราย

กำหนดเกษตรกรที่เป็นสมาชิกของ สกย. ใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อนำจำนวนสมาชิกทั้งหมดมาสุ่มเลือกจำนวนตัวอย่างตามสูตร ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) โดยให้ความคลาดเคลื่อน 0.05 ดังนั้น จำนวนสมาชิกทั้งหมด ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรหาขนาดแบบสัดส่วนจากประชากร 40,511 ราย โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง จากสูตรดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการคำนวณสูตร (Taro Yamane)

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ	n	คือ	จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	คือ	จำนวนหน่วยทั้งหมด หรือขนาดของประชากรทั้งหมด
	e ²	คือ	ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Error)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในที่นี้ได้กำหนดให้ความคลาดเคลื่อนในกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ ± 0.05 เนื่องจากประชากรอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน มีความเหมือนกันในด้านกายภาพ พื้นที่การเพาะปลูก การเข้าถึงปัจจัยการผลิต ตลาดและผลผลิต จึงแทนค่าสูตร จากจำนวนประชากรเกษตรกรชาวสวนยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 11 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 40,511 ราย

$$\text{แทนค่าในสูตร} \quad n = \frac{40,511}{1 + 40,511(0.05)^2} = 396.08$$

ดังนั้น ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้ คือ 396 ราย

การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่ให้ข้อมูล โดยขอความอนุเคราะห์ข้อมูลรายชื่อเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพารา และพื้นที่การสงเคราะห์แล้ว(อยู่ในระหว่างเปิดกรีตให้ผลผลิต) โดยแต่สวนยางกำลังให้ผลผลิตและมีอายุตั้งแต่เริ่มเปิดกรีตจนถึงอายุยาง 25 ปี และขอความอนุเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับบริบทสวนยางพาราแต่ละรายแล้วทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยมีเงื่อนไข การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่ให้ข้อมูล คัดเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตร จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพาราในปี พ.ศ. 2557 ในด้านการกรีดยางพารา การผสมปุ๋ย และการผลิตยางพารา

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยกว่า 396 ราย

ตารางที่ 3.1 การเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตร จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางในปี พ.ศ. 2557

จังหวัด	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1. จังหวัดขอนแก่น	35
2. จังหวัดยโสธร	45
3. จังหวัดกาฬสินธุ์	51
4. จังหวัดศรีสะเกษ	72
5. จังหวัดอำนาจเจริญ	35
6. จังหวัดร้อยเอ็ด	38
7. จังหวัดสุรินทร์	75
8. จังหวัดบุรีรัมย์	82
9. จังหวัดมุกดาหาร	39
10. จังหวัดอุบลราชธานี	100
11. จังหวัดนครราชสีมา	54
รวม	626

ที่มา: สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (2557)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 เครื่องมือในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การสำรวจสวนยางพารา และการเสวนากลุ่มด้วยแบบสัมภาษณ์

3.2.1 วิธีทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยทำการทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

3.2.1.1 ความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสัมภาษณ์ที่เรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ทดสอบความถูกต้องของเครื่องมือหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity Test) ตรวจสอบความถูกต้องเชิงโครงสร้างคำถาม ความสอดคล้องของข้อความกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อนำมาทำการปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดสอบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลจริง

3.3.1.2 ความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยนำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปตรวจสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability Test) โดยนำไปทดสอบเบื้องต้น (pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างที่คล้ายคลึงแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 คน และนำผลที่ได้มาทำการตรวจสอบความเชื่อถือได้โดยวิธีของครอนบาช (Cronbach's Reliability Coefficient Alpha) เพื่อทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือ (Alpha Coefficient) (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2547)

3.2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ประกอบด้วย 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลโครงสร้างเศรษฐกิจสังคม

ตอนที่ 2 ข้อมูลการผลิต การตลาด ผลผลิต และรายได้

ตอนที่ 3 ประเด็นปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการผลิต และการตลาด (โดยเฉพาะราคา และผลผลิตทางการผลิตที่ตกต่ำ) การปรับตัวของเกษตรกรในการผลิตและการตลาด ประเด็นปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการขายผลผลิต และเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลผลิตต่อไร่ของเกษตรกรตกต่ำ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแผนการเพิ่มผลผลิตที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ยางพารา และข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลที่เป็นประเด็นสำคัญ

3.2.3 ลักษณะของคำถามมี 2 ลักษณะ คือ คำถามปลายเปิด และคำถามปลายปิด

3.2.3.1 คำถามปลายปิด (Closed-ended Questionnaire) จะเป็นคำถามที่ผู้วิจัยกำหนดคำตอบไว้ล่วงหน้าแล้วให้ผู้ตอบเลือกตอบในประเด็นที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงของผู้ตอบเพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

3.2.3.2 คำถามปลายเปิด (Opened-ended Questionnaire) จะเป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้ตอบด้วยการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

3.3 ขั้นตอนการศึกษา

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 - วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 โดยทำการเก็บข้อมูลเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 626 คน เก็บรวบรวมโดยการสัมภาษณ์ได้จำนวนทั้งสิ้น 626 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เกี่ยวกับเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้แล้ว เช่น หนังสือ ตำรา บทความ งานเอกสารต่างๆ รวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิทยานิพนธ์ และข้อมูลจากเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องและอ้างอิง

3.3.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (Indepth Interview) ในการสัมภาษณ์กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราชาวสวนยางที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) ใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรที่ศึกษา เกษตรกรชาวสวนยางพารา จำนวน 625 ราย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการทดสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปสัมภาษณ์เกษตรกรสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล (Individual Interview) และการสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม (Group Interview) ขั้นตอนการดำเนินการศึกษาได้กำหนดขั้นตอน ดังนี้

3.3.2.1 ขั้นเตรียมการ โดยขอความอนุเคราะห์ข้อมูลรายชื่อเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) และพื้นที่การสงเคราะห์แล้ว(อยู่ในระหว่างเปิดกรีดยังไม่ผลผลิต) ใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยแต่ละสวนยางกำลังให้ผลผลิตและมีอายุตั้งแต่เริ่มเปิดกรีดยังไม่ถึงอายุ 25 ปี และขอความอนุเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับบริบทสวนยางพาราแต่ละรายแล้วทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยมีเงื่อนไข

3.3.2.2 ขั้นการประชุมเตรียมความพร้อมการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการประชุมซักซ้อมความเข้าใจในแผนการปฏิบัติงาน ประชุมศึกษาเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลติดต่อประสานงานกับสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) เพื่อตกลงวันเวลาและสถานที่ในการเก็บข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

3.3.2.3 ขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแผนที่กำหนดไว้ โดยวิธีสัมภาษณ์แบบสัมภาษณ์ เกษตรกรในพื้นที่จำนวน 626 ราย ทำการเสวนากลุ่มย่อยประมาณ 3 - 5 ราย เน้นที่เจ้าหน้าที่ที่ดูแลในเขตพื้นที่ในแต่ละจังหวัดและผู้นำหรือประธานกลุ่มผู้ผลิตยางพาราแต่ละกลุ่มในแต่ละจังหวัดเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยปัญหาและอุปสรรคในการผลิตและการตลาดตลอดจนข้อเสนอแนะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.2.4 ขั้นดำเนินการรวบรวม วิเคราะห์ และการจัดทำรายงานสรุปผล การศึกษาวิจัย ทำการตรวจสอบข้อมูล และความถูกต้อง ครบถ้วนของข้อมูล ทุกวันที่เก็บรวบรวม ข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ และตรวจสอบความถูกต้องความเรียบร้อยแล้วโดยนำไป ประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ เพื่อคำนวณหา ค่าสถิติที่ต้องการ จัดทำตารางวิเคราะห์ข้อมูล แปลความหมายที่ได้จากการประมวลผลข้อมูล สรุป ผลการวิจัยและทำรายงานการวิจัย โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive method) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยกำหนดคะแนนในการประเมินระดับปัญหา และอุปสรรค และเกณฑ์ที่ใช้ในการแปลผล ดังนี้ (บัญชา สมบูรณ์สุข, 2558)

คะแนนในการประเมินระดับปัญหาและอุปสรรค

4	หมายถึง	ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา
3	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
2	หมายถึง	มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก
1	หมายถึง	มีปัญหามาก
เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลผล		
3.26 – 4.00	หมายถึง	ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา
2.51 – 3.25	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
1.76 – 2.50	หมายถึง	มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก
1.00 – 1.75	หมายถึง	มีปัญหามาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิจัยและวิจารณ์ผล (Findings and Results)

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย” ผู้วิจัยได้นำข้อมูลตัวอย่างที่เก็บรวบรวมมาได้จำนวน 626 ชุด ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ แล้วมาทำการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ไว้ 2 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่ได้รับ

4.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคม และเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

4.1.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ประกอบด้วย อายุ เพศ ระดับการศึกษา ศาสนา สถานภาพ อาชีพ ประสบการณ์การทำเกษตร จำนวนสมาชิกในครัวเรือน และการเป็นสมาชิกกลุ่ม (ตารางที่ 4.1) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1.1 อายุ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 36.00 มีอายุ 31-40 ปี รองลงมา ร้อยละ 21.00, ร้อยละ 19.00 และร้อยละ 15.00 มีอายุ 41 - 50 ปี, มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุน้อยกว่า 21 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 9.00 มีอายุมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 28.60 มีอายุ 21 - 30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 22.90, ร้อยละ 17.10 มีอายุ 41 - 50 ปี, 31 - 40 ปี และมีอายุน้อยกว่า 21 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 45.70 มีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 22.90 มีอายุ 31 - 40 ปี และมีอายุ 41 - 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 8.60 มีอายุน้อยกว่า 21 - 30 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 31.60 มีอายุ 21 - 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.30 และร้อยละ 15.80 มีอายุ 21 - 30 ปี และมีอายุ 41 - 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 13.20 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 42.20 มีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 24.40, ร้อยละ 20.00 และร้อยละ 11.10 มีอายุ 21 - 30 ปี, มีอายุ 31 - 40 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.20 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 30.80 มีอายุ 31 – 40 ปี รองลงมา ร้อยละ 25.60 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 17.90 มีอายุมากกว่า 50 ปี, มีอายุ 21 – 30 ปี และมีอายุ 41 – 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 7.70 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 54.70 มีอายุ 41 – 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 17.30 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 12.00 มีอายุ 31 – 40 ปี, มีอายุน้อยกว่า 21 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 4.00 มีอายุ 21 – 30 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 38.90 มีอายุ 31 – 40 ปี รองลงมา ร้อยละ 31.90, ร้อยละ 12.50 และร้อยละ 11.10 มีอายุ 41 – 50 ปี, มีอายุ 21 – 30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.60 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 37.80 มีอายุ 41 – 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 28.00, และร้อยละ 18.30 มีอายุ 31 – 40 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 15.90 มีอายุ 21 – 30 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 33.30 มีอายุ 31 – 40 ปี และมีอายุ 41 – 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 21.60 และร้อยละ 7.80 มีอายุ 21 – 30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.90 มีอายุน้อยกว่า 20 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 42.60 มีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 27.80, ร้อยละ 16.70 และร้อยละ 11.10 มีอายุ 41 – 50 ปี, มีอายุ 31 – 40 ปี และมีอายุ 21 – 30 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.90 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

4.1.1.2 เพศ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 61.00 เป็นเพศหญิง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 62.90 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 60.00 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 55.30 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 62.20 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 79.50 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 52.00 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 59.70 เป็นเพศชาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 51.20 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 56.90 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 59.30 เป็นเพศชาย

4.1.1.3 ระดับการศึกษา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 37.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 29.00, ร้อยละ 18.00 และร้อยละ 12.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.00 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. และระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 37.10 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 28.60, ร้อยละ 17.10 และร้อยละ 11.40 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับปริญญาตรี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.70 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 54.30 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 22.90, ร้อยละ 11.40 และร้อยละ 8.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส.

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 34.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา 28.90, ร้อยละ 18.40 และร้อยละ 13.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.60 จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และระดับอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 35.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 24.40, ร้อยละ 17.80 และร้อยละ 15.60 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสามกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.20 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 28.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 23.10 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 20.50 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 7.70 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 44.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 26.70, ร้อยละ 14.70, ร้อยละ 9.30 และร้อยละ 4.00 จบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับ ปวช./ปวส. ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.30 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษร้อยละ 38.90 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 37.50, ร้อยละ 9.70, ร้อยละ 6.90, ร้อยละ 4.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับ ปวช./ปวส. ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.80 จบการศึกษาระดับอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 34.10 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 31.70, ร้อยละ 18.30 และร้อยละ 12.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.70 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 33.30 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 31.40, ร้อยละ 19.60 และร้อยละ 7.80 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 3.90 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. และระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 42.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 33.30, ร้อยละ 14.80 และร้อยละ 5.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.90 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. และระดับปริญญาตรี

4.1.1.4 ศาสนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 99.00 นับถือศาสนาพุทธ และร้อยละ 1.00 นับถือศาสนาอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 97.10 นับถือศาสนาพุทธ และร้อยละ 2.90 นับถือศาสนาคริสต์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 100.00 นับถือศาสนาพุทธ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 100.00 นับถือศาสนาพุทธ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 100.00 นับถือศาสนาพุทธ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 100.00 นับถือศาสนาพุทธ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 100.00 นับถือศาสนาพุทธ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 100.00 นับถือศาสนาพุทธ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 100.00
นับถือศาสนาพุทธ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 98.00
นับถือศาสนาพุทธ และร้อยละ 2.00 นับถือศาสนาอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 100.00
นับถือศาสนาพุทธ

4.1.1.5 สถานภาพ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 82.00
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 13.00 และร้อยละ 3.00 มีสถานภาพโสด และมีสถานภาพหม้าย
ตามลำดับ และน้อยที่สุด 2.00 มีสถานภาพหย่าร้าง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 100
มีสถานภาพสมรส

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 82.90
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 11.40 มีสถานภาพโสด และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.70 มีสถานภาพ
หย่าร้าง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 86.80
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 7.90 มีสถานภาพโสด และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ
2.60 มีสถานภาพหย่าร้าง และสถานภาพหม้าย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 91.10 มีสถานภาพสมรส
รองลงมา ร้อยละ 6.70 มีสถานภาพโสด และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.20 มีสถานภาพหย่าร้าง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 84.60
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 15.40 มีสถานภาพโสด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 96.00
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 2.70 มีสถานภาพโสด และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.30 มีสถานภาพ
หม้าย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 83.30
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 8.30 มีสถานภาพโสด และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ
4.2 มีสถานภาพหย่าร้าง และมีสถานภาพหม้าย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 97.60
มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 2.40 มีสถานภาพโสด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 96.10
มีสถานภาพสมรส รองลงมา มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.0 มีสถานภาพหย่าร้าง และมีสถานภาพ
หม้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 92.60 มีสถานภาพสมรส รองลงมา ร้อยละ 3.70 มีสถานภาพโสด และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.90 มีสถานภาพหย่าร้าง และมีสถานภาพหม้าย

4.1.1.6 อาชีพหลัก

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 63.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 36.00 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.00 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 65.70 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 25.70, ร้อยละ 5.70 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 77.10 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 20.00 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 68.40 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 28.90 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.60 ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 77.80 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 22.20 ประกอบอาชีพทำนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 59.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 33.30 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.60 ประกอบอาชีพทำไร่ และประกอบอาชีพค้าขาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 62.70 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 34.70 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.80 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 94.40 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.80 ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพทำนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 72.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 24.40, ร้อยละ 2.40 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ น้อยที่สุด ร้อยละ 1.20 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 96.10 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 3.90 ประกอบอาชีพทำนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 88.90 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 9.30 ประกอบอาชีพทำไร่ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.90 ประกอบอาชีพทำนา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.1.7 อาชีพรอง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 39.80 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 38.70, ร้อยละ 12.90, ร้อยละ 5.40 และร้อยละ 2.20 ประกอบอาชีพทำสวน ประกอบอาชีพไร่ ประกอบอาชีพอื่น ๆ และประกอบอาชีพค้าขาย และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.10 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 50.00 ประกอบอาชีพทำสวน รองลงมา ร้อยละ 35.70 และร้อยละ 10.70 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.60 ประกอบอาชีพค้าขาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 68.80 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 21.90 และร้อยละ 6.30 ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพทำไร่ และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.10 ประกอบอาชีพค้าขาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 54.10 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 29.70 ประกอบอาชีพทำสวน และน้อยที่สุด ร้อยละ 16.20 ประกอบอาชีพทำไร่

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 56.50 ประกอบอาชีพทำสวน รองลงมา ร้อยละ 26.10 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 17.40 ประกอบอาชีพทำไร่

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 55.20 ประกอบอาชีพทำสวน รองลงมา ร้อยละ 20.00 และร้อยละ 17.20 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 3.40 ประกอบอาชีพค้าขาย และประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 45.50 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 40.90 และร้อยละ 9.10 ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสามกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.50 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ประกอบอาชีพค้าขาย และประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 80.00 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 8.90, ร้อยละ 5.40 และร้อยละ 3.60 ประกอบอาชีพทำไร่ ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพค้าขาย ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.80 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 56.60 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 27.60, ร้อยละ 11.80 และร้อยละ 2.60 ประกอบอาชีพทำสวน ประกอบอาชีพทำไร่ และประกอบอาชีพค้าขาย และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.30 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 52.30 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 36.40 และร้อยละ 6.80 ประกอบอาชีพทำไร่ และประกอบอาชีพทำสวน

ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.30 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์ และประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 56.80 ประกอบอาชีพทำไร่ รองลงมา ร้อยละ 13.50, ร้อยละ 13.50, ร้อยละ 10.80 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 8.1 ประกอบอาชีพทำสวน ประกอบอาชีพอื่น ๆ ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา และประกอบอาชีพค้าขาย และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.70 ประกอบอาชีพทำนา

4.1.1.8 ประสบการณ์การทำเกษตร

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 35.00 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.00, ร้อยละ 19.00 และร้อยละ 14.00 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 9 มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 25.70 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี รองลงมา ร้อยละ 20.00 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 14.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 28.60 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี รองลงมา ร้อยละ 25.70, ร้อยละ 22.90 และร้อยละ 20.00 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 34.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.30 และร้อยละ 23.70 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 7.90 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 33.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 31.10, ร้อยละ 15.60 และร้อยละ 13.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 6.70 มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 43.60 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 20.5 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 12.80 มีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประสบการณ์การทำงานเกษตร 41 – 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 10.30 มีประสบการณ์การทำงานเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 33.30 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 41 – 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 20.00 และร้อยละ 17.30 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 21 – 30 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตร 31 – 40 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 14.70 มีประสบการณ์การทำงานเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 29.20 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 21 – 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.40, ร้อยละ 16.70 และร้อยละ 15.30 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 31 – 40 ปี มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 41 – 50 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตรมากกว่า 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 12.50 มีประสบการณ์การทำงานเกษตรน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 24.40 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 41 – 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.20 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 19.50 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 31 – 40 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตร 21 – 30 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 13.40 มีประสบการณ์การทำงานเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 39.20 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 21 – 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.50, ร้อยละ 17.60 และร้อยละ 13.70 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 31 – 40 ปี มีประสบการณ์การทำงานเกษตร มีประสบการณ์การทำงานเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตร 41 – 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.90 มีประสบการณ์การทำงานเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 37.00 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 41 – 50 ปี รองลงมา มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 20.40 และร้อยละ 14.80 มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 21 – 30 ปี มีประสบการณ์การทำงานเกษตร 31 – 40 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเกษตรมากกว่า 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 7.40 มีประสบการณ์การทำงานเกษตรน้อยกว่า 21 ปี

4.1.1.9 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 66.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 21.00 และร้อยละ 12.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 74.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 22.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 57.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 31.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 11.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 68.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 15.80 และร้อยละ 13.20 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 60.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 24.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 15.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 66.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 17.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 15.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 76.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 18.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 62.50 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 25.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 12.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 78.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 20.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.20 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 80.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 15.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 68.50 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4 – 6 คน รองลงมา ร้อยละ 25.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1 – 3 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7 – 9 คน

4.1.1.10 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 57.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 41.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 – 4 คน และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 5 – 6 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชายมากกว่า 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 57.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน รองลงมา ร้อยละ 40.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 5 - 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 51.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 40.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน และน้อยที่สุด 8.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 0 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 55.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 36.80 และร้อยละ 5.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 0 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 5 - 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 64.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 28.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 6.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 5 - 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 48.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน รองลงมา ร้อยละ 2.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชายมากกว่า 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 57.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 42.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 58.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 37.50 และร้อยละ 2.80 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 5 - 6 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 0 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 61.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 39.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 72.50 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 27.50 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 72.20 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 27.80 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาย 3 - 4 คน

4.1.1.11 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 58.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 - 2 คน รองลงมา ร้อยละ 38.00 และร้อยละ 3.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 - 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิงมากกว่า 6 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 0 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 57.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน รองลงมา ร้อยละ 42.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 48.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 42.90 และร้อยละ 5.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 5 – 6 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 0 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 65.80 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 31.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 5 – 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 60.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 40.00 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 56.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 35.90 และร้อยละ 5.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 5 – 6 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 0 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 70.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 25.30 และร้อยละ 2.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 5 – 6 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.30 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 0 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 52.80 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 40.30 และร้อยละ 5.60 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 0 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.40 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 5 – 6 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 54.90 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 45.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 60.80 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 39.20 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 72.20 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 1 – 2 คน รองลงมา ร้อยละ 24.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิง 3 – 4 คน และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.70 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนหญิงมากกว่า 5 – 6 คน

4.1.1.12 การเป็นสมาชิกกลุ่ม

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 84.00 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 12.00 และร้อยละ 2.00 ไม่เป็นสมาชิกกลุ่ม และเป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์ ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.00 เป็นสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์ และเป็นสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 100.00 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย.

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 97.10 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 2.90 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 94.70 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมามีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.60 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์ และเป็นสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 86.70 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 6.70 และร้อยละ 4.40 เป็นสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์ และไม่เป็นสมาชิกกลุ่ม ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.20 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 94.90 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 5.10 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 86.70 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 6.70 และร้อยละ 4.00 ไม่เป็นสมาชิกกลุ่ม และเป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์ ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.30 เป็นสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์ และเป็นสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 97.20 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 2.80 ไม่เป็นสมาชิกกลุ่ม

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 100.00 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย.

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 98.00 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 2.00 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 92.60 เป็นสมาชิกกลุ่มสวนยาง สกย. รองลงมา ร้อยละ 5.60 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์

ตารางที่ 4.1 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางสังคม	จังหวัด (n = 100)	จังหวัด อุบลราชธานี (n = 35)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (n = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n = 38)	จังหวัด ยโสธร (n = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (n = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (n = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (n = 54)
1. อายุ												
1.1 น้อยกว่า 21 ปี	15	1	0	5	1	3	94	4	0	2	1	
1.2 21 - 30 ปี	19	10	3	12	11	7	3	9	13	11	6	
1.3 31 - 40 ปี	36	6	8	10	9	12	13	28	23	17	9	
1.4 41 - 50 ปี	21	8	8	6	19	7	41	23	31	17	15	
1.5 มากกว่า 50 ปี	9	10	16	5	5	10	9	8	15	4	23	
2. เพศ												
2.1 ชาย	39	22	21	21	28	31	39	43	42	29	32	
2.2 หญิง	61	13	14	17	17	8	29	29	40	22	22	
3. ระดับการศึกษา												
3.1 ประถมศึกษาตอนต้น	29	13	19	11	16	8	20	28	26	17	18	
3.2 ประถมศึกษาตอนปลาย	37	10	8	13	8	11	33	27	28	10	23	
3.3 มัธยมศึกษาตอนต้น	12	6	3	7	7	8	7	5	10	4	8	
3.4 มัธยมศึกษาตอนปลาย	18	2	4	11	11	9	11	7	15	16	3	
3.5 บวช./ปวส.	2	0	1	1	1	0	3	3	0	2	1	
3.6 ปริญญาตรี	2	4	0	1	1	3	1	0	3	2	1	
3.7 สูงกว่าปริญญาตรี	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	
3.8 อื่น ๆ	0	0	0	0	0	0	0	2	0	0	0	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางสังคม	จังหวัด										
	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	จังหวัด (n = 54)
4. อาชีพหลัก											
4.1 ทำสวนยางพารา	63	23	27	26	35	23	47	68	59	49	48
4.2 ทำสวน	0	1	1	0	0	0	1	2	1	0	0
4.3 ทำนา	36	9	7	11	10	13	26	2	20	2	1
4.4 ทำไร่	0	0	0	0	0	1	0	0	2	0	5
4.5 เลี้ยงสัตว์	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
4.6 ค้าขาย	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0
4.7 รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	0	2	0	1	0	0	0	0	0	0	0
4.8 อื่น ๆ	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0
5. อาชีพรอง											
5.1 ทำสวนปาล์มน้ำมัน	0	0	0	0	0	0	1	1	0	0	3
5.2 ทำสวน	36	14	7	11	13	16	27	3	21	3	5
5.3 ทำนา	37	10	22	20	6	6	30	45	43	23	1
5.4 ทำไร่	12	3	2	6	4	5	6	5	9	16	21
5.5 เลี้ยงสัตว์	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0
5.6 ค้าขาย	2	1	1	0	0	1	1	2	2	0	3
5.7 รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
5.8 อื่น ๆ	5	0	0	0	0	1	1	0	0	1	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

	จังหวัด อุบลราชธานี (n = 100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (n = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n = 38)	จังหวัด ยโสธร (n = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (n = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (n = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (n = 54)
6. ประชากรการทำการทำ เกษตร											
6.1 น้อยกว่า 21 ปี	35	7	10	10	6	5	11	9	16	9	4
6.2 21 – 30 ปี	23	9	9	13	14	17	15	21	16	20	11
6.3 31 – 40 ปี	19	9	7	9	7	8	13	19	19	13	11
6.4 41 – 50 ปี	14	5	1	3	15	5	25	12	20	7	20
6.5 มากกว่า 50 ปี	9	5	8	3	3	4	11	11	11	3	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราประกอบไปด้วย แรงงาน ลักษณะการถือครองที่ดิน รายได้ของครัวเรือน และรายจ่ายของครัวเรือน

4.1.2.1 แรงงาน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ด้านแรงงาน แรงงานในครัวเรือน แรงงานจ้าง (ตารางที่ 4.2) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด เกษตรกรมีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.82 คน เป็นเพศชาย 1.51 คน เป็นเพศหญิง 1.31 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.42 คน เป็นเพศชาย 1.32 คน เป็นหญิง 1.12 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.16 คน เป็นหญิง 0.15 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.73 คน เป็นเพศชาย 0.50 คน เป็นหญิง 0.21 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 284.04 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 279.63 บาท

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.60 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 63.70 และมีจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 36.30

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.50 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 14.40 และเป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 3.70 ตามลำดับ และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 6.90 รองลงมา เจื่อนใจการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 3.40 เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 3.00 เลือกจำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 1.80 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 1.40 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เลือกอายุต้นยาง ร้อยละ 0.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 3.11 คน เป็นเพศชาย 1.65 คน เป็นเพศหญิง 1.46 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.60 คน เป็นเพศชาย 1.38 คน เป็นหญิง 1.21 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.21 คน เป็นเพศชาย 0.11 คน เป็นหญิง 0.11 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีแรงงานจ้างรวมเฉลี่ย 0.34 คน เป็นเพศชาย 0.27 คน เป็นหญิง 0.07 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 281.25 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 256.25 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 19.00 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 81.00 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 19.00 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 81.00

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 63.00 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 37.00

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 16.00 รองลงมาจำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อยร้อยละ 15.00 เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 4.00 ตามลำดับ และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.00

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด จำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 2.00 รองลงมา ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 1.00 เลือกลงเงินไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 1.00 ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 1.00 และอายุต้นยาง 1.00 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.80 คน เป็นเพศชาย 1.63 คน เป็นเพศหญิง 1.17 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.49 คน เป็นเพศชาย 1.54 คน เป็นหญิง 0.94 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.14 คน เป็นหญิง 0.14 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.97 คน เป็นเพศชาย 0.71 คน เป็นหญิง 0.26 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 287.50 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 265.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 8.60 ไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 91.40 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 5.70 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 94.30

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 31.40 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 68.60

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 25.70 และบุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 25.70 รองลงมา เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 8.60 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่นร้อยละ 8.60 ตามลำดับ

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด เลือกลงเงินไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 11.40 รองลงมา จำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 2.90 และเลือกเป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.90 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรกรจังหวัดขอนแก่น มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.71 คน เป็นเพศชาย 1.40 คน เป็นเพศหญิง 1.34 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.09 คน เป็นเพศชาย 1.11 คน เป็นหญิง 1.10 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.57 คน เป็นเพศชาย 0.26 คน เป็นหญิง 0.34 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.34 คน เป็นเพศชาย 0.23 คน เป็นหญิง 0.11 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 300.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 310.00 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีสมาชิกในครัวเรือนเลือกไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 2.90 และเลือกไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 97.10 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 17.10 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 82.90

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 68.60 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 31.40

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 22.90 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 5.70 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.90

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 5.70 และเงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 5.70 รองลงมา เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.90

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.95 คน เป็นเพศชาย 1.55 คน เป็นเพศหญิง 1.39 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.76 คน เป็นเพศชาย 1.45 คน เป็นหญิง 1.32 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.18 คน เป็นเพศชาย 0.11 คน เป็นหญิง 0.08 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.45 คน เป็นเพศชาย 0.26 คน เป็นหญิง 0.18 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 291.67 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 200.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 7.90 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 92.10 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 21.10 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 78.90

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 60.50 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 39.50

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 23.70 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 13.20 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.60

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 7.90 จำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 7.90 และเป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 7.90 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 2.60 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 2.60

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.53 คน เป็นเพศชาย 1.47 คน เป็นเพศหญิง 1.04 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 1.98 คน เป็นเพศชาย 1.22 คน เป็นหญิง 0.84 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.51 คน เป็นเพศชาย 0.27 คน เป็นหญิง 0.22 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.38 คน เป็นเพศชาย 0.29 คน เป็นหญิง 0.09 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 280.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 300.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 20.00 และเลือกไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 80.00 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 26.70 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 73.30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 68.90 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 31.10

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.60 และบุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 15.60

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 11.10 รองลงมา เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 4.40 และน้อยที่สุด เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 2.20 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 2.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.59 คน เป็นเพศชาย 1.41 คน เป็นเพศหญิง 1.21 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.03 คน เป็นเพศชาย 1.03 คน เป็นหญิง 0.92 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.26 คน เป็นเพศชาย 0.15 คน เป็นหญิง 0.13 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 1.46 คน เป็นเพศชาย 0.31 คน เป็นหญิง 0.79 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 300.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 300.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 87.20

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 74.40 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 25.60

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 15.40 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 10.30

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 5.10 รองลงมา ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 2.60

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.99 คน เป็นเพศชาย 1.67 คน เป็นเพศหญิง 1.33 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.44 คน เป็นเพศชาย 1.36 คน เป็นหญิง 1.11 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.47 คน เป็นเพศชาย 0.28 คน เป็นหญิง 0.20 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.47 คน เป็นเพศชาย 0.40 คน เป็นหญิง 0.09 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 283.33 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 284.78 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนเลือกไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 14.70 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 85.30 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 9.30 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 90.70

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 77.30 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 22.70

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 15.40 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 10.30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 4.00 รองลงมา ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 2.70 และเป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.70 และน้อยที่สุด เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 1.30

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.78 คน เป็นเพศชาย 1.53 คน เป็นเพศหญิง 1.29 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.58 คน เป็นเพศชาย 1.47 คน เป็นหญิง 1.21 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.15 คน เป็นเพศชาย 0.06 คน เป็นหญิง 0.08 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.51 คน เป็นเพศชาย 0.33 คน เป็นหญิง 0.25 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 300.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 283.33 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 16.70 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 83.30 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 6.90 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 93.10

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 65.30 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 34.70

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 16.70 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 12.50 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 8.00 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.80

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด จำนวนแรงงานกรีด ร้อยละ 8.30 รองลงมาเท่ากันสองอันดับ ฝีมือการกรีดยาง และเงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 5.60 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน 1.40 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.80

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.78 คน เป็นเพศชาย 1.47 คน เป็นเพศหญิง 1.37 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.59 คน เป็นเพศชาย 1.35 คน เป็นหญิง 1.26 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.22 คน เป็นเพศชาย 0.12 คน เป็นหญิง 0.10 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 1.05 คน เป็นเพศชาย 0.98 คน เป็นหญิง 0.07 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 275.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 281.58 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 17.10 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 82.90 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 12.20 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 87.80

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 37.80 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 62.20

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 28.00 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 23.20 และเป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 7.30 และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 3.70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 7.30 รองลงมา เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 4.90 และน้อยที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.67 คน เป็นเพศชาย 1.29 คน เป็นเพศหญิง 1.37 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.27 คน เป็นเพศชาย 1.20 คน เป็นหญิง 1.16 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.29 คน เป็นเพศชาย 0.14 คน เป็นหญิง 0.16 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.51 คน เป็นเพศชาย 0.27 คน เป็นหญิง 0.24 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 283.33 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 300.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 5.90 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 94.10 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.70 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.30

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 84.30 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 15.70

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 7.80 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 3.90 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.00 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.00

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 5.90 และเงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 2.00

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.69 คน เป็นเพศชาย 1.43 คน เป็นเพศหญิง 1.20 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.30 คน เป็นเพศชาย 1.24 คน เป็นหญิง 1.06 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.43 คน เป็นเพศชาย 0.22 คน เป็นหญิง 0.16 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 1.83 คน เป็นเพศชาย 1.35 คน เป็นหญิง 0.48 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 283.33 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 290.80 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 0.00 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 100.00 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 7.40 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 92.60

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 72.20 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 27.80

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 9.30 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 9.30 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 7.40 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 1.90

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 14.80 รองลงมา ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 9.10 และน้อยที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 3.70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2.2 ลักษณะการถือครองที่ดิน

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 36.42 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 34.75 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 18.31 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 3.16 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 33.03 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 17.87 ไร่ ในจังหวัดนครราชสีมามีการเช่าพื้นที่ทำเกษตรมากที่สุดอยู่ที่ 41.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 59.70 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 31.58 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 30.38 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำนามากที่สุดเฉลี่ย 16.00 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 2.67 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 28.02 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 18.93 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 66.00 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 48.77 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 46.00 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 22.37 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 46.77 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 85.70 ไม่มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 35.80 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 32.74 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำนามากที่สุดเฉลี่ย 18.50 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 2.00 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 34.40 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 15.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 77.10 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 26.47 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 26.47 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 14.13 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้และเลี้ยงสัตว์ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 25.70 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 81.60 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 48.04 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 44.69 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำปาล์มน้ำมันมากที่สุดเฉลี่ย 45.00 ไร่ และพื้นที่ทำสวนผลไม้ที่น้อยที่สุดเฉลี่ย 2.33 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 42.31 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 19.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 77.80 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 31.87 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 29.13 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 14.54 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำปาล์มน้ำมัน การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 28.56 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 11.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 76.90 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญัตติเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 32.92 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 31.07 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 17.51 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 30.96 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 8.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 56.00 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 32.22 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 31.07 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 17.51 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 29.50 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 16.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 55.60 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 34.22 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 33.17 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 16.61 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 1.33 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 33.14 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 15.33 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 67.10 ไม่มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 33.88 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 32.37 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 17.51 ไร่ และไม่มีพื้นที่เลี้ยงสัตว์ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 27.22 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 7.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 68.60 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 54.04 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 50.96 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 28.93 ไร่ และไม่มีพื้นที่เลี้ยงสัตว์ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 45.96 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 41.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 66.70 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

4.1.2.3 รายได้ของครัวเรือน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 199,751.42 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 167,246.47 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 126,057.23 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 67,859.29 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 160,474.00 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 126,534.00 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 110,773.81 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 50,500.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 207,131.43 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 178,411.43

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 132,957.58 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 58,885.71 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 134,628.57 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 132,171.43 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 86,833.33 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 37,666.67 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 123,421.05 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 105,052.63 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 74,131.58 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 59,000.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 212,147.56 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 159,711.11 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 84,234.38 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 95,368.89 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 190,394.87 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 145,333.33 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 86,857.14 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 45,226.67 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 199,354.00 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 185,578.00 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 128,283.11 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 52,375.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีรายได้รวมของครัวเรือน 262,861.11 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 206,833.33 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 185,444.44 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 10,011.11 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 221,256.10 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 181,609.76 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 181,609.76 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 93,133.33 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 140,274.51 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 124,011.76 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 72,772.92 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 43,370.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 299,977.78 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 270,525.49

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 191,883.33 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 101,100.00 บาทต่อปี

4.1.2.4 รายจ่ายของครัวเรือน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 154,592.48 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 91,656.05 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 61,344.68 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 34,053.99 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 118,830.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 69,980.00 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 46,386.00 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 26,026.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 164,226.29 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 69,980.00 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 60,483.43 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 38,457.14 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 110,628.57 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 55,171.43 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 50,428.57 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 31,054.29 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 100,873.68 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 43,921.05 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 49,847.37 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 29,815.79 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 177,994.76 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 107,948.18 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 55,260.00 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 26,811.11 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 167,350.26 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 107,205.13 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 64,087.18 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 25,728.21 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 163,712.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 122,933.33 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 73,552.00 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 28,844.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 186,225.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

105,256.94 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 72,912.50 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 56,798.61 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 157,650.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 95,292.68 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 71,197.56 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 38,282.93 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 119,156.86 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 62,333.33 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 56,192.16 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 30,666.67 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 226,137.96 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 115,048.15 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 65,293.52 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 38,414.81 บาทต่อปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	N = 626											
	จังหวัด อุบลราชธานี (N = 100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (N = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (N = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (N = 38)	จังหวัด ยโสธร (N = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (N = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (N = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (N = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (N = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (N = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (N = 54)	รวมเฉลี่ย
1. แรงงานครัวเรือน												
1.1 แรงงานรวม(เฉลี่ย)	3.11	2.80	2.71	2.95	2.53	2.59	2.99	2.78	2.78	2.67	2.69	2.82
(1) ชาย(เฉลี่ย)	1.65	1.63	1.40	1.55	1.47	1.41	1.67	1.53	1.47	1.29	1.43	1.51
(2) หญิง(เฉลี่ย)	1.46	1.17	1.34	1.39	1.04	1.21	1.33	1.29	1.37	1.37	1.20	1.31
1.2 แรงงานในภาคเกษตร(เฉลี่ย)	2.60	2.49	2.09	2.76	1.98	2.03	2.44	2.58	2.59	2.27	2.30	2.42
(1) ชาย(เฉลี่ย)	1.38	1.54	1.11	1.45	1.22	1.03	1.36	1.47	1.35	1.20	1.24	1.32
(2) หญิง(เฉลี่ย)	1.21	0.94	1.00	1.32	0.84	0.92	1.11	1.21	1.26	1.16	1.06	1.12
1.3 แรงงานนอกภาคเกษตร(เฉลี่ย)	0.21	0.31	0.57	0.18	0.51	0.26	0.47	0.15	0.22	0.29	0.43	0.31
(1) ชาย(เฉลี่ย)	0.11	0.14	0.26	0.11	0.27	0.15	0.28	0.06	0.12	0.14	0.22	0.16
(2) หญิง(เฉลี่ย)	0.11	0.14	0.34	0.08	0.22	0.13	0.20	0.08	0.10	0.16	0.16	0.15
2. แรงงานจ้าง												
2.1 แรงงานจ้างรวม(เฉลี่ย)	0.34	0.97	0.34	0.45	0.38	1.46	0.47	0.51	1.05	0.51	1.83	0.73
(1) ชาย(เฉลี่ย)	0.27	0.71	0.23	0.26	0.29	0.31	0.40	0.33	0.98	0.27	1.35	0.50
(2) หญิง(เฉลี่ย)	0.07	0.26	0.11	0.18	0.09	0.79	0.09	0.25	0.07	0.24	0.48	0.21

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	N = 626											รวมเฉลี่ย
	จังหวัด อุบลราชธานี (N = 100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (N = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (N = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (N = 38)	จังหวัด ยโสธร (N = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (N = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (N = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (N = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (N = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (N = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (N = 54)	
2.2 ประเภทของแรงงาน												
(1) อัตราจ้างแรง งานประจำ(เฉลี่ย)	281.25	287.50	300.00	291.67	280.00	300.00	283.33	300.00	275.00	283.33	283.33	284.04
(2) อัตราจ้าง แรงงานชั่วคราว (เฉลี่ย)	256.25	265.00	310.00	200.00	300.00	300.00	284.78	283.33	281.58	300.00	290.80	279.63
2.3 คริวเรือรมีแรงงานที่ ไปรับจ้างที่คียงนอกครัว เรือน												
(1) มี(ร้อยละ)	19.00	8.60	2.90	7.90	20.00	12.80	14.70	16.70	17.10	5.90	0.00	12.80
(2) มี(คน(เฉลี่ย)	0.39	0.14	0.03	0.18	0.31	0.23	0.17	0.32	0.28	0.12	0.00	0.22
(3) ไม่มี(ร้อยละ)	81.00	91.40	97.10	92.1	80.00	87.20	85.30	83.30	82.90	94.10	100.00	87.20
2.4 คริวเรือรมีแรงงานที่ ไปรับจ้างทำการเกษตร อื่น ๆ นอกครัวเรือน												
(1) มี(ร้อยละ)	19.00	5.70	17.10	21.10	26.70	12.80	9.30	6.90	12.20	13.70	7.40	13.60
(2) มี(คน(เฉลี่ย)	0.34	0.11	0.23	0.32	0.42	0.31	0.15	0.10	0.18	0.25	0.13	0.23
(3) ไม่มี(ร้อยละ)	81.00	94.30	82.90	78.90	73.30	87.20	90.70	93.10	87.80	86.30	92.60	86.40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	N = 626											รวมเฉลี่ย
	จังหวัด (N = 100)	จังหวัด อุบลราชธานี (N = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (N = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (N = 38)	จังหวัด ยโสธร (N = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (N = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (N = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (N = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (N = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (N = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (N = 54)	
2.5 จำนวนแรงงานที่ใช้												
ในการผลิต												
(1) ไม่พอเพียง	63.00	31.40	68.60	60.50	68.90	74.40	77.30	65.30	37.80	84.30	72.20	63.70
(2) พอเพียง	37.00	68.60	31.40	39.50	31.10	25.60	22.70	34.70	62.20	15.70	27.80	36.30
2.6 สถานที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอ												
(1) จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย (ร้อยละ)	15.00	25.70	22.90	23.70	15.60	10.30	10.30	16.70	23.20	7.80	7.40	15.50
(2) บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ (ร้อยละ)	16.00	25.70	5.70	13.20	15.60	15.40	15.40	12.50	28.00	3.90	9.30	14.40
(3) เป็นผู้สูงอายุ (ร้อยละ)	4.00	8.60	2.90	2.60	0.00	0.00	0.00	2.80	7.30	2.00	1.90	3.70
(4) แรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น (ร้อยละ)	2.00	8.60	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	8.00	3.70	2.00	9.30	2.40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	N = 626											รวมเฉลี่ย	
	จังหวัด (N = 100)	จังหวัด (N = 35)	จังหวัด (N = 35)	จังหวัด (N = 35)	จังหวัด (N = 38)	จังหวัด (N = 45)	จังหวัด (N = 39)	จังหวัด (N = 75)	จังหวัด (N = 72)	จังหวัด (N = 82)	จังหวัด (N = 51)		จังหวัด (N = 54)
2.7 ปัจจัยที่ตัดสินใจเลือกแรงงานจ้างกรี๊ด													
(1) ไม่มีกรรไกรตัดยาง	1.00	11.4	5.70	7.90	11.10	2.60	4.00	5.60	7.30	5.90	14.80	6.90	
(2) เสื่อมไขการแบ่งสรรผลประโยชน์	1.00	0.00	5.70	2.60	2.20	0.00	1.30	5.60	4.90	2.00	0.00	3.40	
(3) ความซื่อสัตย์และซื่อสัตย์	1.00	0.00	0.00	2.60	2.20	0.00	2.70	1.40	0.00	0.00	9.10	1.40	
(4) จำนวนแรงงานกรี๊ด	2.00	2.90	0.00	7.90	0.00	0.00	0.00	8.30	0.00	0.00	0.00	1.80	
(5) เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง	0.00	2.90	2.90	7.90	4.40	5.10	2.70	2.80	2.40	0.00	3.70	3.00	
(6) อยุ่ตนยาง	1.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.20	
(7) สภาพพื้นที่สวนยาง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	N = 626											รวมเฉลี่ย
	จังหวัด (N = 100)	จังหวัด (N = 35)	จังหวัด (N = 35)	จังหวัด (N = 38)	จังหวัด (N = 45)	จังหวัด (N = 39)	จังหวัด (N = 75)	จังหวัด (N = 72)	จังหวัด (N = 82)	จังหวัด (N = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (N = 54)	
3. รายได้เฉลี่ย												
บาท/ปี												
3.1 รายได้รวมของครัวเรือน	160,474.00	207,131.43	134,628.57	123,421.05	212,147.56	190,394.87	199,354.00	262,861.11	221,256.10	140,274.51	299,977.78	199,751.42
3.2 รายได้รวมจากภาคเกษตร	126,534.00	178,411.43	132,171.43	105,052.63	159,711.11	145,333.33	185,578.00	206,833.33	181,609.76	124,011.76	270,525.49	167,246.47
3.3 รายได้จากสวนยางพารา	110,773.81	132,957.58	86,833.33	74,131.58	84,234.38	86,857.14	128,283.11	185,444.44	161,249.86	72,772.92	191,883.33	126,057.23
3.4 รายได้รวมจากนอกภาคเกษตร	50,500.00	58,885.71	37,666.67	59,000.00	95,368.89	45,226.67	52,375.00	10,011.11	93,133.33	43,370.00	101,100.00	67,859.29

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	N = 626											
	จังหวัด อุบลราชธานี (N = 100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (N = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (N = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (N = 38)	จังหวัด ยโสธร (N = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (N = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (N = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (N = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (N = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (N = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (N = 54)	รวมเฉลี่ย
4. รายจ่าย(เฉลี่ย) บาท/ปี												
4.1 รายจ่าย รวมของครัว เรือน	118,830.00	164,226.29	110,628.57	100,873.68	177,994.76	167,350.26	163,712.00	186,225.00	157,650.00	119,156.86	226,137.96	154,592.48
4.2 รายจ่าย รวมจากภาค เกษตร	46,386.00	60,483.43	50,428.57	49,847.37	55,260.00	64,087.18	73,552.00	72,912.50	71,197.56	5,6192.16	65,293.52	61,344.68
4.3 รายจ่าย จากสวนยาง พารา	26,026.00	38,457.14	31,054.29	29,815.79	26,811.11	25,728.21	28,844.00	56,798.61	38,282.93	30,666.67	38,414.81	34,053.99
4.4 รายจ่าย รวมจากนอก ภาคเกษตร	69,980.00	106,740.57	55,171.43	43,921.05	107,948.18	107,205.13	122,933.33	105,256.94	95,292.68	62,333.33	115,048.15	91,656.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ข้อมูลการจัดการผลิต

4.2.1 รูปแบบผลผลิตยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ารูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.50 รองลงมาคือ รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ คิดเป็นร้อยละ 4.60 และน้อยที่สุดคือ รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด คิดเป็นร้อยละ 1.90 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.3

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ารูปแบบผลผลิตน้ำยางสด พบในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยพบในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.40 รองลงมาคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 1.90

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ารูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบใน 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา โดยพบในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.60 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 7.00 และน้อยที่สุดคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 2.60 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ารูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วย พบทั้ง 11 จังหวัด โดยพบในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 รองลงมาคือจังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 98.70 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 27.80 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ารูปแบบผลผลิตยางอื่น ๆ พบใน 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดร้อยเอ็ด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.20 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 8.00 และน้อยที่สุดคือจังหวัดบุรีรัมย์ คิดเป็นร้อยละ 1.20 ตามลำดับ

สาเหตุในการเลือกรูปแบบผลผลิต

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.20 รองลงมาคือ ภาวะขาดแคลนแรงงาน คิดเป็นร้อยละ 25.40 และน้อยที่สุดคือ ขาดแคลนอุปกรณ์ผลผลิตยางแผ่น คิดเป็นร้อยละ 16.30 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.3

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย พบในจังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.20 รองลงมาคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 84.20 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 37.00 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าภาวะขาดแคลนแรงงาน พบในจังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.90 รองลงมาคือจังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 28.60 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 7.40 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าขั้นตอนการผลิตง่าย พบในว่า จังหวัดสุรินทร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.70 รองลงมาคือจังหวัดกาฬสินธุ์ คิดเป็นร้อยละ 76.50 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 31.50 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าขาดแคลนอุปกรณ์ผลผลิตยางแผ่น พบในจังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.30 รองลงมาคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 25.60 และน้อยที่สุดคือจังหวัดอำนาจเจริญ คิดเป็นร้อยละ 2.90 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้น พบในจังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.00 รองลงมาคือจังหวัดศรีสะเกษ คิดเป็นร้อยละ 47.20 และน้อยที่สุดคือจังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนด พบในจังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.10 รองลงมาคือจังหวัดยโสธร คิดเป็นร้อยละ 44.40 และน้อยที่สุดคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 12.80 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่ได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ข้อมูลการจัดการผลิต และ ราคาเกษตรกรได้รับ	จังหวัด อุบลราชธานี (n = 100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (n = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n = 38)	จังหวัด ยโสธร (n = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (n = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (n = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (n = 54)	รวมเฉลี่ย
1. รูปแบบผลผลิตยางพารา												
1.1 น້ียงสด (ร้อยตะ)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	13.40	0.00	1.90	1.90
1.2 ยางแผ่นดิบ (ร้อยตะ)	7.00	2.90	0.00	2.60	0.00	0.00	0.00	0.00	4.90	0.00	29.60	4.60
1.3 ยางก้อนถ้วย (ร้อยตะ)	69.00	88.60	68.60	84.20	71.10	89.70	98.70	100.00	64.60	94.10	27.80	77.50
1.4 อื่น ๆ (ร้อยตะ)	8.00	2.9	0.00	13.20	0.00	0.00	0.00	0.00	1.20	0.00	7.40	3.00
2. สาเหตุการเลือกรูปแบบ ผลผลิต ยางพารา (ร้อยตะ)												
2.1 ใช้ระยะเวลาในการทำงาน น้อย	65.00	71.40	48.60	84.20	51.10	51.30	70.70	81.90	58.50	90.20	37.00	65.20
2.2 ภาวะขาดแคลนแรงงาน	24.00	25.70	28.60	26.30	24.40	15.40	22.70	27.80	24.40	54.90	7.40	25.40
2.3 ขั้นตอนการผลิตง่าย	61.00	74.30	42.90	63.20	51.10	43.60	90.70	73.60	50.00	76.50	31.50	61.30
2.4 ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิต ยางแผ่น	13.00	2.90	14.30	5.30	22.20	25.60	14.70	6.90	22.00	37.30	14.80	16.30
2.5 ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสด เร็วขึ้น	31.00	37.10	14.30	42.10	28.90	17.90	42.70	47.20	32.90	49.00	31.50	35.10
2.6 แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนด	13.00	14.30	14.30	13.20	44.40	12.80	33.30	18.10	24.40	45.10	16.70	22.80

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ภายในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ผลผลิตยางพารา

4.3.1 ผลผลิตน้ำยางสด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า น้ำยางสดมีการผลิตในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 2 จังหวัด ในรูปน้ำยางสดจำนวนเท่ากับ 113 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1340.67 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 32.43 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ทํานำนํ้ายางสดไปขาย เท่ากับ 33.29 เปอร์เซ็นต์ ดังตารางที่ 4.4เมื่อพิจารณาผลผลิตน้ำยางสดรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 108.93 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1243.57 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11272.14 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 32.62 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ทํานำนํ้ายางสดไปขาย เท่ากับ 33.31 เปอร์เซ็นต์

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 180.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 2700.00 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 118900.00 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 30.00 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ทํานำนํ้ายางสดไปขาย เท่ากับ 33.00 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลผลผลิตน้ำยางสดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ผลผลิตน้ำยางสด (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวม เฉลี่ย
1. ผลผลิตน้ำยางสด (กกต่อวัน)	-	-	-	-	-	-	-	-	108.93	-	180.00	113.67
2. ในเดือนได้น้ำยางสดจำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	1243.57	-	2700.00	1340.67
3. ในปีได้น้ำยางสดจำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	11272.14	-	18900.00	11780.67
4. เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC)	-	-	-	-	-	-	-	-	32.62	-	30.00	32.43
5. โดยเฉลี่ยที่ได้รับเงินการขายยาง ณ แหล่งที่ทำงานน้ำยางสดไปขาย (เปอร์เซ็นต์)	-	-	-	-	-	-	-	-	33.31	-	33.00	33.29

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.2 ผลผลิตยางแผ่นดิบ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ยางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ในรูปแบบยางแผ่นดิบ 38.7 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 44.11 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 783.31 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 7591.76 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 8014.64 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 11.61 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70 ดังตารางที่ 4.5 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 27.53 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 33.31 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 425.23 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 570.45 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5094.91 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5969.09 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 6.86 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 35.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 32.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 625.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 610.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 1975.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 1975.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 6.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.50

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 22.50 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 23.50 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 620.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 6600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 6760.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 30.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 56.80 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 800.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 960.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5280.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5856.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 12.75 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 1.40

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.35 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 54.40 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 794.60 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 790.70 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 10303.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 10534.30 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 11.65 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70

ตารางที่ 4.5 ข้อมูลผลผลิตยางแผ่นดิบของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ผลผลิตยางแผ่นดิบ (เฉลี่ย)	อุปราคาธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวมเฉลี่ย
1. ผลผลิตยางแผ่นดิบ (แผ่นต่อวัน)	27.53	35.00	-	22.50	-	-	-	-	48.00	-	48.35	38.7
2. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กก.ต่อวัน)	33.13	32.00	-	23.50	-	-	-	-	56.80	-	54.45	44.11
3. ในเดือนตัดจำนวน (แผ่น)	425.23	625.00	-	600.00	-	-	-	-	800.00	-	794.60	660.86
4. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กก.ต่อเดือน)	570.45	610.00	-	620.00	-	-	-	-	960.00	-	790.70	738.31
5. ในปีได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม (แผ่น)	5094.91	1975.00	-	6600.00	-	-	-	-	5280.00	-	10303.00	7591.76
6. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กก.ต่อปี)	5969.09	1975.00	-	6760.00	-	-	-	-	5856.00	-	10534.30	8014.64
7. โดยปกติยางแผ่นดิบที่ทำนขายท่านตากยางไว้ประมาณกี่วัน นับตั้งแต่วันกรีต	6.86	6.00	-	30.00	-	-	-	-	12.75	-	11.60	11.61
8. ระดับชั้นยางแผ่นที่ท่านขายอยู่ในชั้น	3.00	3.50	-	3.00	-	-	-	-	1.40	-	2.70	2.70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.3 ผลผลิตยางก้อนถ้วย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.44 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.83 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 316.65 กิโลกรัม ดังตารางที่ 4.6 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.91 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 237.38 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.33 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 123.33 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 10.61 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 409.24 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.80 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 5.80 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 544.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.17 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 213.75 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.67 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 190.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.62 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.00 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

เกษตรกรจังหวัดยโสธร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.88 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 391.25 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.25 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 303.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.60 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 322.14 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.16 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 292.55 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.50 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 325.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.06 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 323.21 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 400.00 กิโลกรัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.55 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.76 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 156.25 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.77 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.50 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 9.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.20 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 392.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.21 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 332.89 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลผลผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ผลผลิตยางก้อนถ้วย (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวม เฉลี่ย
1. จำนวนยางก้อนถ้วย ที่ทำงานขายโดยเฉลี่ยที่ มีดก่อนเก็บมาขาย (มีด)	6.91	10.61	7.17	8.62	7.88	8.60	5.16	5.06	5.55	8.77	7.21	7.00
2. จำนวนผลผลิตยาง ก้อนถ้วยที่ทำงานขายได้ ต่อครั้งในการขาย (กก)	237.38	409.24	213.75	235.00	391.25	322.14	292.55	323.21	235.76	300.50	332.89	293.36
3. จำนวนยางก้อนถ้วย ที่ทำงานขายโดยเฉลี่ยที่ มีดก่อนเก็บมาขาย (มีด)	8.75	7.80	7.67	7.25	7.00	6.50	6.00	5.75	9.00	-	-	7.44
4. ก่อนขายท่านได้ตาก ยางก้อนถ้วย (วัน)	1.33	5.80	1.00	2.50	1.00	1.00	1.00	11.00	2.50	1.20	-	2.83
5. จำนวนผลผลิตอย่าง ก้อนถ้วยที่ได้ต่อครั้ง (กก)	123.33	544.00	190.00	303.00	300.00	325.00	400.00	156.25	392.00	-	-	316.65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 ราคาผลผลิตยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยราคาผลผลิตรูปแบบยางแผ่นดิบเฉลี่ยรวม 11 จังหวัด เกษตรกรขายได้ เท่ากับ 48.63 บาทต่อกิโลกรัม รูปแบบผลผลิตน้ำยางสดเท่ากับ 45.71 บาทต่อกิโลกรัม และรูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วย อยู่ที่ 24.05 บาทต่อกิโลกรัม ดังตารางที่ 4.7 เมื่อพิจารณาราคาผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรได้รับรายจังหวัดพบว่า

รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยราคาผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรขายได้ในจังหวัดอุบลราชธานีสูงที่สุด เท่ากับ 51.21 บาทต่อกิโลกรัม รองลงมาคือจังหวัดอำนาจเจริญเท่ากับ 48.00 บาทต่อกิโลกรัม และน้อยที่สุดคือจังหวัดร้อยเอ็ดเท่ากับ 44.50 บาทต่อกิโลกรัม ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด ในจังหวัดจากการศึกษาพบเพียงบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา เท่านั้นโดยในจังหวัดบุรีรัมย์ราคาเฉลี่ยผลผลิตรูปแบบน้ำยางสดที่เกษตรกรขายได้เท่ากับ 46.54 บาทต่อกิโลกรัมและจังหวัดนครราชสีมาเท่ากับ 35.00 บาทต่อกิโลกรัม

รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยพบว่าผลผลิตยางก้อนถ้วยพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดย ราคาผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรขายได้ในจังหวัดมุกดาหารสูงที่สุด เท่ากับ 27.88 บาทต่อกิโลกรัม รองลงมาคือจังหวัดยโสธร เท่ากับ 26.79 บาทต่อกิโลกรัม และน้อยที่สุดคือจังหวัดขอนแก่นเท่ากับ 21.33 บาทต่อกิโลกรัม

ตารางที่ 4.7 ข้อมูลราคาที่เกี่ยวข้องของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

(N = 626)

จังหวัด ก่อนถ้าย	ยางแผ่นดิบ	น้ำยางสด	ยาง
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
อุบลราชธานี	51.21	-	22.97
อำนาจเจริญ	48.00	-	24.51
ขอนแก่น	-	-	21.33
ร้อยเอ็ด	44.50	-	26.14
ยโสธร	-	-	26.79
มุกดาหาร	-	-	27.88
สุรินทร์	-	-	24.12
ศรีสะเกษ	-	-	22.82
บุรีรัมย์	47.60	46.54	23.67
กาฬสินธุ์	-	-	22.52
นครราชสีมา	47.98	35.00	24.39
รวมเฉลี่ย	48.63	45.71	24.05

4.5 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556

4.5.1 ด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในแต่ละด้านพบว่าปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.06) โดยประเด็นปัญหา ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง และไม่มีการตัดแต่งกิ่ง มีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และพันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนดในช่วงอายุยางแต่ละช่วง ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด การป้องกันกำจัดโรค และมีการกำจัดวัชพืชน้อย มีปัญหาอยู่ในระดับไม่มีและไม่ใช้ปัญหา ดังตารางที่ 4.8

4.5.2 ด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางพารา

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในด้านพบว่าปัญหาด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางอยู่ในระดับมีปัญหามาก (ค่าเฉลี่ย = 1.93) โดยประเด็นปัญหา ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีตที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC)เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก ดังตารางที่ 4.9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร
 ชาวสวนยางไม่เดินทางไปตามยุทธศาสตร์ N = 626

ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิต และการจัดการสวนยาง	มีปัญหามาก		มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก		มีปัญหาน้อย		ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา		ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)			
1. พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย	138 (22.00)	90 (14.40)	91 (14.50)	226 (36.10)	2.74	1.237	มีปัญหาบ่อย				
2. สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำ และไม่เหมาะสม	100 (16.00)	79 (12.60)	99 (15.80)	267 (42.70)	2.98	1.171	มีปัญหาบ่อย				
3. ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการ ปลูกยาง	58 (9.30)	52 (8.30)	97 (15.50)	338 (54.00)	3.31	1.023	ไม่มีและไม่ใช้ ปัญหา				
4. ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนดในช่วง อายุยางแต่ละช่วง	95 (15.20)	48 (7.70)	74 (11.80)	328 (52.40)	3.17	1.167	มีปัญหาบ่อย				
5. ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด	118 (18.80)	60 (9.60)	83 (13.30)	284 (45.40)	2.98	1.225	มีปัญหาบ่อย				
6. การป้องกันกำจัดโรค	140 (22.4)	62 (9.90)	86 (13.70)	257 (41.10)	2.84	1.262	มีปัญหาบ่อย				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 (ต่อ) ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

N = 626

ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง	มีปัญหามาก		มีปัญหามากแต่ไม่มาก		มีปัญหาน้อย		ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา		ค่าเฉลี่ย S.D.	แปลผล
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)			
7. มีการกำจัดวัชพืชน้อย	69 (11.00)	58 (9.30)	94 (15.00)	324 (51.80)	3.23	1.074	มีปัญหาน้อย			
8. ไม่มีการตัดแต่งกิ่ง	85 (13.60)	34 (5.40)	69 (11.00)	357 (57.00)	3.28	1.125	ไม่มีและ ไม่ใช้ปัญหา			
รวม					3.06	1.125	มีปัญหาน้อย			

*หมายเหตุ ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เบ็ดกริด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

ตารางที่ 4.9 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่
เป็นไปตามยุทธศาสตร์

N = 626

ปัญหาด้านภูมิอากาศที่ มีผลต่อการผลิตยาง	มีปัญหามาก		มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก		มีปัญหาน้อย		ไม่มีและไม่มีปัญหา		ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
1. ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีตที่ไม่ แน่นอนและมีแนวโน้มลดลง	439 (70.10)	43 (6.90)	20 (3.20)	43 (6.90)	43 (6.90)	20 (3.20)	43 (6.90)	1.39	.887	มีปัญหามาก	
2. ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้อ ยางแห้ง(%DRC) เหลือในแต่ละสวนลดลง เมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพ ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง	393 (62.80)	56 (8.90)	26 (4.20)	56 (8.90)	70 (11.20)	26 (4.20)	70 (11.20)	1.58	1.054	มีปัญหามาก	
3. สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณผลผลิต ของเกษตรกรที่ลดลง	476 (76.00)	41 (6.50)	13 (2.10)	41 (6.50)	15 (2.40)	13 (2.10)	15 (2.40)	1.21	.614	มีปัญหามาก	
รวม								1.39	.851	มีปัญหามาก	

*หมายเหตุ ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกริด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

4.6 วิจารณ์ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้ทราบว่าปัญหาต่างๆที่พบเกี่ยวกับ ผลผลิตยางพาราของเกษตรกรนั้นปัญหาที่สำคัญคือเรื่องผลผลิตยางพาราและคุณภาพยางพาราที่ไม่แน่นอน ส่งผลให้เกษตรกรต้องมีรายได้ลดลง อีกทั้งเรื่องของ ลักษณะการถือครองที่ดิน บางรายไม่มีเอกสารสิทธิ์ และพบว่าจำนวนการถือครองสวนยางไม่สอดคล้องกับปริมาณผลผลิตเท่าที่ควร อาจเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ การจัดการสวนยางที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และสภาพภูมิอากาศที่ไม่เอื้ออำนวยต่อสวนยางพารา เป็นต้น ทำให้เกษตรกรมีความไม่มั่นคง กังวลในเรื่องที่ดินทำมาหากิน ซึ่งปัญหาทั้งหมดเกษตรกรต้องการได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ และเกษตรกรจึงมีความต้องการให้เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องลงพื้นที่เข้ามาให้ความรู้ส่งเสริมเกี่ยวกับโรคของยางพาราและวิธีป้องกันต่างๆอย่างต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ (Conclusions and Recommendations)

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการศึกษาปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยที่ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การสำรวจสวนยางพารา และการเสวนากลุ่มด้วยแบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 626 ตัวอย่าง ประกอบไปด้วย เกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ไว้ 2 ส่วน คือ ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา และข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกษตรกรได้รับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานีส่วนใหญ่ ร้อยละ 36.00 มีอายุ 31 – 40 ปี ร้อยละ 61.00 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 37.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 99.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 35.00 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญส่วนใหญ่ ร้อยละ 28.60 มีอายุ 21 – 30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 62.90 เป็นเพศชาย ร้อยละ 37.10 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 97.10 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 25.70 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31 – 40 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดขอนแก่นส่วนใหญ่ ร้อยละ 45.70 มีอายุมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 60.00 เป็นเพศชาย ร้อยละ 54.30 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 28.60 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ดส่วนใหญ่ ร้อยละ 31.60 มีอายุ 21 – 30 ปี ร้อยละ 55.30 เป็นเพศชาย ร้อยละ 34.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 34.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดยโสธรส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.20 มีอายุมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 62.20 เป็นเพศชาย ร้อยละ 35.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 33.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดมุกดาหารส่วนใหญ่ ร้อยละ 30.80 มีอายุ 31 – 40 ปี ร้อยละ 79.50 เป็นเพศชาย ร้อยละ 28.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 43.60 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.70 มีอายุ 41 – 50 ปี ร้อยละ 52.00 เป็นเพศชาย ร้อยละ 44.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 33.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษส่วนใหญ่ ร้อยละ 38.90 มีอายุ 31 – 40 ปี ร้อยละ 59.70 เป็นเพศชาย ร้อยละ 38.90 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 29.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 37.80 มีอายุ 41 – 50 ปี ร้อยละ 51.20 เป็นเพศชาย ร้อยละ 34.10 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 24.40 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 33.30 มีอายุ 31 – 40 ปี และมีอายุ 41 – 50 ปี ร้อยละ 56.90 เป็นเพศชาย ร้อยละ 33.30 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 98.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 39.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21 – 30 ปี

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมาส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.60 มีอายุมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 59.30 เป็นเพศชาย ร้อยละ 42.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาต้น ร้อยละ 100.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ร้อยละ 37.00 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41 – 50 ปี

5.1.2 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด เกษตรกรมีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.82 คน เป็นเพศชาย 1.51 คน เป็นเพศหญิง 1.31 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.42 คน เป็นเพศชาย 1.32 คน เป็นหญิง 1.12 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.16 คน เป็นหญิง 0.15 คน มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.73 คน เป็นเพศชาย 0.50 คน เป็นหญิง 0.21 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 284.04 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 279.63 บาท มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20 มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.60 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.40 มีจำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 63.70 และมีจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 36.30 สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอ จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.50 ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยาง มีมือการกรีดยาง ร้อยละ 6.90 มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 36.42 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 34.75 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 18.31 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นเจ้าของเฉลี่ย 33.03 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 17.87 ไร่ มีรายได้รวมของครัวเรือนเฉลี่ย 199,751.42 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 167,246.47 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 126,057.23 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 67,859.29 บาทต่อปี มีรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 154,592.48 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 91,656.05 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคเกษตรเฉลี่ย 61,344.68 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 34,053.99 บาทต่อปี

5.1.3 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่ได้รับ

ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วย คิดเป็นร้อยละ 77.50 สาเหตุในการเลือกรูปแบบผลผลิต ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.20 ผลผลิตน้ำยางสด มีการผลิตในจังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 2 จังหวัด ในรูปน้ำยางสดจำนวนเท่ากับ 113 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1,340.67 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11,780.67 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เท่ากับ 32.43 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่นำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.29 เปอร์เซ็นต์ ผลผลิตยางแผ่นดิบ มีการผลิตใน 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ในรูปแบบยางแผ่นดิบ 38.70 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 44.11 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 783.31 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูก ได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 7,591.76 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 8,014.64 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีต) 11.61 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70 ผลผลิตยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7 มัด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.44 มัด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.83 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 316.65 กิโลกรัม ค่าเฉลี่ยราคาผลผลิตรูปแบบยางแผ่นดิบเฉลี่ยรวม 11 จังหวัด ที่เกษตรกรขายได้เท่ากับ 48.63 บาทต่อกิโลกรัม รูปแบบผลผลิตน้ำยางสดเท่ากับ 45.71 บาทต่อกิโลกรัม และรูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วย อยู่ที่ 24.05 บาทต่อกิโลกรัม เกษตรกรจำหน่ายผลผลิตที่กลุ่มรับซื้อผลผลิตที่เป็นสมาชิกมาก คิดเป็นร้อยละ 53.80

5.1.4 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่ปฏิบัติตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556

ผลจากการศึกษาพบว่าปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.06) โดยประเด็นปัญหา ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง และไม่มีการตัดแต่งกิ่ง มีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และพันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนดในช่วงอายุยางแต่ละช่วง ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด การป้องกันกำจัดโรค และมีการกำจัดวัชพืชน้อย มีปัญหาอยู่ในระดับไม่มีและไม่ใชปัญหา ปัญหาด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางอยู่ใน ^๙ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อนำมาใช้ประโยชน์ด้านวิชาการ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับมีปัญหามาก (ค่าเฉลี่ย = 1.93) โดยประเด็นปัญหา ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีดที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC)เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง อยู่ในระดับที่มีปัญหา

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะจากการดำเนินการวิจัย

ผลการวิจัยปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเรื่อง ปัญหาปัจจัยใดที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพและปริมาณผลผลิตยางพารา และรับมือกับเหตุการณ์นี้ได้อย่างไรบ้าง เช่น ปัจจัยด้านพื้นที่และด้านภูมิอากาศ เป็นต้น ควรมีการประเมินและติดตามผลงานเป็นระยะๆ เพื่อสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลง และเป็นการนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างแผนและนโยบายเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ยางพาราต่อไป และเพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกษตรกรมีในการผลิตยางพาราอย่างแท้จริง เพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มผลผลิตยางพาราและเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราอยู่ดีกินดี มีความมั่นคง มั่งคั่งและอยู่อย่างยั่งยืนต่อไป

5.2.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณผลผลิตยางพาราของเกษตรกร เพื่อศึกษาปัจจัยใดบ้างที่ส่งผล ต่อผลผลิตยางพารา เพื่อที่จะสามารถวิเคราะห์ผลกระทบต่างๆ ว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมปัจจัยใดที่ส่งผลกระทบต่อ ปริมาณผลผลิต เพื่อป้องกันและรู้ถึงปัญหาทางสิ่งแวดล้อมมากที่สุด

บรรณานุกรม

- กรมพัฒนาที่ดิน .2548. ยางพารา .กลุ่มวิจัยและพัฒนาการอนุรักษ์ดินและน้ำ
พื้นที่พีชไร่ สำนักวิจัยและการพัฒนาการจัดการที่ดิน กรมพัฒนาที่ดิน.
- กรมส่งเสริมการเกษตร .2556. ยางพารา. กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
กลุ่มงานขยายผล ศูนย์ศึกษาการพัฒนาภูพานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (สำนักงาน
กปร.). 2555. การปลูกยางพาราจังหวัดสกลนคร. กลุ่มงานขยายผล สำนักงานกปร.
ชรัตน์ มงคลสวัสดิ์ และคณะ.2552 ก .การวิเคราะห์พื้นที่ปลูกยางพาราในกลุ่มน้ำโขงด้วย
ข้อมูลดาวเทียม. ศูนย์ภูมิภาคเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศ ภาคตะวันออก
ออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- _____ . 2553 ข .การประกอบแบบจำลองเชิงพื้นที่ สำหรับประเมินความเหมาะสม
ของที่ดินสำหรับปลูกยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.ศูนย์ภูมิภาค
เทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชาญโชติ ชมพูนุท. 2555. รายงาน.[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
<https://www.gotoknow.org/posts/504753>
- นุชนารถ กังพิศดาร. 2552. การจัดการสวนยางพาราอย่างยั่งยืน: ดิน น้ำ และธาตุอาหาร
พืช. สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร.
- ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
<https://sites.google.com/site/geographyfunny/2>. [23 กันยายน 2558].
- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. 2556. การพัฒนาเศรษฐกิจ. สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะ
วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
- รัตเกล้า เปรมประสิทธิ์. 2555. ความรู้พื้นฐานวิชาเศรษฐศาสตร์และสังคม. คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
- เวชพล อ่อนละมัย. 2555. ลักษณะทางกายภาพ วัฒนธรรมและเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียง
เหนือลักษณะทางกายภาพ. บริหารธุรกิจ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีโสธร.
- สถาบันวิจัยยาง. 2555. รายงานสรุปผลงานวิจัยและพัฒนายางพารา.กรุงเทพมหานคร :
กรมวิชาการเกษตร
- _____ . 2552. ข้อมูลวิชาการยางพารา 2555. กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตร
และสหกรณ์.
- สมดุลย์ พวงเกาะ. 2558. วิธีการผลิตยางก้อนถ้วย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :
<http://pnpanbest.com>.
- สังคม.[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://th.wikipedia.org/wiki/สังคม>. [17 กันยายน 2558].
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.). 2554. ยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ(พ.ศ.
2555-2559). สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. 2556. ยางพารา. ศูนย์สารสนเทศการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจ
การเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุรจิต ภูภักดี และ สุวัฒน์ วีระพงษ์ธนากร. 2552. การประเมินศักยภาพดินเพื่อปลูกยางพารา
ในจังหวัด อุบลราชธานี. สาขาวิชาพืชไร่ คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล
หนังสือตอบรับบทความวิจัยเพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการ
ระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์

ชื่อโครงการ : โครงการสำรวจผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรในความดูแลของ
สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

สำหรับภาค.....เลขที่สงเคราะห์.....

ที่อยู่ที่ตั้งสวน.....

ชื่อ - สกุลผู้ให้สัมภาษณ์.....(ต้องเจ้าของสวนยางหรือทำสวนยางนี้)

วันที่สัมภาษณ์.....ที่อยู่.....

โทรศัพท์.....ชื่อผู้สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ลักษณะพื้นฐานทางสังคม

1. อายุ.....ปี
2. เพศ () ชาย () หญิง
3. ระดับการศึกษา () ประถมศึกษาตอนต้น () ประถมศึกษาตอนปลาย
 () มัธยมศึกษาตอนต้น () มัธยมศึกษาตอนปลาย () ปวช./ปวส.
 ()ปริญญาตรี () สูงกว่าปริญญาตรี () อื่น ๆ (ระบุ).....
4. นับถือศาสนา () พุทธ () อิสลาม () คริสต์ () อื่น ๆ (ระบุ).....
5. สถานภาพ () โสด () สมรส () หย่า () หม้าย
6. อาชีพหลัก () ทำสวนยางพารา () ทำสวน (ระบุ)..... () ทำนา
 () ทำไร่ (ระบุ)..... () เลี้ยงสัตว์ (ระบุ)..... () ค้าขาย
 () รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ () อื่น ๆ (ระบุ).....
7. อาชีพรอง () ทำสวนปาล์มน้ำมัน () ทำสวน (ระบุ)..... () ทำนา
 () ทำไร่ (ระบุ)..... () เลี้ยงสัตว์ (ระบุ)..... () ค้าขาย
 () รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ () อื่น ๆ (ระบุ).....
8. ประสบการณ์การทำเกษตร.....ปี
9. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน.....คน
 ชาย.....คน อายุคนที่ 1.....ปี อายุคนที่ 2.....ปี อายุคนที่ 3.....ปี
 หญิง.....คน อายุคนที่ 1.....ปี อายุคนที่ 2.....ปี อายุคนที่ 3.....ปี
10. การเป็นสมาชิกกลุ่ม () กลุ่มสวนยาง สกย. () กลุ่มออมทรัพย์
 () สหกรณ์..... () กลุ่มขายผลผลิต..... () กลุ่มอื่นๆ (ระบุ)
- () ไม่เป็น

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ

11. แรงงาน

11.1 แรงงานในครัวเรือน.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

11.1.1 ทำงานในภาคเกษตร.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

11.1.2 ทำงานนอกภาคเกษตร.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

11.2 แรงงานจ้าง.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

11.2.1 ประเภทของแรงงาน

() แรงงานจ้างประจำ อัตราค่าจ้าง.....บาท/.....

กิจกรรมที่จ้างประจำ ได้แก่

1.....2.....3.....

() แรงงานจ้างชั่วคราว อัตราค่าจ้าง.....บาท/.....

กิจกรรมที่จ้างชั่วคราว ได้แก่

1.....2.....3.....

() แรงงานจ้างกรีตการแบ่งสรรผลประโยชน์ระหว่างเจ้าของสวน : ลูกจ้าง =

11.3 คนในครอบครัวของท่านไปรับจ้างกรีดยางให้กับคนอื่นหรือไม่ () ไม่มี () มี.....คน

11.4 คนในครอบครัวของท่านไปรับจ้างทำเกษตรให้กับคนอื่นหรือไม่ () ไม่มี () มี.....คน

11.5 ท่านคิดว่าจำนวนแรงงานที่ใช้ในการผลิตเพียงพอหรือไม่ () เพียงพอ () ไม่เพียงพอ

11.6 สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอ

() จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย () บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ

() เป็นผู้สูงอายุ () การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น

() อื่น ๆ (ระบุ)

11.7 ปัจจัยที่ตัดสินใจเลือกแรงงานจ้างกรีต

ประเด็น	เหตุผล
() ฝีมือการกรีดยาง	
() เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์	
() ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน	
() จำนวนแรงงานกรีต	
() เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง	
() อายุต้นยาง	
() สภาพพื้นที่สวนยาง	
() อื่น ๆ (ระบุ)	

12. ลักษณะการถือครองที่ดิน

12.1 จำนวนพื้นที่ทั้งหมด.....ไร่

12.2 จำนวนพื้นที่ทำการเกษตร.....ไร่

สวนยางพารา.....ไร่ นา.....ไร่ สวนผลไม้.....ไร่

สวนปาล์มน้ำมัน.....ไร่ เลี้ยงสัตว์.....ไร่ อื่น ๆ.....ไร่

12.3 พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของ.....ไร่ เอกสารสิทธิ์.....

12.4 พื้นที่ทำการเกษตรโดยการเช่า.....ไร่ อัตราค่าเช่า.....

12.5 ท่านคิดว่าขนาดพื้นที่ฟาร์มที่ใช้ในการผลิตที่มีอยู่เพียงพอหรือไม่

() เพียงพอ () ไม่เพียงพอ

13. รายได้ของครัวเรือน.....บาท/ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 13.1 รายได้จากฟาร์มทั้งหมด.....บาท/ปี รายได้จากสวนยางพารา.....บาท/ปี
 13.2 รายได้นอกฟาร์ม.....บาท/ปี
14. รายจ่ายของครัวเรือน.....บาท/ปี
 14.1 รายจ่ายในฟาร์มทั้งหมด.....บาท/ปี รายจ่ายในสวนยางพารา.....บาท/ปี
 14.2 รายจ่ายนอกฟาร์ม.....บาท/ปี

15. ท่านใช้เงินลงทุนในการทำสวนยางพารามาจากแหล่งใด

สัดส่วนเงินลงทุน		กรณีกู้ยืม	
ของตนเอง (%)	กู้ยืม (%)	แหล่งเงินกู้	อัตราดอกเบี้ย (%)

16. เงินออมของครัวเรือน.....บาท/ปี
 () ธนาคาร () กลุ่มออมทรัพย์/กลุ่มอื่น ๆ..... () อื่น ๆ.....
17. ท่านมีการกู้เงินหรือไม่
 () ไม่กู้ () กู้ จาก.....จำนวน.....บาท ดอกเบี้ย.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูล การจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกี่ยวข้องที่ได้รับ

18. ต้นทุนการผลิตยางพารา
 18.1 การปลูกยางพารา ช่วงอายุ 0 - 1 ปี
 ค่าเตรียมพื้นที่.....บาท/ไร่ ค่าปุ๋ย.....บาท/กระสอบ
 ค่าแรงงาน.....บาท/ไร่ ค่าวัสดุปลูก.....บาท/ไร่
 18.2 การจัดสวนยางพารา ช่วงอายุ 2 ปี ถึงเปิดกรีต
 ค่าปุ๋ย.....บาท/กระสอบ ค่าการป้องกันกำจัดโรค.....บาท/ไร่
 ค่าการกำจัดวัชพืช.....บาท/ไร่
 18.3 การกรีตยางพารา ช่วงอายุ 3 ปี ถึงเปิดกรีตจนถึงปัจจุบัน
 ค่าแรงงานกรีตและเก็บผลผลิต.....บาท/ไร่
19. ระบบกรีต
 19.1 ระบบกรีตที่ท่านใช้ในปัจจุบัน.....
 19.2 ในรอบเดือนท่านกรีตยางพาราได้.....วัน ในรอบปี ท่านประมาณการจำนวนวันกรีตยางพาราของท่านได้.....เดือน หรือคิดเป็นวันได้.....วัน
20. ผลผลิตยางพารา
 20.1 รูปแบบผลผลิตที่ท่านผลิตได้
 () น้ำยางสด () ยางแผ่น () ยางก้อนถ้วย () อื่น ๆ (ระบุ).....
 20.2 สาเหตุที่ท่านเลือกรูปแบบผลผลิต
 () ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย () ภาวะขาดแคลนแรงงาน
 () ขั้นตอนการผลิตง่าย () ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่น
 () ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้น () แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนด
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

20.3 รายละเอียดเกี่ยวกับผลผลิตยางพาราและราคาที่ได้รับของท่าน

20.3.1 กรณียางแผ่นดิบ

ผลผลิตยางแผ่นดิบ.....แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด.....กิโลกรัม ต่อวัน และใน 1 เดือนได้ จำนวน.....แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด.....กิโลกรัมต่อเดือน และใน 1 ปี การเพาะปลูกได้จำนวนแผ่นดิบรวม.....แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด.....กิโลกรัมต่อปี โดยปกติยางแผ่นดิบที่ท่านขายท่านตากยางไว้ประมาณ.....วัน นับตั้งแต่วันกรีด และระดับชั้นยางแผ่นที่ท่านขายอยู่ในชั้น..... ราคาเฉลี่ยผลผลิตยางแผ่นดิบที่ท่านได้รับจากการขายยางแผ่นดิบ.....บาท/กิโลกรัม

ท่านคิดว่าราคาขายที่ท่านขายได้ต่ำกว่าราคาประกาศหรือไม่.....

20.3.2 กรณีน้ำยางสด

ผลผลิตน้ำยางสด.....กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนได้น้ำยางสดจำนวน.....กิโลกรัม และใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน.....กิโลกรัม เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) ของท่านโดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย.....% ราคาเฉลี่ยผลผลิตน้ำยางสดที่ท่านได้รับจากการขาย.....บาทต่อกิโลกรัม ท่านคิดว่าราคาขายที่ท่านขายได้ต่ำกว่าราคาประกาศ หรือไม่เพราะเหตุใด.....

20.3.3 กรณียางก้อนถ้วย

จำนวนยางก้อนถ้วยที่ท่านขายโดยเฉลี่ยที่มีต่อนักเก็บมาขาย.....มีด (1 มีดหมายถึง 1 วันกรีด) จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ท่านขายได้ต่อครั้งในการขาย.....กิโลกรัม ราคาเฉลี่ยยางก้อนถ้วยที่ท่านได้รับหลังจากหักค่าขนส่ง ค่าบ่นเปื้อน และอื่น ๆ ตามผู้ซื้ออ้าง.....บาท/กิโลกรัม

กรณีมีการตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย จำนวนมีด.....มีด ก่อนขายท่านได้ตากยางก้อนถ้วย.....วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ท่านขายได้ต่อครั้งในการขาย.....กิโลกรัม ราคาเฉลี่ยยางก้อนถ้วยที่ท่านได้รับหลังจากหักค่าขนส่ง ค่าบ่นเปื้อน และอื่น ๆ ตามผู้ซื้ออ้าง.....บาท/กิโลกรัม ท่านคิดว่าราคาขายที่ท่านได้รับเฉลี่ยในปัจจุบันพอใจหรือไม่เพราะเหตุใด.....

20.4 แหล่งจำหน่ายผลผลิตของท่าน

- () โรงงาน () กลุ่มรับซื้อผลผลิตที่เป็นสมาชิก () พ่อค้าคนกลาง
() ร้านรับซื้อในท้องถิ่น () จุดขายน้ำยาง () อื่น ๆ (ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 3 ศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่ีผลต่อการขายผลผลิตของเกษตรกร ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

21. ปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการขายผลผลิตยางพาราของเกษตรกร

21.1 ปัจจัยเหล่านี้ท่านคิดว่าเป็นปัญหาต่อการขายผลผลิตของท่านหรือไม่ให้เหตุผลประกอบ

การตอบ ให้ตอบเป็นหมายเลขดังนี้ 1 มีปัญหามาก(มากกว่า 75 %) 2 มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก (51 – 74 %) 3 มีปัญหาน้อย(25 – 49 %) 4 ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา(0 – 24 %) และทุกกรณีกรุณาให้เหตุผลประกอบด้วย

ปัจจัย	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
1. ผู้ซื้อผลผลิตระบุ.....		
1.1 กตรราคาโดยอ้างเหตุผลเรื่องต้นทุนของตนเอง		
1.2 ผู้ซื้อบางพื้นที่ฮิวและสมคบกันแบ่งพื้นที่รับซื้อ		
1.3 ผู้รับซื้อมีจำนวนน้อย		
1.4 แหล่งรับซื้อมีน้อย		
1.5 ผู้ซื้อไม่ซื้อสัตย์		
1.6 ไม่ทราบส่วนต่างหรือไม่รู้เท่าทันพ่อค้า		
1.7 อื่น ๆ ระบุ.....		
2. เกษตรกรเอง		
2.1 ไม่มีความรู้และไม่ได้รับข่าวสารความเคลื่อนไหวด้านราคาที่ชัดเจนเพื่อการตัดสินใจในการขาย		
2.2 ความเข้มแข็งกลุ่มมีน้อยทำให้สมาชิกบางคนไม่เข้าร่วมกลุ่มในการขาย		
2.3 คุณภาพของผลผลิตที่ผลิตต่ำ		
2.4 ความไม่สะดวกในการนำยางไปขายเพราะห่างไกลจากแหล่งขาย		
2.5 ปัญหาค่าใช้จ่ายการขนส่ง		
2.6 ผลผลิตไม่แน่นอนทำให้ถูกกดราคาจากผู้ซื้อ		
2.7 อื่น ๆ ระบุ.....		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัย	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
3. ช่องทางการขาย		
3.1 ทางเลือกในช่องทางการตลาดในปัจจุบันมีน้อยทำให้เกษตรกรไม่มีทางเลือก		
3.2 ในช่องทางที่เกษตรกรเลือกมีผู้เกี่ยวข้องมากจนเกินไปทำให้ราคาที่ขายได้ต่ำเนื่องจากการหักค่าใช้จ่ายของผู้ซื้อ		
3.3 เกษตรกรมีโอกาสขายผลผลิตตนเองโดยตรงกับโรงงานน้อยต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง		
3.4 การขายผ่านกลุ่มมีข้อจำกัดในเรื่องการได้รับเงินช้า		
3.5 ราคาที่เกษตรกรขายได้จากพ่อค้าดีกว่าผ่านกลุ่มทำให้กลุ่มมีปัญหาในเรื่องการบริหารจัดการและการควบคุมปริมาณเพื่อสร้างอำนาจการต่อรอง		
3.6 กลุ่มที่ท่านเป็นสมาชิกมีปัญหาที่ไม่สามารถต่อรองราคาให้กับสมาชิกได้		
3.7 อื่น ๆ		
4. ปัญหาการจัดการผลผลิตเพื่อการขาย		
4.1 ปัจจุบันท่านมีปัญหาการขนส่งผลผลิตไปขายหรือไม่		
4.2 ท่านมีปัญหาแรงงานในการขายหรือไม่		
4.3 ปัญหาค่าใช้จ่ายในการขายผลผลิตของท่าน		
4.4 อื่น ๆ		

21.2 ปัญหาอื่นๆนอกเหนือจากที่ระบุไว้ใน 21.1 ที่มีผลต่อการขายผลผลิตของท่าน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

21.3 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

การตอบ ให้ตอบเป็นหมายเลขดังนี้ 1 มีปัญหามาก(มากกว่า 75 %) 2 มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก (51 – 74 %) 3 มีปัญหาน้อย(25 – 49 %) 4 ไม่มีและไม่ใช่ปัญหา(0 – 24 %) และทุกกรณีกรุณาให้เหตุผลประกอบด้วย

ปัญหา	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
1. ด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง		
1.1 พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย		
1.2 สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม		
1.3 ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง		
1.4 ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับทางวิชาการกำหนดในช่วงอายุยางแต่ละช่วง		
1.5 ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด		
1.6 การป้องกันกำจัดโรคน้อย		
1.7 มีการกำจัดวัชพืชน้อย		
1.8 ไม่มีการตัดแต่งกิ่ง		
2. ด้านการกรีดยางพารา		
2.1 ปิดกรีดยางพาราในขณะที่ต้นยางพาราไม่ได้ขนาดเปิดกรีดยางตามสถาบันวิจัยยางกำหนด		
2.2 หน้ากรีดยางแห้งตาย และเสียหายอันเนื่องมาจากแรงงานกรีดยางที่ทักษะ		
2.3 ใช้ระบบกรีดยางเกินเกินไปทำให้ผลผลิตที่ต่ำ (กรีดยางติดต่อกันมากกว่า 2 วัน)		
2.4 กรีดยางพาราในช่วงไม่เหมาะสมเช่น ฝนตก ยางผลัดใบ และช่วงแล้งจัด		
2.5 ปัญหาอื่น ๆ		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
3. ด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางพารา		
3.1 ฤดูกาลไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีตที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง		
3.2 ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง		
3.3 สภาพภูมิอากาศส่งผลกระทบต่อปัญหาปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง		
3.4 ปัญหาอื่น ๆ		

21.4 ปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ใน 21.3 ที่มีผลต่อทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 4 เสนอแนะแผนการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของเกษตรกรที่สอดคล้องและตอบสนองยุทธศาสตร์พัฒนาอย่างพารา พ.ศ. 2552 – 2556

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ ๐๕๕๖.๐๖ / ๖๐๐๔

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
จ.จอมบึง จ.ราชบุรี ๗๐๓๕๐

๒๖ มกราคม ๒๕๕๔

เรื่อง ตอบรับบทความวิจัยเพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ

เรียน คุณพงศ์วุฒิ ยากลิ้นหอม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมินผลการพิจารณาคุณภาพบทความวิจัย

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัยเรื่อง : การศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีต่อผลผลิตทางการเกษตรของเกษตรกร ๑๓ จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อนำเสนอ ในการประชุมวิชาการระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ ๔ "สร้างองค์ความรู้ คู่การพัฒนา นำทางสังคม" ในวันที่อังคารที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี นั้น

บัดนี้คณะกรรมการคัดกรองบทความวิจัยได้พิจารณาบทความของท่านแล้ว ขอแจ้งให้ทราบว่าผลงานของท่านผ่านการคัดเลือกให้นำเสนอผลงานภาคบรรยาย ในการนี้ขอให้ท่านดำเนินการ ดังนี้

๑. ปรับแก้บทความวิจัยตามข้อเสนอนะ ถ้าประเด็นใดไม่สามารถแก้ไขได้ให้ชี้แจงเหตุผล และจัดพิมพ์บทความให้ถูกต้องตามแบบฟอร์มที่กำหนด โดยดาวน์โหลด Template แบบฟอร์มได้จากเว็บไซต์ <http://idmcru.mcru.ac.th> และส่งกลับมายังสถาบันวิจัยและพัฒนา ภายในวันจันทร์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ หากไม่ได้รับผลงานที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วในเวลาที่กำหนด และไม่ปฏิบัติตามแบบฟอร์มที่แจ้ง สถาบันวิจัยและพัฒนาจะตีพิมพ์เฉพาะบทความที่ดัดแก้เท่านั้น ไม่ตีพิมพ์บทความวิจัยฉบับเดิม

๒. ชำระค่าลงทะเบียน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท โดยฝากเข้าบัญชีออมทรัพย์เลขที่ ๗๔๔-๐-๒๐๓๔๓-๐ ชื่อบัญชี สถาบันวิจัยและพัฒนา ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาจอมบึง ภายในวันเสาร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ พร้อมส่งหลักฐานการโอนเงินมาที่อีเมลล์ : researchmcru@gmail.com หรือโทรสาร ๐๓๒ - ๒๖๑๐๗๘ และนำหลักฐานการชำระเงินตัวจริงมารับใบเสร็จรับเงิน ณ จุดลงทะเบียนในวันนำเสนองาน

๓. เตรียมนำเสนอบทความวิจัยด้วยวาจา (oral presentation) ไม่เกิน ๑๕ นาที และตอบคำถาม ๕ นาที โดยส่งไฟล์ Power Point ๒๐๐๗ สำหรับการนำเสนอ บันทึกถลงแผ่น CD-ROM มาข้สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ๕๐ หมู่ ๓ ต.จอมบึง อ.จอมบึง จ.ราชบุรี ๗๐๓๕๐ และส่งทางอีเมลล์ : researchmcru@gmail.com ภายในวันเสาร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยสถาบันวิจัยและพัฒนาจะแจ้งรายละเอียดกำหนดการนำเสนอให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาพร โททัยสวรรค์)

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

สถาบันวิจัยและพัฒนา

มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

โทร ๐๓๒-๒๖๑๓๙๐-๗ ต่อ ๓๒๐๐ - ๒ โทรสาร ๐๓๒ - ๒๖๑๐๗๘

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล นายพงศ์วุฒิ ยากลิ่นหอม
 วัน เดือน ปีเกิด 14 เมษายน พ.ศ. 2537
 ที่อยู่ 209/4 ม.3 ต.สระแก้ว อ.เมืองฯ จ.สุพรรณบุรี 72000
 ประวัติการศึกษา โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
A Study of Area Factors Affecting the Rubber Products of Farmers
in 11 Provinces in Northeast Thailand

พงศุ์ติ ยากลิ่นหอม¹ นริสา ทรงไทรย์² อารัง เมฆโหรา³ กิตติพงษ์ ภูระหงษ์⁴
เอกศกนก ผ่องสุขใจ⁵ พสธร ปัญญาวงศ์งาม⁶ สุขญา เต็มงามธนา⁷ อุษณิษา นันทะวงษ์⁸
¹⁻⁸ สาขาพัฒนาการเกษตรและการจัดการทรัพยากร คณะเทคโนโลยีการเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อ ผลผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ อำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลุ่มตัวอย่างคือ เกษตรกรผู้ผลิตยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 11 จังหวัด จำนวน 626 ราย ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ใช้รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุดพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุดและจำนวนผลผลิตเฉลี่ย ในรูปน้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัมต่อปี รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด พบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด และได้ผลผลิตน้ำยางสดเฉลี่ยรวม 11780.67 กิโลกรัมต่อปี รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด และได้ผลผลิตยางแผ่นดิบโดยเฉลี่ยรวม 8014.64 กิโลกรัมต่อปี มีสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา คือ ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย

คำสำคัญ: ปัจจัยด้านพื้นที่ ผลผลิตยางพารา ลักษณะการถือครองที่ดิน เกษตรกร 11 จังหวัด
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ABSTRACT

This research aimed to study of the area factors affecting the rubber production of the farmers in 11 provinces in Northeast Thailand; Kalasin province, Khon Kaen province, Nakhon Ratchasima province, Buriram province, Sisaket province, Roi Ed province, Yasothon province, Mukdahanet province, Surin province, Amnat Charoen province and Ubon Ratchathan province. The sample group included 629 rubber farmers in 11 province in North East. The research instrument was a questionnaire regarding rubber production. The statistics used in the analysis was performed by using SPSS.

The results of the study showed as following detail:

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

the farmers in all 11 provinces used rubber cup lumps (100 percent) as the most common rubber production type; Sisaket province was found using rubber cup lumps the most and the average of total sales was 293.36 kg; the type of field/fresh latex production was found only in Buriram province and Nakhon Ratchasima province; Buriram provinces was found using field/fresh latex type of the rubber production the most, and the average of total amount of latex was 11780.67 kg per year; the type of raw rubber sheet production was found in five provinces including Nakhon Ratchasima provinces, Ubon Ratchathani province, Amnat Charoen province, Buriram province and Roi ed provinces; it was found the most in Nakhon Ratchasima province and the average of total amount of rubber sheet production was 8014.64 kg. per year. The reason of the selection of the production types was based on the duration of production.

Keywords: Area factors, Production rubber, Ownership of the land, Farmers in 11 provinces, Northeast Thailand

บทนำ

ยางพารามีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Hevea Brasiliensis*. เป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยมาก ซึ่งทำรายได้ให้กับประเทศปีละหลายร้อยล้านบาท เนื่องจากผลิตภัณฑ์จากยางพาราเป็นสินค้าส่งออกที่นำรายได้เข้าประเทศสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งของการส่งออกสินค้าเกษตรทั้งหมด (สถาบันวิจัยยาง, 2555) สำหรับประเทศไทยนิยมปลูกยางพาราในภาคใต้และภาคตะวันออก ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยางพารานั้นเป็นพืชทางเลือกใหม่สำหรับเกษตรกร เนื่องจากมีราคาดีกว่าพืชชนิดอื่นที่ปลูกอยู่เช่น มันสำปะหลังหรืออ้อย และเนื่องด้วยความต้องการของตลาดโลกที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกยางพาราเพิ่มมากขึ้นเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่

กรมพัฒนาที่ดิน (2539) ได้ทำการประเมินที่ดินและกำหนดคุณภาพที่ดินที่ยางพาราต้องการ ตามหลักของ FAO Framework พบว่า สภาพพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพารา ควรมีความลาดเทของของพื้นที่ระหว่าง 1-35 เปอร์เซ็นต์ หรือไม่ควรเกิน 45 เปอร์เซ็นต์ และหากปลูกในพื้นที่ที่มีความลาดเทเกิน 15 เปอร์เซ็นต์ ควรปลูกแบบขั้นบันได ดินที่ปลูกควรเป็น ดินหน้าลิกไม่น้อยกว่า 1 เมตร เนื้อดินควรเป็นดินร่วน ดินร่วนเหนียว หรือดินร่วนเหนียวปนทราย มีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง มีการระบายน้ำและอากาศดี น้ำไม่ท่วมขัง ระดับใต้ดินลึกกว่า 1 เมตร ไม่เป็นดินเค็มและมีความเป็นกรดเป็นด่าง 4.0-5.5 ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อประเทศไทย เนื่องจากมีราคาดีกว่าพืชชนิดอื่นเช่น มันสำปะหลังหรืออ้อย และเนื่องด้วยความต้องการของตลาดโลกที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกยางพาราเพิ่มมากขึ้นเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่ และสภาพของดินที่เหมาะสมกับการปลูกยางพาราอีกด้วย จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ทำสวนยางพารา และปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นพื้นที่ปลูกยางใหม่ในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่
2. เพื่อศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคม ขนาดการถือครองพื้นที่การทำสวนยาง และการใช้แรงงาน ของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในพื้นที่ปลูกยางใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยแต่ละสวนยางกำลังให้ผลผลิตและมีอายุยางตั้งแต่เริ่มเปิดกรีดจนถึงอายุยาง 25 ปี และทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยคัดเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตร จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพาราในปี พ.ศ. 2557 ในด้านการกรีดยางพารา การผสมปุ๋ย และการผลิตยางพารา โดยได้จากการคำนวณสูตร Taro Yamane ได้ทั้งสิ้นจำนวน 626 ราย โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.2 ขอบเขตเนื้อหา

ประกอบด้วยข้อมูล ข้อมูลพื้นฐานด้านสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ข้อมูลด้านการจัดการผลิต และข้อมูลด้านผลผลิตและราคาที่เกษตรกรได้รับ

1.3 ขอบเขตพื้นที่

พื้นที่ดำเนินการ 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานีใช้ระยะเวลา 5 เดือน ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2558

วิธีดำเนินการวิจัย

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างซึ่งผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการเรียบร้อยแล้ว การสำรวจสวนยางพารา และการเสวนากลุ่มด้วยแบบสัมภาษณ์

1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 - วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 โดยทำการเก็บข้อมูลเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยได้จากการคำนวณสูตร Taro Yamane ได้ทั้งสิ้นจำนวน 626 ราย เก็บรวบรวมโดยการสัมภาษณ์ได้จำนวนทั้งสิ้น 626 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ และตรวจสอบความถูกต้องความเรียบร้อยแล้วโดยนำไปประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS บุญเรียง ขจรศิลป์. (2547) เพื่อคำนวณค่าทางสถิติที่ต้องการจัดทำตารางวิเคราะห์ข้อมูลแปลความหมายที่ได้จากการประมวลผลข้อมูล สรุปผลการวิจัยและทำรายงานการวิจัย โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive method) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อคำนวณค่าสถิติที่ต้องการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิจัย

แรงงานในครัวเรือน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด เกษตรกรมีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.82 คน เป็นเพศชาย 1.51 คน เป็นเพศหญิง 1.31 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.42 คน เป็นเพศชาย 1.32 คน เป็นหญิง 1.12 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.16 คน เป็นหญิง 0.15 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.73 คน เป็นเพศชาย 0.50 คน เป็นหญิง 0.21 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 284.04 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 279.63 บาท ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.60 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 63.70 และมีจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 36.30

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.50 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 14.40 เพอร์เซ็นต์ และเป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 3.70 ตามลำดับ และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 6.90 รองลงมา เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 3.40 เป็นคนรู้จักหรือญาติที่น่อง ร้อยละ 3.00 เลือกจำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 1.80 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 1.40 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เลือกอายุต้นยาง ร้อยละ 0.20

ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่ได้รับ ประกอบด้วย รูปแบบการผลิต สาเหตุการเลือกรูปแบบการผลิต ผลผลิตยางพารา

1) รูปแบบการผลิต ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมาคือ รูปแบบยางแผ่นดิบ คิดเป็นร้อยละ 4.6 และน้อยที่สุดคือ รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับเมื่อพิจารณาในรูปแบบผลผลิตยางพารารายจังหวัดพบว่า รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด จากการศึกษาพบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.4 รองลงมาคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.6 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 7.0 และน้อยที่สุดคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยพบว่าผลผลิตยางก้อนถ้วยพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0 รองลงมาคือจังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 98.7 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 27.8 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางอื่นๆพบว่าผลผลิตยางอื่นๆมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดร้อยเอ็ด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.2 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 8.0 และน้อยที่สุดคือจังหวัดบุรีรัมย์ คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

2) สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.2 รองลงมาคือ ภาวะขาดแคลนแรงงาน คิดเป็นร้อยละ 25.4 และน้อยที่สุดคือ ขาดแคลนอุปกรณ์ผลผลิตยางแผ่น คิดเป็นร้อยละ 16.3 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารารายจังหวัดพบว่า ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.2 รองลงมาคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 84.2 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 37.0 ตามลำดับ

ภาวะขาดแคลนแรงงานพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.9 รองลงมาคือจังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 28.6 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 7.4 ตามลำดับ

ขั้นตอนการผลิตง่ายพบว่า จังหวัดสุรินทร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.7 รองลงมาคือจังหวัดกาฬสินธุ์ คิดเป็นร้อยละ 76.5 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 31.5 ตามลำดับ

ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่นพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมาคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 25.6 และน้อยที่สุดคือจังหวัดอำนาจเจริญ คิดเป็นร้อยละ 2.9 ตามลำดับ

ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้นพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมาคือจังหวัดศรีสะเกษ คิดเป็นร้อยละ 47.2 และน้อยที่สุดคือจังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนดพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.1 รองลงมาคือจังหวัดยโสธร คิดเป็นร้อยละ 44.4 และน้อยที่สุดคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 ข้อมูลการจัดการผลิต ของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

หมายเหตุ : *สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3) ผลผลิตยางพารา

3.1) ผลผลิตน้ำยางสด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า น้ำยางสดมีการผลิตในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 2 จังหวัด ในรูปน้ำยางสดจำนวนเท่ากับ 113 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1340.67 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เท่ากับ 32.43 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ทำนนำน้ำยางสดไปขาย

ข้อมูลการจัดการผลิต	จังหวัดอุบลราชธานี (N=100)	จังหวัดอำนาจเจริญ (N=35)	จังหวัดขอนแก่น (N=35)	จังหวัดร้อยเอ็ด (N=38)	จังหวัดยโสธร (N=45)	จังหวัดมุกดาหาร (N=39)	จังหวัดสุรินทร์ (N=75)	จังหวัดศรีสะเกษ (N=72)	จังหวัดบุรีรัมย์ (N=82)	จังหวัดกาฬสินธุ์ (N=51)	จังหวัดนครราชสีมา (N=54)	รวมเฉลี่ย (N=626)
1. รูปแบบผลผลิตยางพารา												
1.1 น้ำยางสด(ร้อยละ)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	13.40	0.00	1.90	1.90
1.2 ยางแผ่นดิบ(ร้อยละ)	7.00	2.90	0.00	2.60	0.00	0.00	0.00	0.00	4.90	0.00	29.60	4.60
1.3 ยางก้อนถ้วย(ร้อยละ)	69.00	88.60	68.60	84.20	71.10	89.70	98.70	100.00	64.60	94.10	27.80	77.50
1.4 อื่น ๆ (ร้อยละ)	8.00	2.9	0.00	13.20	0.00	0.00	0.00	0.00	1.20	0.00	7.40	3.00
*2. สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา(ร้อยละ)												
2.1 ไร้ระยะเวลาในการทำงานน้อย	65.00	71.40	48.60	84.20	51.10	51.30	70.70	81.90	58.50	90.20	37.00	65.20
2.2 ภาวะขาดแคลนแรงงาน	24.00	25.70	28.60	26.30	24.40	15.40	22.70	27.80	24.40	54.90	7.40	25.40
2.3 ขั้นตอนการผลิตง่าย												
2.4 ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่น	61.00	74.30	42.90	63.20	51.10	43.60	90.70	73.60	50.00	76.50	31.50	61.30
2.5 ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้น	13.00	2.90	14.30	5.30	22.20	25.60	14.70	6.90	22.00	37.30	14.80	16.30
2.6 แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนด	31.00	37.10	14.30	42.10	28.90	17.90	42.70	47.20	32.90	49.00	31.50	35.10
	13.00	14.30	14.30	13.20	44.40	12.80	33.30	18.10	24.40	45.10	16.70	22.80

เท่ากับ 33.29 เปอร์เซ็นต์ เมื่อพิจารณาผลผลิตน้ำยางสดรายจังหวัดพบว่า เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 108.93 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1243.57 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11272.14 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 32.62 เปอร์เซ็นต์ เป็นเอกสารที่ส่งมอบให้สำนักงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.31 เปอร์เซ็นต์ เกษตรกร จังหวัดนครราชสีมา ผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 180.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสด จำนวน 2700.00 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 118900.00 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อ ยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 30.00 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.00 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 2 ข้อมูลผลผลิตน้ำยางสดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ ประเทศไทย

ผลผลิต น้ำยางสด (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n=38)	ยโสธร (n=45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n=75)	ศรีสะเกษ (n=72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวม เฉลี่ย (N=626)
1. ผลผลิต น้ำยางสด(กก ต่อวัน)	-	-	-	-	-	-	-	-	108.93	-	180.00	113.67
2. 1เดือนได้ น้ำยางสด จำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	1243.57	-	2700.00	1340.67
3.1ปีได้น้ำ ยางสด จำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	11272.14	-	18900.00	11780.67
4. เปอร์เซ็นต์ เนื้อยางแห้ง (%DRC)	-	-	-	-	-	-	-	-	32.62	-	30.00	32.43
5. โดยเฉลี่ย ที่ได้รับใน การขายยาง ณ แหล่งที่ ท่านนำน้ำ ยางสดไป ขาย (เปอร์เซ็นต์)	-	-	-	-	-	-	-	-	33.31	-	33.00	33.29

3.2) ผลผลิตยางแผ่นดิบ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ยางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ในรูปแบบยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 44.11 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 783.31 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 7591.76 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 8014.64 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีต) 11.61 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ผลิตผลเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 27.53 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 33.31 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 425.23 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 570.45 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5094.91 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5969.09 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 6.86 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 35.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 32.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 625.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 610.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 1975.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 1975.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 6.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.50

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 22.50 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 23.50 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 620.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 6600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 6760.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 30.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 56.80 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 800.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 960.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5280.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5856.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 12.75 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 1.40

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.35 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 54.40 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 794.60 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 790.70 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 10303.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 10534.30 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีต) 11.65 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70

ตารางที่ 3 ข้อมูลผลผลิตยางแผ่นดิบของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผลผลิตยางแผ่นดิบ (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	บุรีรัมย์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวมเฉลี่ย (N=626)
1. ผลผลิตยางแผ่นดิบ(แผ่นต่อวัน)	27.53	35.00	-	22.50	-	-	-	-	48.00	-	48.35	38.7
2. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อวัน)	33.13	32.00	-	23.50	-	-	-	-	56.80	-	54.45	44.11
3. ใน 1 เดือนได้กิโลกรัมจำนวน (แผ่น)	425.23	625.00	-	600.00	-	-	-	-	800.00	-	794.60	660.86
4. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อเดือน)	570.45	610.00	-	620.00	-	-	-	-	960.00	-	790.70	738.31
5. ใน 1 ปีได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม (แผ่น)	5094.91	1975.00	-	6600.00	-	-	-	-	5280.00	-	10303.00	7591.76
6. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อปี)	5969.09	1975.00	-	6760.00	-	-	-	-	5856.00	-	10534.30	8014.64
7. โดยปรกติยางแผ่นดิบที่ทานชายท่อนตากยางไว้ประมาณกี่วัน นับตั้งแต่วันกรีต	6.86	6.00	-	30.00	-	-	-	-	12.75	-	11.60	11.61
8. ระดับชั้นยางแผ่นที่ทานขายอยู่ในชั้น	3.00	3.50	-	3.00	-	-	-	-	1.40	-	2.70	2.70

3.3) ผลผลิตยางก้อนถ้วย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.44 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.83 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วย ต่อครั้งในการขาย 316.65 กิโลกรัม เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.91 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 237.38 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.33 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 123.33 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 10.61 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 409.24 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.80 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 5.80 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 544.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.17 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 213.75 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.67 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 190.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.62 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.00 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

เกษตรกรจังหวัดยโสธร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.88 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 391.25 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.25 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 303.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.60 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 322.14 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.16 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 292.55 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.50 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 325.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.06 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 323.21 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 400.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.55 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.76 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 156.25 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.77 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.50 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 9.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.20 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 392.00 กิโลกรัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.21 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 332.89 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

ตารางที่ 4 ข้อมูลผลผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผลผลิตยางก้อนถ้วย (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มหาสารคาม (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวมเฉลี่ย (N=626)
1. จำนวนยางก้อนถ้วยที่ทำนขายโดยเฉลี่ยที่มีดก่อนเก็บมาขาย (มีด)	6.91	10.61	7.17	8.62	7.88	8.60	5.16	5.06	5.55	8.77	7.21	7.00
2. จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ทำนขายได้ต่อครั้งในการขาย (กก) กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย	237.38	409.24	213.75	235.00	391.25	322.14	292.55	323.21	235.76	300.50	332.89	293.36
3. จำนวนยางก้อนถ้วยที่ทำนขายโดยเฉลี่ยที่มีดก่อนเก็บมาขาย (มีด)	8.75	7.80	7.67	-	7.25	7.00	6.50	6.00	5.75	9.00	-	7.44
4. ก่อนขายทำนตากยางก้อนถ้วย (วัน)	1.33	5.80	1.00	-	2.50	1.00	1.00	11.00	2.50	1.20	-	2.83
5. จำนวนผลผลิตอย่างก้อนถ้วยที่ได้ต่อครั้ง (กก)	123.33	544.00	190.00	-	303.00	300.00	325.00	400.00	156.25	392.00	-	316.65

ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556

1) การใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในแต่ละด้านพบว่าปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.06) โดยประเด็นปัญหา ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง และไม่มีกรตัดแต่งกิ่ง มีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และพันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย สภาพความอุดมเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนดในช่วงอายุในแต่ละช่วง ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด การป้องกันกำจัดโรค และมีการกำจัดวัชพืชน้อย มีปัญหาอยู่ในระดับไม่มีและไม่ใช่ปัญหา

2) ด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางพารา

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในด้านพบว่าปัญหาด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางอยู่ในระดับมีปัญหา มาก (ค่าเฉลี่ย = 1.93) โดยประเด็นปัญหา ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีตที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้องาแห้ง (%DRC) เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อผลผลิตยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้ทราบว่าปัญหาต่างๆที่พบเกี่ยวกับ ผลผลิตยางพาราของเกษตรกรนั้นปัญหาที่สำคัญคือ เรื่องผลผลิตยางพาราและคุณภาพยางพาราที่ไม่แน่นอน ส่งผลให้เกษตรกรต้องมียาได้ลดลง อีกทั้งเรื่องของ ลักษณะการถือครองที่ดิน บางรายไม่มีเอกสารสิทธิ์ และพบว่าจำนวนการถือครองสวนยางไม่สอดคล้องกับปริมาณผลผลิตเท่าที่ควร อาจเกิดจากหลายสาเหตุเช่น ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ การจัดการสวนยางที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และสภาพภูมิอากาศที่ไม่เอื้ออำนวยต่อสวนยางพารา เป็นต้น ทำให้เกษตรกรมีความไม่มั่นคง กังวลในเรื่องที่ดินทำมาหากิน ซึ่งปัญหาทั้งหมดเกษตรกรต้องการได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ และเกษตรกรจึงมีความต้องการให้เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องลงพื้นที่เข้ามาให้ความรู้ ส่งเสริมเกี่ยวกับโรคของยางพาราและวิธีป้องกันต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเรื่อง ปัญหาปัจจัยใดที่ส่งผลต่อคุณภาพและปริมาณผลผลิตยางพารา และรับมือกับเหตุการณ์นี้ได้อย่างไรบ้าง เช่น ปัจจัยด้านพื้นที่และด้านภูมิอากาศ เป็นต้น ควรมีการประเมินและติดตามผลงานเป็นระยะๆ เพื่อสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลง และเป็นการนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างแผนและนโยบายเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ยางพาราต่อไป และเพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกษตรกรมีในการผลิตยางพาราอย่างแท้จริง เพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มผลผลิตยางพาราและเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราอยู่ดีกินดี มีความมั่นคง มั่งคั่งและอยู่อย่างยั่งยืนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมพัฒนาที่ดิน. (2548). ยางพารา. กลุ่มวิจัยและพัฒนาการอนุรักษ์ดินและน้ำ พื้นที่พืชไร่ สำนักวิจัยและการพัฒนาการจัดการที่ดิน กรมพัฒนาที่ดิน.
- สถาบันวิจัยยาง. (2555). รายงานสรุปผลงานวิจัยและพัฒนายางพารา. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการเกษตร
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2547). การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยโดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 10 - 12.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้